DORU ANTONESI

Titi Smeureac

ciobanul freelancer

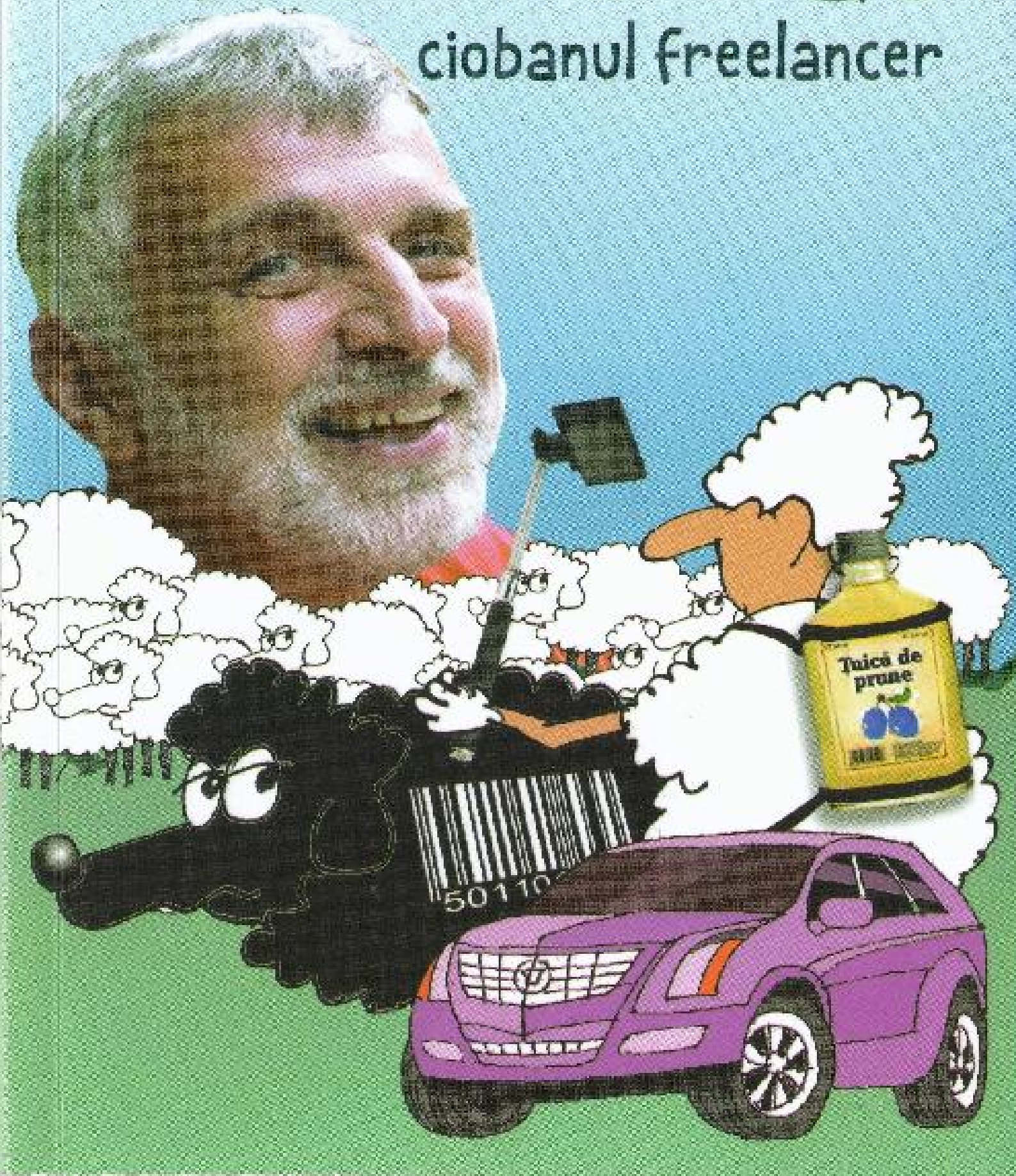

O serie de studii științifice asupra comportamentului uman arată că, înainte de a cumpăra o carte, 47 % din cititori se reped să citească ultima pagină, pentru a vedea dacă opera respectivă merită efortul. Astfel apare situația frustrantă în care cititorii respectivi nu-și dau seama din prima secundă unde se află exact ultima pagină și răsfoiesc febril cartea, ceea ce-i face să piardă timp prețios din viața lor, timp pe care ei ar dori să-l piardă într-un mod mai plăcut.
Pentru a vă feri de această neplăcere, aici puteți citi sfârșitul cărții fără s-o mai deschideți deloc! Nu-i grozav?

Doru Antonesi

„Văd acum, când nu mai am niciun chef de scris, că am uitat să povestesc mai multe întâmplări hazlii, cum ar fi: „Dumnezeiasca minune cu întinerirea babei Helisafta", „Cele patru păcate ale scoțianului Angus MacDonald", „Cum a ajuns nea Titi ciobun corporatist", sau „Insațiabila sete de absolut a parapsihopatului Korceaghin".

Dar toate astea, într-o altă carte. Citiți-o întâi pe asta, gen. Că dacă n-o citiți, n-o să înțelegeți mai nimic din ce o să scriu în următoarele.

Tiu Smeiveae
Ciobanul trevlancer

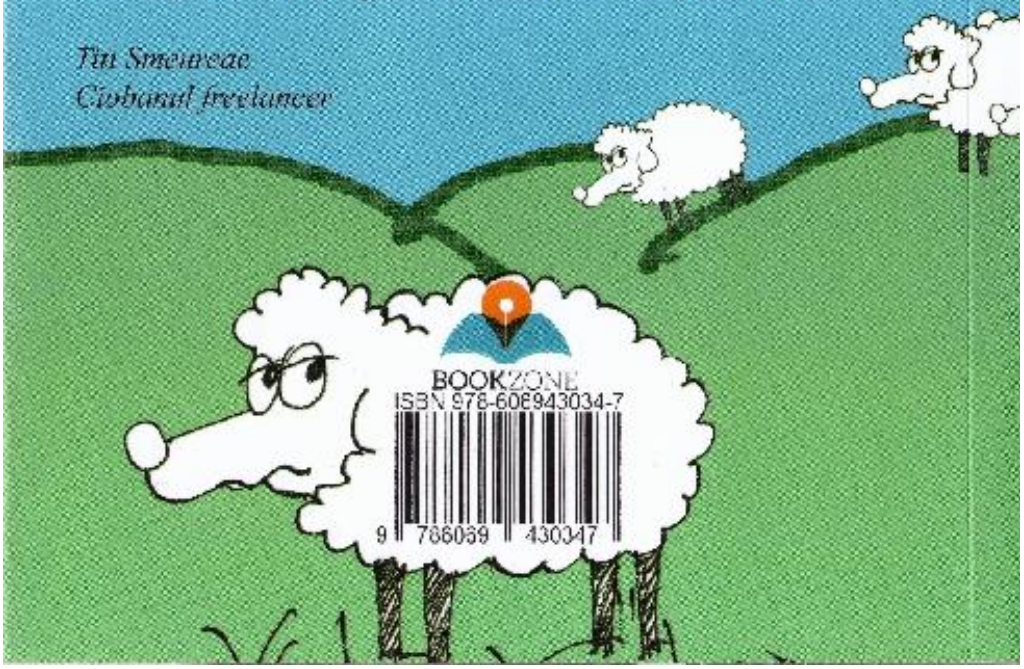

Doru Antonesi este membru fondator al grupului Divertis.
Scriitor și interpret la mai mult de 30 spectacole diferite de comedie live 1981-2013
1988 – coautor al piesei de teatru „ Astă-seară stau acasă.” - Teatrul Mic
1991 - Enigma lui Quetzacoatl - roman foarte mic
Co-scenarist la Divertis Show - TVR 1991-1995,
Co-scenarist "Divertis Show" – ProTv, 1995
Co-scenarist la "Strada Divertis nr.1 ", "Divertis Parc", "Divertis Mall" , „Animat Planet Show"(desene animate) „Eu, tu și tăticu" - sitcom 2005 , „Eu, tu, tăticu și tutana" - sitcom 2007 , „Felix and Otilea" - sitcom 2008
Creator-scenarist –„ La Pile" –sitcom 2009 Antena 1
Creator și co-scenarist – „Ușă-n ușă", sitcom Kanal D, 2008
Creator, co-scenarist – Lavd nf Jokes, creator, co-scenarist „Nemuricilu" Pro Tv 2009 - 2011 2011-2014 co-creator, scenarist - „Distractis – Distilat de comedie" – TVR 1

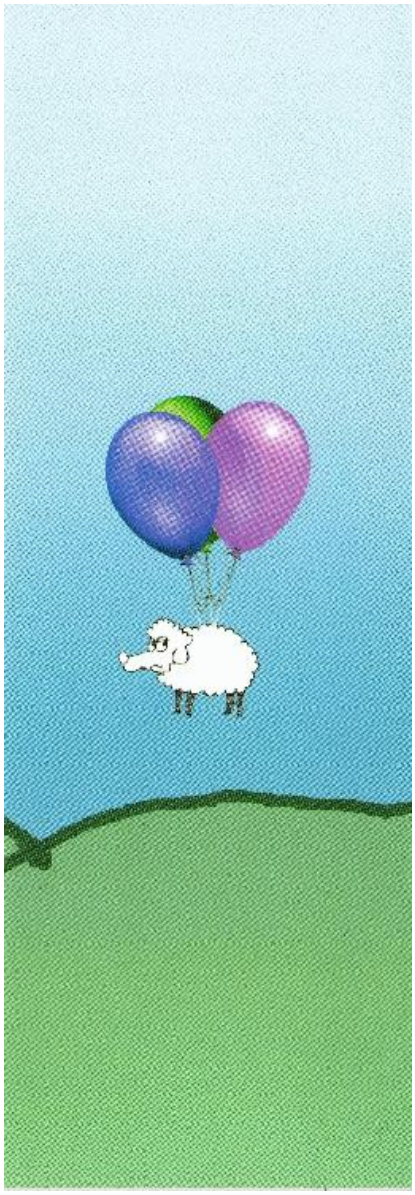

Doru Antonesi

Titi Smeureac
ciobanul freelancer

Coperta: arh. Emanuel Bunu

www.doruantonesi.ro
www.bookzone.ro

Editura Bookzone

Cuprins

Cuvânt înainte

Cum a ajuns Titi Smeureac „ciobanul cu Cadillac”

Parlamentarii români și numărul de câini la stână

Nicoleta Danileț salvează Bobotеaza

Cum l-a dezamăgit Aurel Butuman pe Clint Eastwood

Februarie

- Fumatul, clipul viral și nevăstuica
- Defăimările lui Aurel Butuman
- Părintele Doicaru și libertatea de expresie
- Zizi Smeureac și scrisoarea deschisă

Martie

- Premiile Oscar și monoxidul de carbon
- Părintele Doicaru, mucenicii și Mugur Isărescu
- Pișta Katona și brânza tofu
- Titi Smeureac protestează hipsteric
- Titi Smeureac urmează sfaturile de pe Internet
- Părintele Manole și moscheea

Aprilie

- Veterinarul, poștașul și agenții Mossad
- Scoțianul Angus și drepturile litigioase
- Liță Paraschiv și agenția neoficială de știri
- Titi Smeureac verifică indicele Dow Jones la bursa de miei de Paști

Mai

- Oaia furată
- Nea Titi descoperă forța poeziei
- Nea Titi descoperă forța prozei universale

Iunie

Heterosexisme și reconstituiri
Pișta Katona, garantul alegerilor corecte
Post coitum electionem, animal triste
Despre abuzul în serviciu
Marea vânătoare de dihori
Esența revelată a Brexitului
Iulie
Zizi rupe tăcerea în scris
Batman versus Superman – Zorii dreptăţii
Zizi Smeureac mai rupe odată tăcerea
Turma de oi și câinele media
August
Google Street View la Potroacele
Falșii traficanți de arme
Igor Korceaghin şi crezul lui artistic
Nea Titi la mare și la munte
Septembrie
Desluşelile părintelui Manole privitor la democraţie
Nea Titi are un vis eretic
Ambasadorul american și triunghiul echilateral
Bretoane de septembrie
Octombrie
Cum a venit Dionysos în Potroacele la Ziua recoltei
Al doilea vis eretic al lui Smeureac
Sictira și muifletul
Cuvânt înapoi
Despre Black Friday, gen - Poveste bonus (în aceeași bani)

Cuvânt înainte

Să zic aşa, ca să încep de undeva povestea, mă numesc Constantin Smeureac, dar toată lumea cu care m-am cunoscut de-a lungul şi de-a latul vieţii mi-a spus Titi Smeureac şi aşa mi-a rămas numele. Nevastă-mea, Zizi, pe care-o cheamă de fapt Zenobia, dar toată lumea i-a spus Zizi de când se ştie ea, zice că numele din familia noastră sunt o dovadă de netăgăduit că nu contează ce nume îţi pune cineva, contează cum îţi spune lumea. Şi că asta e şi o dovadă că legenda lui Dragoş Vodă cu râul Moldovei este adevărată. După cum poate unii dintre voi ştiu, umblă vorba prin cărţile de istorie că Dragoş Vodă a plecat din Maramureş să descalece Moldova, despre care nu-mi amintesc de cine erea încălecată de trebuia s-o descalece el. Dar clar că nu erea încălecată prea tare, că a descălecat-o lejer. Spre mirarea mea, în loc să se piardă în negura vremurilor, cum mai mereu se pierde istoria românilor când e mai veche de 600 de ani, descălecatul lui Dragoş s-a petrecut pe la anul 1340, când a trecut cu nişte oşteni după el, peste un râu, în ideea să vâneze un bour. Iar o căţea de-o avea el pentru vânătoare, pe care-o chema Molda, s-a luptat cu bourul şi s-a înecat. Aşa că ce i-a venit în minte lui Dragoş Vodă? Ia să-i pună el numele râului Molda să vadă ce se întâmplă, pune protoromânimea botul sau nu? Din ce se poate vedea azi, cam nu l-a pus.

La momentul ăsta apare limpede că degeaba i-a pus el numele râului Molda, că oamenii i-au spus Moldova şi aşa i-a rămas numele, în veacul vecilor. Ca o concluzie pe care o trag acuma repejor, de frică să n-o tragă altcineva înaintea mea şi să zică după aia că l-am plagiat:

Pe popor poţi să-l prosteşti să facă lucrurile cum vrei tu, dar numai atâta timp cât îl conduci sub formă de lider. Imediat ce nu-l mai conduci,

poporul se micţionează pe tine şi face lucrurile tot cum vrea el.

În fine, ca să închei cu studiul onomasticii aplicate la familia Smeureac, pe băiatul meu îl cheamă Mihai, dar toată lumea îi zice Mimi şi pe noră-mea (că săracul Mimi s-a căsătorit de tânăr) o cheamă Finareta, dar toată lumea îi zice Fifiî.

Spre deosebire de mulţi oameni care au domiciliul stabil, eu am domiciliul bistabil: din martie până în septembrie în comuna Potroacele din judeţul Buzău şi din octombrie până-n februarie în localitatea Făurei, judeţul Ialomiţa, conform tradiţiei vechi a transhumanţei. Care, dacă-mi daţi voie, este un termen mai mult decât ciudat. Dacă transsexual e unul care nu ştie precis ce sex are, din cauză că trece dintr-unul în altul, ceea ce-l face confuz, atunci vă daţi seama ce confuz poate fi transhumantul, care, judecând după nume, pare că trece de la uman la inuman. Să nu mai spun nimic acum de faptul că i-am auzit pe unii cum că ar fi mai natural să-i zicem transhumat, care-mi sună a ceva ce face trecerea de la înhumat la deshumat, ceea ce este mai mult macabru, gen. Cine a învăţat la şcoală că la minge îi spune minge şi acum aude de la copiii lui că doamna învăţătoare îi spune mingie, ştie ce spun.

În ceea ce priveşte nivelul intelectual, nevastă-mea, Zizi, are părerea că facem parte din clasa de mijloc, care este formată din aceia care ar fi vrut să ajungă cumva intelectuali, dar au ajuns maxim ingineri. Că în opinia ei, dacă în comunism ereau două clase sociale, gen, adică muncitorimea şi ţărănimea, în capitalismul contemporan sunt patru, în ordinea averii, de la mic la mare: sărăcimea, muncitorimea, clasa de mijloc şi mitocănimea. Iar clasa de mijloc ea o împarte pe următoarele subclase: profesorimea universitară, doctorimea spitalicească, actorimea de TV, întreprinzătorimea mijlocie, judecătorimea, jurnalisticimea editorialistică, popimea, managearimea şi inginerimea.

Cu precizarea că eu aş fi putut să ajung inginer de două ori, dacă aş fi terminat una din cele două facultăţi pe care le-am început. Dar inginer nedispensabil tot n-aş fi putu ajunge, aşa că vorbim degeaba. Poate că o să vă povestesc despre asta mai încolo, deşi nu prea cred.

Ca o curiozitate pentru publicul amator de bârfe şi ciudăţenii ar mai fi de spus că printre colegii mei ciobani sunt mai cunoscut sub porecla de ciobanul cu Cadillac.

În cazul de vreţi să ştiţi cum s-a ajuns la porecla asta, puteţi citi întâmplarea imediat în continuare. În cazul de sunteţi ocupaţi şi vă ţin din treabă, puteţi sări la capitolul următor sau la sfârşitul cărţii, depinde de gradul în care sunteţi ocupaţi.

Cum a ajuns Titi Smeureac „ciobanul cu Cadillac”

Deci erea cam prin 2011, gen, şi trecuseră şase ani de când mă plictisisem de noua schema ocupaţională de forţă de muncă, introdusă de capitalism la noi în ţară şi care se numea „between jobs”. Adicătele, cum ar veni, te-a dat afară de la vechiul serviciu şi încă nu te-a primit nimeni la altul nou, deci eşti „between jobs” – adică „între slujbe”. Că dacă zic între servicii, la gradul de conspirativitate care e în mintea românilor se subînţelege „servicii secrete”, cum ştiţi şi voi că le spune la securişti după 1989.

Dacă aţi efectuat scăderea ca să mă verificaţi dacă n-am greşit, deci dacă din anul 2011 aţi scos şase ani, atunci v-a rezultat că prin 2005 mă hotărâsem eu, după trei ani de „between”, să mă apuc de antreprenoriatul cu oi. Care a fost o afacere de succes, pentru că în 2011 deja aveam patru turme de câte 200 de oi.

De ce aveam eu patru turme de oi de 200 în loc de una de 800?

Pentru că, tot urmărind emisiunile economice la TV, înţelesesem că nu e bine să ţii oile în acelaşi coş, aşa că le împărţisem în patru. După o vreme, mi-a spus Zizi că zicerea clasică era cu ouă, nu cu oi, dar deja împărţeala erea făcută. Vasăzică, în 2011, tocmai îmi ridicasem o stână nouă în comuna Potroacele din judeţul Buzău, unde chemasem după obiceiul străbun pe părintele paroh Buţincu, ca să-mi sfinţească turmele, măgarul, plasma şi laptopul lui Zizi, ca să nu mai vorbesc de smarfoane.

Mai ales smarfoanele trebuiau sfinţite bine, că în perioada aceea, la ălea cu sistem Android ereau aşa de haotice update-urile la firmware, că intra dracu-n ele una-două şi nu-l scoteai decât cu popa sau cu revenire la setările iniţiale.

Părintele paroh Buţincu erea foarte cumsecade. Chiar şi când l-au chemat sătenii să mă afurisească,

că păşteau oile mele iarba de pe munte, despre care ei credeau că e a lor, preotul a cercetat problema şi a hotărât că, deşi era o situaţie neclară, el nu avea nicio problemă cu asta. Dar, pentru că-i plăcea mult democraţia, le-a spus oamenilor că cine se simte mai credincios decât el să arunce primul cu piatra. Cum cele mai multe pietre din Potroacele erau cele de la temelia caselor, şi alea aduse noaptea, cu mare fereală, de la un şantier arheologic din judeţul vecin, nimeni n-a aruncat nimic.

În afară de Costel Bolocea, care a găsit undeva o piatră de brichetă pe care a aruncat-o într-un şanţ, că oricum era consumată.

Deci situaţia erea oarecum stabilizată, când într-o zi, o verişoară de-a lu' maică-mea, care-mi venea deci un fel de mătuşă şi căreia noi îi spuneam în familie tanti Gigi, s-a întâmplat să moară pe neaşteptate în statul Kentucky din America, lăsând toată averea celor doi câini ai ei – Joey şi Shelly. Care, ca rasă, ereau unul pomeranian şi unul Rottweiler, iar ca orientare sexuală ereau primul, băiat şi a doua, fată. Ca fapt divers, mi-aduc aminte că tanti Gigi a încercat ani de zile să-i momească cumva să facă pui împreună, dar cum piticania de pomeranian nu reuşea nici urcat pe scăunel să aplice doggie-style-ul pe rottweiler-iţă, iar căţeaua alt stil nu agrea, câinii n-au avut moştenitori. În fine, cum vă spuneam, când s-a sfârşit tanti Gigi, a lăsat toată averea ei câinilor, în afară de două maşini, model Cadillac Escalade, pe care le-a lăsat singurelor rude ale ei din România, adică mie şi lui Mimi. Câinii, adică Joey şi Shelly, sfătuiţi pesemne de nişte avocaţi lacomi, din ăia de care e plină America, au deschis proces împotriva mea. Motivul a fost că tanti Gigi nu era în toate minţile când le-a lăsat maşinile unor oameni români, când ar fi trebuit să le lase unor câini americani. Dar cum America e ţara tuturor posibilităţilor, judecătorul a hotărât ca Joey şi Shelly să piardă procesul şi ne-a dat Cadillac Escalade-urile nouă, plus cheltuielile de transport până în România. Cadillac Escalade-urile, nimic de zis, frumoase, cu

motor de 6,2 litri cu opt cilindri în V, cutie de viteze automatică, cu opt viteze, 420 de cai putere la un cuplu de 218 kg, aer condiţionat, cu frigider, bar şi televizor. Pentru taxele de moştenire, am vândut 200 de oi. Pentru vamă 80 de oi, accizele 80 oi, actele 40 de oi, taxa de import 120 de porci.

În ideea să mai scutim ceva la vamă măcar pentru taxa de primă înmatriculare, am plecat la Constanţa în port, cu câte două Dacii Duster, că Dustere avem patru, nu era problemă. Ne-am dus noi fain-frumos cu nişte mecanici auto la Cadillac-uri s-au scos meseriaşii de la fiecare Cadillac câte patru cilindri, pe care i-au pus pe motoare la Dustere, că poate-i mai derutăm pe vameşi. După modificare, Daciile aveau câte şase cilindri şi Cadillac Escalade-urile câte patru, asta era bine, dar cilindreea pe maşină nu era bună. Escalade-urile aveau fiecare câte 3100 de cm cubi, asta era rezonabil, dar Daciile aveau câte 3150, asta era grav! Ne-a băgat şi Dusterele la taxa de primă înmatriculare – alte 50 de oi!

Când m-am mai trezit din febra şi agitaţia cu vama şi cu accizele era cât pe ce să mor pe loc!

Din patru turme mari de oi mai aveam măgarul, un ţap, doi câini şi două Cadillac Escalade.

Doi ani, până am refăcut turmele de oi la loc, am mers cu bicicletele la stână. Cadillac Escalade-urile le mişcăm numai seara, când venea măgarul cu cei doi ţapi de ne mai rămăseseră de la păscut şi-i băgăm pe toţi trei în saivan, în locul Cadillac-urilor, pe care le scoteam peste noapte afară. Dar ca să vedeţi că Dumnezeu ţine cu ortodoxul şi până la urmă face el cumva dreptate.

Într-o zi, pe când o blestemam pe tanti Gigi că nu ne lăsase două Toyote Prius, să arătăm şi noi ca vedetele de la Hollywood când protejează mediul, la uşa stânei a bătut un avocat, care mai bătuse şi drumul din America până în Potroacele, deci erea sătul de bătaie ca de mere acre. Să zic aşa, l-am poftit să stea la masă şi i-am dat un pahar de ţuică, să-şi mai tragă sufletul după drum. Vreau să vă spun

că nici după două pahare nu şi-l terminase de tras bine.

— Am două veşti din Statele Unite pentru voi, ne-a spus avocatul. Vestea bună e că se face un film la Hollywood, cu povestea voastră cu tanti Gigi şi procesul cu câinii. Woody Allen îl face, dar vrea să fie cât mai autentic şi m-a trimis să caut actori din România pentru două din rolurile principale.

— Şi-atunci vestea proastă care-i? am zis eu, vesel. Că mă şi vedeam jucând într-un film american, cu Woddy Allen judecător, boscorodind într-una şi Diane Keaton nevricoasă pe rol de tanti Gigi. Avocatul şi-a mai tras sufletul odată cu încă un pahar de ţuică şi-a spus sec:

— Vestea proastă e că nu se caută actori români pentru rolurile ciobanilor, ci pentru rolurile câinilor.

La faza asta, pădurarul Pișta Katona şi factorul poştal Timotei Cismaru, care ascultau la uşă pentru orice eventualitate, n-au mai putut suporta sfidarea şi au dat buzna înăuntru, pe ideea să-l linşeze pe avocatul american.

Mai ales Pișta Bacsi erea foarte pornit, din cauză că după ce lua ceva alcool la bord, el obişnuia să se identifice cu indienii americani. Despre care el credea că au fost izgoniţi de pe teritoriul lor de către albi, exact la fel cum credea că au fost izgoniţi ungurii de năvălirile vlahilor, deşi ungurii veniseră primii în Ardeal, la fel ca indienii în America. Iar după ei doi au dat buzna şi alţi săteni, în frunte cu părintele Buţincu, care a aruncat în american cu două metacarpiene de la moaştele sfântului Buta, un sfânt care nu erea încă recunoscut oficial de Biserica Ortodoxă, dar erea foarte respectat de locuitorii din Potroacele.

După mai multe runde de negocieri, americanul a căzut de acord cu sătenii ca în loc de linşaj să fie tăvălit parţial prin smoală şi pene şi purtat prin sat călare pe un porc. Dar cum n-am găsit pe moment nici smoală, nici pene, cât ne-am gândit de unde să le luăm, am mai băut fiecare câte trei sute de grame

de ţuică. Iar primul care s-a îmbătat ca porcul a fost factorul Timotei.

Aşa că toţi am hotărât că e un compromis rezonabil să se suie avocatul pe el şi să-i plimbăm prin sat, aruncând cu bucăţi de slănină în amândoi. De atunci, primesc în fiecare an o felicitare electronică de Crăciun de la avocatul american, în care îmi spune că noaptea aia a fost distracţia cea mai tare din viaţa lui.

Ca o ironie a sorţii, câinii Joey şi Shelley au murit patru ani mai târziu şi averea au lăsat-o prin testament la două pisici birmaneze. Pisici pe care ei le şi adoptaseră, tot la sfatul avocaţilor, numai să nu pot ataca eu testamentul şi să le rămână lor averea lu tanti Gigi.

Din motive pe care nu le cunosc, Woody Allen n-a mai făcut filmul, dar, din ce-am aflat pe surse, rolurile de câini le primiseră un labrador şi un foxterier din România, care câştigaseră concursul „Ham Talent de la Antena 1" şi care ereau aşa de expresivi, că de multe ori, când mai întârziau la repetiţii vedetele Delia şi Cheloo în juriul de la X Factor, îi puneau pe câini în locul lor şi nimeni din public nu se prindea de schimbare. Circulă un zvon că şi în ziua de azi producătorii de la Antena 1 mai folosesc labradorul la X Factor. Că foxterierul a murit şi a fost înlocuit de un brac german. Atâta că a ieşit şi Cheloo din schemă, că s-a mai schimbat parţial juriul şi acum nu-i mai bagă pe câini când întârzie Delia şi Cheloo, ci când întârzie Delia şi Carla's Dream. Gurile rele susţin că nu numai publicul, dar chiar şi celelalte două vedete din juriu, Horia Brenciu şi Ştefan Bănică Junior nu se prind că le-au fost înlocuiţi colegii, dar am părerea că asta deja e răutatea oamenilor. Alt exemplu de răutate omenească: de când apare cam numai pe la jurii, poporul i-a strâmbat numele lui Ştefan Bănică Junior în Ştefan Bănică Jurizor.

Cum v-am spus: **După ce nu-l mai conduci, poporul se micţionează pe tine şi face lucrurile tot cum vrea el.**

***

Din punctul de vedere al rezume-ul, cum îi spun corporatiştii acum la C.V., înainte de a ajunge eu antreprenor axat pe activitatea de creşterea oilor, adică cioban, am fost contrainginer, adică maistru. Ca o consideraţie personală: pentru binomul maistru-inginer, mult mai potrivită ar fi denumirea împrumutată din marina militară, contrainginer – contramaistru. Unde contrainginerul e maistrul, iar contramaistrul este inginerul. Mi se pare că în felul ăsta natura relaţiilor încordate de la orice serviciu în care se află două persoane cu această calificare ar fi descrisă direct din numele funcţiilor.

În cazul în care vă miraţi de pasiunea mea de a chiţibuşări lucrurile, pot să vă spun că întotdeauna am avut un fel de preocupare de a gândi în mod inutil.

Ca un exemplu:

Pe vremea când eream a doua oară în anul doi de facultate la Maşini termice la Iaşi, după un examen la Matematici Speciale, mă aflam într-o stare de îngrijorare majoră legată de nota minoră pe care urma s-o iau la examen, stare datorată parţial şi transformării prin care trecea creierul meu la trecerea din starea de ebrietate în starea de mahmureală. Pentru cine mai ţine minte câte ceva din fizica termodinamică din liceu, am părerea că transformarea era de tip izocor, căci volumul meu rămânea constant, în timp ce presiunea la care eream supus creştea liniar cu temperatura. În fine, în această stare, să-i zicem termo-foarte-dinamică, am avut un fel de iluminare neiniţiatică şi am descoperit maxima „Mă freacă grija, deci exist.”

Despre care am aflat patru ore mai târziu, când efectuam transformarea inversă, din starea de mahmureală în cea de ebrietate, la Braseria Unirea din centrul municipiului Iaşi, de la un coleg de masă pe care-l chema Liviu Antonesei, că maxima pe care o găsisem eu mai fusese spusă, într-o formă mai îngrijită de un mare gânditor şi anume Descartes. Ca să nu vă mai spun că alt coleg de masă, Valeriu

Gherghel, mi-a spus că Rene Descartes a fost atât de genial creativ că de la el a rămas pentru gândirea întregii omeniri şi sistemul filozofic cartezian, care mai şi generează o îndoială continuă şi definitivă.

În paranteză pătrată fie zis: nu-mi dau seama de ce sistemul e cartezian şi nu e descartezian. Ar veni ca şi cum noi, după ce că ne-au rămas aşa de puţine idei de la Barbu Ştefănescu Delavrancea le-am mai şi spune scurtat idei lavrâncene. Sau la totalitatea picturilor lui Degas să-i spunem opera gasiană sau la stilul de joc actoricesc al lui Johnny Depp, stilul ppian, gen. Dinadins nu insist asupra teoriei dispersiei fotonilor, scoasă de marele savant Max Delbruck, căreia ar trebui să-i spunem teoria lbruckiană, după modelul ăsta. Adică, cum ar veni, după ce că pentru omul normal e imposibil de înţeles, teoria lbruckiană ar mai fi şi imposibil de pronunţat. În fine, pe undeva e posibil că ăsta e motivul pentru care, deşi atunci beam cot la cot bere cu ei la masă, Liviu Antonesei şi Valeriu Gherghel au ajuns acum profesori universitari şi eu, Titi Smeureac, am ajuns cioban. Freelancer, mă rog, dar tot cioban.

Ca o paranteză rotundă pe care o deschid în asta pătrată pe care tocmai am închis-o: orice român nu spune niciodată în vorbirea curentă „mă freacă grija”, ci foloseşte în loc de verbul „a freca” un alt verb, cunoscut în sexologie cu denumirea ştiinţifică de a copula şi în mai toate filmele americane în traducerea englezească „to fuck”. Dar cum în povestirea mea are să fie şi aşa destulă mitocănie, fiind vorba de întâmplări din Universul ciobănesc, căruia unii îi spun pastoral, pentru a atenua efectul, eu zic să rămânem la verbul „a freca”.

Ca să nu mai vorbesc de faptul evident că verbul „a copula”, deşi ştiinţific, nu este nici el prea grozav. Că oricine poate observa că „a copula” introduce pe uşa din dosul cuvântului (după particula „co”, pentru cine înţelege mai greu) fix denumirea populară şi obscenă a organului sexual masculin.

Care şi aşa se introduce singură, la nivel conversaţional, cam prea mult în viaţa noastră de zi cu zi, deci cotidiană, gen.

După cum poate aţi observat şi voi, că la observat românii sunt de departe cel mai priceput popor din lume, când cineva nu poate să-ţi explice ca lumea ceva, face ce face şi-ţi dă un exemplu. Deci exact ce am eu de gând să fac în continuare, ca să înţelegeţi de ce denumirile ştiinţifice folosite în locul celor ruşinoase, populare, nu rezolvă cine ştie ce problema.

Parlamentarii români şi numărul de câini la stână

Cum să vă spun eu, în vara anului 2015 eram la stână şi montam o oaie. Când spun eu, mă refer la mine, Titi Smeureac. Când zic montat, nu mă refer că o asamblam pe oaie din părţile ei componente, ci efectuam treaba ceea din care, dacă-o faci profesionist, după o perioada de circa 150 de zile, oaia fată miei. Adică, după montă, oaia devine gestantă, cum zice doctorul Pandele, veterinarul nostru, când se îmbată şi începe să vorbească frumos. Şi ca să nu vă gândiţi aiurea, c-oţi fi auzit multe bancuri cu ciobani şi oi, n-o montam propriu-zis eu, îl ajutam pe berbec să facă treaba. Că am un berbec de rasă adus din Australia, Rodney îi spune, care e învăţat de mic cu mofturile de acolo, deci se încinge mai greu când îi vorba de perpetuarea speciei.

Ca urmare, după ce mă gândisem eu cum să fac treaba mai bine, îi descărcasem de pe internet nişte pornografeală pentru berbeci, că acuma găseşti cu google ce vrei şi ce nu vrei, îi ţineam tableta în faţă ca să vadă bine şi-l aşteptam să-şi între în chef. Vă spun că filmuleţul era aşa de sugestiv, că cei patru câini pe care-i avem la stână, doi ciobăneşti mioritici, un malamut şi-un schnauzer pitic lăsaseră baltă păzitul stânii şi se uitau şi ei cu limbile scoase din gură şi ochii ieşiţi din cap la tabletă.

Toată treaba dura deja de vreo oră şi mă plictisisem aşa de tare că-ncepusem să mă scormonesc prin creieri să-mi aduc aminte cum se face însămânţarea artificială pe care-o văzusem mai demult într-un documentar la Discovery. Nu vă mai spun că ieşise şi Zizi, în prag şi punea presiune pe mine, cum pune presiune Şarapova pe Simona Halep. Atâta că nevastă-mea nu pune presiune cu răcnete, ci cu tot felul de ironii, gen:

— Arată-i tu, Titi, lu’ Rodney cum se face, că ne prinde noaptea aici!

Poate vi se pare cam groasă gluma, dar Zizi e nevastă de cioban la stână, nu de violonist la Filarmonica Regală. În fine, cum ne inervam noi aşa, odată-l văd pe fii-miu, Mimi, cum dă năvală cu motoreta în stână, de parcă-l fugăreau dracii, nu alta. Avea părul aşa de măciucă, că nici nu-şi putuse pune casca de motociclist pe cap şi-o ţinea legată de ghidon. Se el dă jos de pe motoretă şi zice turbat:

— Băi, tată, am decalotat penisul! Iar ne-a copulat parlamentarii în anus.

De obicei Mimi vorbeşte normal, dar când e şi mă-sa de faţă îşi alege cu mare grijă cuvintele.

— Păi ce-a mai făcut parlamentarii ăştia acu? zic eu de colea.

— Au dat o lege că nu putem să avem mai mult de trei câini la stână!

— Da’ ce-i copulează pă ei grija de câinii noştri? întreb, molipsindu-mă fără să vreau de felul lui de a-şi alege cuvintele şi uitându-mă la ăia patru câini ai noştri. Ciobăneştii mioritici şi malamutul se uitau mai departe la oaie şi la Rodney, dar schnauzerul pitic, care mai înţelege ceva din vorba oamenilor se făcuse şi mai mic decât erea. Cred că-i trecuse prin cap că în caz de ceva, fiind cel mai mic, e primul pe lista de disponibilizaţi şi încerca să se facă invizibil. În paranteză vă spun, e cel mai bun câine al meu la strâns turma. Când oile o iau razna, schnauzerul pitic fuge înaintea lor, li se ghemuieşte la picioare şi le pune piedică de le dă peste cap. O dată le face aşa şi una nu mai încearcă să fugă cât e el pe-acolo.

— Cică le strică câinii fondul de vânătoare, că prind iepuri. Nu-ţi mai spun că trei câini ai voie la munte, dar la deal numa’ doi şi la şes unu’ singur, îi dă Mimi înainte cu rezumatul la lege.

— Ai dracu parlamentari, îi copulează grija şi de relief acuma! se bagă şi nevastă-mea în discuţie, tot cu grijă mare la exprimare.

— Singura nădejde este ca să nu promulge Iohannis legea, zice Mimi.

— Păi el nu-i tot politician? Ăştia-s în stare s-o promulgă şi pe mă-sa! se agită nevastă-mea şi fuge în stână, la laptop, ca să intre pe Facebook şi să agite spiritele pe acolo. Între timp, nu-ş cum se făcuse, că berbecul Rodney se plictisise de film, dar încă şovăia dacă se monteze oaia.

— Asta ar trebui să le facem noi, ciobanii, la parlamentarii care fac legi din ăstea, îi eu zic lu Mimi, care se uita şi el la ei, căzut pe gânduri.

— Adică să-i copulăm? face el, uitând că plecase mă-sa şi acuma era libertate de expresie.

— Nu, Mimi! Să-i ţinem în suspans o grămadă înainte de asta!

*****Sfârşitul exemplului*****

După cum vă mai aduceţi aminte din clasele I-IV, singurele în care copiii mai învaţă ceva cât de cât temeinic în ţara noastră, de câte ori se termină o povestire, doamna învăţătoare îşi pune mâinile în şold şi bagă întrebarea: Copii, ce învăţătură tragem noi din această întâmplare?

M-am gândit şi eu câteva secunde şi spre surpriza mea, mi s-a părut că trag învăţătura că avem cei mai ticăloşi parlamentari din Europa.

Ca să vedeţi că ce vrea omul să exemplifice cu o întâmplare şi ce reiese până la urmă că erea de exemplificat. Gen!

***

Mai am de făcut o precizare care are să explice mai multe de-a lungul povestirii. La viaţa mea, am avut de la Dumnezeu două daruri: darul beţiei şi darul vorbitului la beţie. Cei mai atenţi dintre voi şi care mai au şi puţintică gândire logică în cap ar spune că al doilea dar este subsecvent la primul. Adică derivă din el, cu alte cuvinte. Aşa, şi?

„Cine suntem noi să contestăm darurile de la Dumnezeu şi care-i treaba, teozofic vorbind, cu ele?” Mi-am încheiat autocitatul şi revin la darul vorbirii.

În comunicarea de la om către om, din câte mi-am dat eu seama, darul scrisului este o derivată a darului vorbirii, la fel cum cotangenta este o derivată a

tangentei în analiza matematică. Deci, cu regula substituţiei, pe care, dacă tot o ştii, nu văd niciun motiv să n-o aplici, ar veni că darul scrisului la beţie este o derivată a darului vorbitului la beţie. Deci cam cum ar fi făcut şi Lucian Blaga, despre care toţi ştim că a fost mut ca o lebădă şi care, cu lumina lui, nu ucidea tainele şi ce mai întâlnea el acolea în cale, ci o sporea.

Pe taina lumii, că pe lumină o sporeşte orice lanternă chinezească cu LED mult mai bine decât poesiile şi filosofeala lui Blaga.

Dacă cineva are de gând să mă întrebe care-i subiectul povestirii mele, am să-l răspund de pe-acuma că, aşa cum se învaţă la gramatică în şcoala generală, în limba română subiectul răspunde totdeauna la întrebarea „cine, ce?” Aşa că dacă cineva vrea să afle subiectul, atunci e suficient să pună întrebarea.

Din ce-am observat eu singura excepţie de la regula asta a gramaticii este în practica judiciară. La anchetele penale, când subiectul este autorul unei infracţiuni, atunci el îi răspunde procurorului la întrebarea „cine, ce?” cu „Habar n-am, să moară mama!”

Dacă vă enervează comportarea asta a subiectului, n-aveţi decât să vă certaţi cu strămoşii noştri, care în loc să inventeze limba chineză, au inventat limba română. Dacă nu vă vine să credeţi cum se comportă subiectul în limba chineză, luaţi o propoziţie în chineză şi încercaţi să aflaţi subiectul.

***

Acu că am răspuns obraznic la întrebarea „cine, ce?” mai rămâne să răspund şi la întrebarea „de ce” ca să fie toată lumea lămurită.

Să zic aşa, întâmplarea la care am fost şi subiect şi observator şi pe care urmează să v-o povestesc imediat, m-a convins pe mine, Titi Smeureac, fost maistru şi preinginer, acum cioban freelancer de ocupaţie, să mă apuc de scris.

Nicoleta Danileț salvează Boboteaza

Deci, cum să vă spun io, în dimineaţa de Bobotează, mă aflam la Biserica cu hramul „Sf. Ierarh Nicolae” din parohia Făurei-Sat, judeţul Brăila, împreună cu dascălul Gorobeţiu şi clopotarul Costache. Că de-o bucată de vreme, mai exact cam de vreo cinci ani, de la nervii cu câinii lu’ tanti Gigi, aveam nişte dureri în piept şi frica de moarte îmi amplificase credinţa ortodoxă până la un nivel de mă împingea mereu la fapte creştineşti. Ca urmare, mă înscrisesem ca epitrop la biserică, mă jurasem să donez 10 kile de telemea lunar pe viaţă părintelui Manole Doicaru, care erea preotul paroh şi-i mai şi ajutam pe oamenii bisericii cu orice prilej, cât timp eream la casa din Făurei. Carevasăzică, eram noi trei de dimineaţă în paraclis şi lipeam de zor nişte etichete pe care scria Aghiazma Mare peste nişte bidoane de plastic de doi litri simple, încă nesfinţite, pe care să le umple enoriaşii cu aghiasmă de la butoiul sfinţit din curte. Ideea erea a părintelui Doicaru, că aflase Sfinţia Sa, când o spovedise pe nevasta patronului de la Minimarket, că nevasta şefului de la poliţia Făurei lansase zvonul că numa marca Aghiazma Mare e sfântă, vindecă de varice şi mai e şi aprobată de Patriarhie. Deci cum ar veni, să aibă şi aghiazma o Denumire de Origine Controlată. Acuma, ce să faci, te pui cu obscurantiştii habotnici?

Cum mereu zice părintele Doicaru: dacă ştia ce hal de superstiţioşi poa’ să fie enoriaşii români, se concentra mai tare pe matematică şi dădea la Politehnică, da’ nu-i după cum vrea omu, ci după cum dă Domnul. Nu mai vă spun că mai eram şi rupt de oboseală de cât alergasem două zile cu chiraleisa prin sat ca să-i ajut pe oamenii bisericii să-i prindă pe creştinii mai zgârciobani acasă, să-i poată sfinţi părintele cât de cât şi să le ia banu pentru asta. În fine, clopotarul Costache lustruise bine icoana făcătoare de minuni a Sfântului Foca cu diluant şi eu

mă pregăteam să ies în curte, să verific masa pe care era pus butoiul cu apă pe care avea să-l sfinţească părintele, să nu se rupă vreun picior şi să iasă altă poznă.

Cum căutam eu ciocanul sfinţit prin paraclis, ca să pot bate cu el în masă să-i fac o verificare nedistructivă, numai ce-o văd venind direct spre biserică pe Nicoleta Danileţ, la care la noi în sat îi mai zice după poreclă Bascula. Care poreclă vine de la prescurtarea populară de la autobasculantă, ca o analogie la cantitatea de bărbaţi pe care-i răstoarnă ea prin pat într-o săptămână. Bine, nu ne afectează karma noastră de păcate ortodoxe, că ea face asta în Spania, la catolici. La noi vine numai de Crăciun, să-şi vadă părinţii şi stă până după Bobotează, să se spovedească, să-şi încarce bateriile, cum spun vedetele de la Kanal TV. Şi să bea aghiazmă românească. Zice Nicoleta că aghiasma de la catolici în Spania n-are gust bun, din cauză că ei îşi bagă degetele în apa sfinţită la ieşirea din biserică. De îmbrăcat, Nicoleta era îmbrăcată decent, cu blugi rupţi la genunchi, de părea că-i mucenică, dar nu degeaba îi spunea Bascula, că avea o benă rotunjită la spate de ziceai că-i surorile Kardashian, nu alta. Nu vă mai spun că mai aflase ea de undeva că ciobanii vin pe locul doi, după pompieri, la apetitu' sexual şi cum noi în parohie n-avem pompieri şi eu sunt cam singurul cioban, vă daţi seama la ce presiune eram supus. De încordare, am scos limba şi-am tras cu ea de patru-cinci ori peste dosul etichetei de Aghiazmă Mare, deşi nu era nevoie, că era unsă gros cu aracet. Scurt pe doi, Nicoleta trece pe lângă mine, îmi dă un bileţel cu numărul ei de mobil şi-mi zice a subînţeles:

— Nea Titi, dar ce bine-ţi stă cu ciocanul ăla în mână! Zici că-i viu, nu alta, parcă-i crescut din corp de la matale!

Şi până să apuc să bâigui şi eu ceva, o văd că se duce direct spre părintele Doicaru. Sfinţia Sa tocmai terminase de făcut nişte genuflexiuni de încălzire, să nu-l lase genunchii tocmai când sfinţea apa şi acum

îşi făcea o cruce de curaj, înainte să iasă din Sfânta Biserică.

Ca o explicaţie suplimentară: Deşi părintele Doicaru erea poreclit prin Făurei popa Ţuicaru, din motive de răutate necreştinească a enoriaşilor, la slujba din biserică n-a folosit niciodată alcool pentru curaj, ci numai semnul Sfintei Cruci pe piept.

Chiar mă pusese Diavolul odată şi socotisem prin metoda comparativă că la el două mătănii echivalau la curaj cam cu 50 de grame de ţuică. Când am aruncat o privire spre curtea Bisericii mi-am dat seama că şi avea nevoie de curaj să iasă, nu glumă.

Că deja coada la aghiazmă era de peste 600 de metri şi plutonul de babe cucernice de elită din faţă deja vocifera în şoaptă că trebuia să se trezească şi părintele mai devreme, să fie deja sfinţită apa. Dascălul Gorobeţiu, care tocmai luase şi el o Psaltire în mână, de formă, că părintele Doicaru ştie oricum toate slujbele pe de rost, când a văzut-o pe Nicoleta, s-a aruncat imediat să se aşeze între ea şi Sfinţia Sa, ca să nu-i tulbure părintelui starea sfântă. Că Nicoleta are obiceiul că-şi mai aminteşte în ultima clipă câte un păcat pe care l-a uitat la spovedanie şi vrea să i-l spună neapărat părintelui, să fie curăţată de el când bea aghiasma. Ori pe părintele Doicaru, păcatele lui Nicoleta, măcar că-s relativ mici, îs de o asemenea natură că-l tulbură complet pentru un sfert de oră. Deci, dascălul Gorobeţiu o blochează pe Nicoleta la mantinelă, cum se spune la hockey, iar părintele o rupe la fugă spre butoiul cu apă, să apuce să-l sfinţească înainte să mai audă de vreun păcat. Eu am luat sacii cu pet-uri dimpreună cu clopotarul Costache şi-am rupt-o la fugă după părinte, să aibă oamenii în ce-şi pune aghiasma, odată sfinţită apa din butoi. În urma noastră fugea Nicoleta, ţinută unu la unu, ca la baschet, de dascălul Gorobeţiu.

Văzându-l pe părinte cum fuge, enoriaşii au crezut că fuge de răspundere, că n-are destulă aghiasmă ca să ajungă la toţi şi-au dat năvală spre masa pe care stătea butoiul. Aşa că fix de ce m-am temut mai tare, de aia n-am scăpat. Din îmbulzeală, un picior de la

masa pe care stătea butoiul s-a rupt şi masa a început să se încline cu tot cu butoi. Atunci s-a văzut puterea Domnului şi forţa educaţiei de diasporă la români; în timp ce enoriaşii din sat şi-au dus mâinile la gură şi se uitau cu ochii holbaţi cum se răstoarnă butoiul, Nicoleta Danileţ a luat iniţiativa, s-a năpustit înainte şi a rezemat masa cu fundul.

Cât a sfinţit părintele apa, până când a adus dascălul un butuc să priponim butoiul, Nicoleta nu s-a clintit cu posteriorul de acolo niciun milimetru.

Asta a fost prima minune. Cum a zis şi părintele Doicaru: „Dumnezeu lucrează în multe feluri. Azi, El ne-a arătat la toţi, în marea Lui milostenie, că poate lucra spre binele nostru până şi cu fundul acestei oiţe rătăcite, care iaste Nicoleta."

A doua minune a fost după ce ne-am întors în biserică. Icoanei Sfântului Foca îi cursese o lacrimă mare pe faţă. Enoriaşii au căzut în genunchi, dar deşi era minune clară, nu şi-a făcut cruce niciunul. Nu că nu erau cucernici, însă fiecare avea câte două bidoane de aghiasmă în mâini şi la fiecare i-a fost frică să le lase jos, ca să nu i le şterpelească careva. Părintele paroh s-a dus la icoană, s-a închinat, şi după ce ne-a binecuvântat pe toţi, l-a luat pe clopotar deoparte şi i-a spus încet:

— Costache, să nu te pună Necuratul să mai ştergi vreodată icoana cu diluant că ne rămâne Sfântu fără faţă!

A treia minune a fost că, în toată învălmăşeala asta, am pierdut numărul de mobil al Nicoletei. Părintele Doicaru mi-a spus că ăsta a fost alt semn de la Dumnezeu, pentru că la cum o ştie el pe Zizi, nevastă-mea, sigur afla dacă o sunam pe Nicoleta şi mă duceam pe la ea. Aşa că Dumnezeu a făcu o microminune şi mi-a păzit sufletul de ispitirile Satanei şi trupul de loviturile lu' Zizi.

***

După ce am scris toată tărăşenia asta şi i-am arătat-o şi lui Zizi, primul lucru pe care l-a făcut a fost să-mi caute prin toate buzunarele, doar-doar m-o prinde cu minciuna că n-am pierdut numărul de

mobil al Nicoletei. Şi abia după ce n-a găsit nimic şi după ce m-a mai ameninţat un sfert de oră cu ce-mi face ea, dacă totuşi l-am ascuns în altă parte s-a mai relaxat.

Ca o explicaţie pentru aparenta lipsei de încredere a lui Zizi:

Nevastă-mea e atât de contaminată de teoria psihologiei inverse din filmele americane, încât a crezut că dinadins am povestit că am pierdut numărul de telefon, ca să-i adorm orice bănuială.

Oricum, până la urmă a zis că povestea e bună şi a postat-o pe Facebook la ea, că eu nu servesc aşa ceva. Şi ca să vezi drăcie, în nici două zile, am adunat peste 700 de like-uri.

Care aparent e un rezultat foarte bun, pentru un începător.

Dar abia după a doua întâmplare, pe care v-o povestesc imediat, m-am hotărât să mă apuc serios de scris.

Cum l-a dezamăgit Aurel Butuman pe Clint Eastwood

La nici două săptămâni după povestea cu Nicoleta Danileţ, pe care deja babele mai obscurantiste din parohie o supranumiseră „Cuvioasa Nicoleta cur de-aghiasmă”, deci pe la mijlocul lui ianuarie 2016 cum ar veni, eream la casa noastră din Făurei, la care noi îi spunem Smeureac Residence, ca să moară vecinii noştri de ciudă că ei au case fără nume. Poate că vă pare ciudat că vecinii mei n-au atâta minte câtă are orice producător de la orice televiziune românească, care cum vede o idee la altă televiziune o copiază imediat şi o dă de originală la televiziunea lui, dar asta erea situaţia.

Eream singur acasă, într-un fel de embaras de choix cum spun fraţii noştri francejii, când vor să descrie o situaţie gen Alegerea Sophiei, dacă aţi văzut filmul cu Meryl Streep. Mai exact spus, mă uitam fix la sticla de ţuică, cu disperarea că nu erea nimeni cu care să cinstesc un păhărel. Că la noi în familia Smeureac avem o regulă că nu bem singuri, ca beţivii împătimiţi. Dacă se mai întâmplă ca un membru de familie să vrea să bea un păhărel când nu e nimeni prin preajmă, întâi trebuie să dea o raită prin toate camerele până se convinge că nu mai e nimeni. Numai apoi scoate două pahare, pune ţuică în amândouă şi ciocneşte. Că în felul ăsta înseamnă că cinsteşti cu cineva, nu bei alcool ca animalul.

Deci terminasem tura prin casă şi tocmai scosesem ălea două păhărele, când l-am văzut intrând pe uşă pe un vecin al meu, Aurel Butuman, care pe undeva îmi venea un fel de rudă. Când spun rudă, în ce sens mă refer? În sensul că el tare a vrut, la un moment dat, să se însoare cu o vară de-a mea, dar vară-mea s-a măritat cu un unchi de-al lui. Deci, într-un fel, eream toţi de-o familie. Poate că vă miraţi puţin că Butuman a dat buzna înăuntru, fără să bată la uşă. Vă explic şi treaba asta, că de aia sunt

aici. De când se lansase în România campania împotriva violenţei în familie, o parte din vecini, printre care şi Butuman, erea de părere că a bate la uşă e un fel de a abuza fizic uşa şi deci cam nu e corect. Lume nebună, ce să zic? Ca o descriere sumară, Aurel Butuman avea cam 46 de ani, faţa nebărbierită de-o săptămână, părul vâlvoi şi ochii tulburi.

— Hai noroc, nea Titi, bine că te-am găsit acasă. Că sunt într-o stare de nedescris!

Din ce ştiam eu despre el, în orice stare ar fi fost Butuman, oricum n-ar fi reuşit s-o descrie, aşa că asta nu m-a impresionat cine ştie ce.

— Noroc, Aurele! îi răspund de eu de colo şi-i torn cam 40 de grame de ţuică într-unul din cele două păhărele. Vrei să scot şi nişte măsline? întreb în derâdere.

— Dacă ai şi limbă la ele… zice Butuman şi începe să râdă singur. Că nu ştiu dacă ştiţi, dar limba cu măsline e şi acum considerată o mâncare de Masterchef la Făurei.

Dau păhărelul meu de ţuică peste cap, cum se spune prosteşte în popor, deşi asta ar fi o exprimare corectă doar dacă gura s-ar afla deasupra creştetului capului, gen.

— Deci, „what seems to be the problem”? continui eu tam-nesam în engleză, că tocmai văzusem un policier american la care întrebarea asta venea odată la trei minute. Spre mirarea mea, Relu Butuman m-a înţeles din prima. Abia după aia mi-am adus aminte că fusese 11 ani vaporean, deci ştia engleza ca pe apă.

— Nea Titi, problema este că mă macină o chestie de n-am spus-o până acum nimănui de ruşine. Am promis odată cuiva o treabă şi nu m-am ţinut de cuvânt.

— Român?

— Dacă era român, nu era o problemă. Că noi suntem învăţaţi să nu ne ţinem de cuvânt. Erea american, nea Titi! Clint Eastwood îl chema, dacă ai auzit cumva de el.

Deci aici mi-a captat atenţia, n-am ce spune. Că întâmplarea face că Eastwood a fost actorul meu preferat din toate timpurile. N-a fost an să nu mă uit de minim zece ori la „Dirty Harry”, de când s-a făcut filmul.

— Te-ai întâlnit tu cu Clint Eastwood? La Megaimage în Făurei sau unde? zic eu în batjocură.

— Dacă-ţi aduci aminte, nea Titi, prin anul 2003, eu eram marinar pe un vapor. Să vezi drăcie! Plecasem din New York, cu 10 000 de tone de bombonele Tic Tac şi M&M, ca să le ducem la Guangzhou şi să ne întoarcem cu 3 000 de tone de Ifoane la Los Angeles. Vrei să-ţi povestesc drumul de la New York până la Guangzhou?

— Nu, zi de la Guangzhou încolo, i-am spus repede.

— Deci… Ajungem noi la Guangzhou şi să vezi întâmplarea dracului. Patronul de la o fabrică de poşeţi, care avea o comandă de 50 de milioane de Vuittoane, Hermesuri şi Prade îi luase cu împrumut o săptămână pe muncitorii de la uzina de Ifoane, ca să termene comanda. Deci Ifoanele noastre nu erea montate.

Ce să facem, că trebuia să plecăm să respectăm schedula, cum îi spune chinezii în engleză la orar. Să vezi cap de chinez deştept aicea. Patronu de trebuia să ne livreze Ifoanele ne-a pus de-am încărcat pe vapor 3 000 de tone de componente de Ifon, doi roboţi chinezi şi 150 de chinezi oameni, care să le monteze pe drum şi să le facă ei Ifoane până la New York. Acu să vezi drăcie pe drumu spre Los Angeles…

— Mai bine sari peste drum direct la Los Angeles, că n-am destulă ţuică, i-am zis eu.

A dat din cap în semn că a înţeles, dar mi-a făcut semn cu degetul mijlociu spre paharul gol. Ca idee, erea exact ca semnul pe care-l faci când nu-ţi dă unul prioritate la trecerea de pietoni, dar degetul e în jos, nu în sus. I-am mai pus 40 de grame ţuică, ce să fac?

— Bagă una mare, nea Titi, că e mult de povestit şi mi se usucă creierul.

Aşa de curios eream să văd cum apare Clint Eastwood în poveste, că i-am mai pus 40.

Butuman a băut cam o jumătate de pahar şi a plescăit mulţumit.

— Aşaa… Deci, La Los Angeles în port ne-a arestat vasul, că nu ştiu ce datorii nu plătise armatorul, înţelegi? Să vezi drăcia dracului! În secunda în care ne-a arestat vaporul, cei 150 de chinezi care terminase de pe la jumătatea drumului de asamblat Ifoanele, au sărit în apă ca un singur om. Eu aşa mişcare n-am mai văzut nici la campionatele de înot sincron, unde se foiesc prin apă fetele ălea cu cârlige la nas. Şi când au început să înoate, tot aşa, se auzea ca şi cum înota un singur om, dar mare cât 150. Până şi Paza de Coastă a americanilor, în loc să-i prindă, s-a uitat la ei cu gurile căscate cum înota şi la sfârşit, când au ajuns pe mal, să-nnebunesc dacă nu i-a aplaudat ca-n filme.

— Şi roboţii? am întrebat repede, uitând de Clint Eastwood pe moment, că de la filmele cu Războiul Stelelor, am o slăbiciune şi pentru roboţi şi mă rodea curiozitatea.

— Roboţii au rămas în cală, că erau prinşi în şuruburi pe podea. Altfel m-aş fi mirat să n-o fi şters-o şi ei de pe vapor în Chinatown.

— Şi voi, ceilalţi de pe vapor, ce-aţi făcut?

— Ce să făcem? Căpitanul şi secundul, care erau americani, au coborât, fain-frumos şi-au plecat la hotel şi noi, echipajul, ne-am împărţit în trei bisericuţe: nigerienii, vietnamejii, bulgarii, ucrainienii, sârbii, turcii şi sirienii prima bisericuţă, eu a în a doua şi compatriotu' meu, Vasile Nemţoiu, în a treia. Sub nicio formă nu l-am putut convinge pe Vasile să facem noi doi o singură bisericuţă. Părerea mea că mai curând s-ar înţelege la bani Preafericitu Daniel cu Dalai Lama, decât doi români între ei printre străni.

— Lasă tu consideraţiile geopolitice, Aurele. Zi de Eastwood!

— Ajung şi la el. Aşaaa. Deci o săptămână am trăit numai cu fructe de mare. Că aşa le spuneam la

merele, bananele şi portocalele căzute de pe vapoarele vecine în mare.

Am luat sticla, am ridicat-o deasupra paharului şi m-am uitat la el fix.

— Dacă nu zici acu pe loc care-a fost treaba cu Eastwood, nu-ţi mai dau de băut.

— Scuze. Deci cum a fost… Într-o zi, eram pe Bulevard, pe lângă teatrul Kodak, să mai fac un ban de buzunar din spălatul de parbrize, când îl văd în faţa mea, la semafor, pe Clint Eastwood. Deci geamu' la maşină era lăsat, cum stătea el la stop şi mi-am luat inima în dinţi şi-i zic „How are you today, Mr Eastwood?" Şi el de colo, exact ca-n filme: „Fuck you! Where are you from?"

„Romania", îi zic eu agitat. Vorbeam agitat, că trebuia să-i spăl şi parbrizul cât dura stopu', că după aia canci bacşiş. „Romania?", zice el, un picuţ derutat, aşa că i-am trântit-o şi eu „Da, Romania, ce te miri aşa?" „Nu mă mir" zice el. „Dar vreau să ştiu dacă ai votat cu Ilie Năstase primar la Bucureşti, în 1996."

Aici Butuman s-a oprit, a făcut o pauză de efect şi mi-a zis cu subînţeles:

— Că ştii că-n '96 a candidat şi Ilie Năstase la Bucureşti, la Primărie.

— Mi-aduc aminte, am zis. Cu Ciorbea, da. Ia stai aşa! Păi tu erai din Bucureşti, ca să-l poţi vota pe Ilie Năstase?

Butuman s-a uitat la mine şi-a rânjit strâmb, de-mi venea să-i dau cu ţuica-n cap:

— Păi în '96 conta de unde eşti dacă votai cu PSD-ul? Ce zic eu '96? Până nu l-a condamnat pe Dragnea pentru fraudă electorală, mai conta de unde eşti dacă votai cu PSD-ul?

— Aici cam ai dreptate. Şi ce i-ai zis lu' domnu Eastwood?

— L-am votat, Mister Eastwood! Asta i-am zis. „Şi pe el şi pe Iliescu, să-mi sară ochii din cap dacă nu! Să vezi drăcia dracului! Ori c-a vrut să mă bată Dumnezeu că m-am jurat strâmb ori altceva, da' ştiu că exact atunci au pornit ştergătoarele de parbriz de

la maşină de chiar era să-mi sară ochii din cap.” „De Iliescu mă doare-n cur”, zice Clint, de fapt o zis-o şi mai rău în engleză „dar pe Ilie Năstase să-l votezi şi pe viitor, dacă mai candidează. Că-s prieten eu cu el, ai înţeles? Ţine o sută de dolari, ca să-ţi aduci aminte.”

Iau eu suta de la el din mână şi-i zic:

— Pe cuvânt de onoare dacă nu, mister Eastwood. „Call me Clint!” îmi spune el de colo, adică cum ar veni să-i spun eu lui pe numele mic.

— Ştiu ce-nseamnă! zic eu înciudat. Şi?

— Şi! Când să deschid gura să-i spun Clint, se face semaforu verde şi dus a fost.

Butuman dădu mai ce rămăsese în pahar pe gât şi plescăi abătut:

— Ăsta-i cel mai mare regret din viaţa mea. Că am avut ocazia să-i spun Clint lu’ domnu Eastwood şi n-am profitat!

Ce să zic, aici am răsuflat uşurat. Că dacă ar fi apucat Butuman să-i spună Clint lu’ Dirty Harry, cred că înnebuneam de cap. Aşa că m-am prefăcut că-i împărtăşesc regretul şi l-am întrebat numai atât:

— Deci, tu chiar l-ai votat pe Ilie Năstase la Primărie, în 1996?

— Asta-i al doilea mare regret din viaţa mea, că l-am minţit pe Clint, răspunde Butuman şi mai abătut, în noaptea dinainte de votare am băut cu nişte ţărănişti care a făcut cinste şi-a doua zi l-am votat pe Ciorbea. Mă jur pe ce vrei, încheie el, căutându-se prin buzunare după o ţigară. I-am dat eu una, după care am tras aer în piept şi i-am spus enervat:

— Dar măcar acum patru ani, când a candidat Ilie Năstase la Senat, pentru PC, l-ai votat?

— Ăsta-i al treilea mare regret al meu, nea Titi. Că n-am putut în viaţa mea să votez pe cineva de la partidul lui Voiculescu. La orice alt partid candida Ilie Năstase, îl votam. Dar când o să am prima sută de dolari i-o trimit lu Clint, negreşit. Că eu cred că de asta m-a bătut Dumnezeu, de-am ajuns înapoi în România de la Los Angeles.

Oricât de tare am încercat să mă stăpânesc, nu m-am putut abţine să nu-i zic cu admiraţie:

— Băi, da' prost mai eşti, băi Aurele! Ce nu-nţeleg eu, este ce vrei tu de la mine?

— Vreau să scrii povestea asta pe Facebook, nea Titi. Să vadă lumea cât am fost de prost şi lipsit de cuvânt. Să mă umilesc în faţa lui Dumnezeu, ca să-mi îndrepte karma sau ce îndreaptă El şi să se întoarcă norocul la mine.

— Păi de ce n-o scrii tu, băi Aurele?

— Eu n-am brand, nea Titi. Şi-n ziua de azi, dacă n-ai brandul tău, nu te citeşte nimeni.

Ce să zic? Aici s-a dovedit că avea dreptate Butuman. Că de când scrisesem întâmplarea cu Nicoleta Danileţ, căpătasem un fel de faimă în lista de prieteni de facebook ai lui Zizi.

Aşa se face că imediat ce-am scris povestea lui Butuman şi-a urcat-o Zizi pe facebook am luat şase mii de laicuri în nici patru ore. Deci am zis să fiu şi eu un observator al fenomenelor sociale şi să scriu despre ele, poate păţesc ca poliţistul Godină, care a ajuns scriitor în felul ăsta. La urma urmei, dacă un poliţist a ajuns scriitor, de ce n-ar putea să ajungă şi un cioban freelancer? Ideea mi-a venit tot citind că Balzac a fost un fin observator al moravurilor din vremea lui şi că şi alţi scriitori, ca Dos Passos şi Proust şi Durell, au fost tot aşa, fini observatori. Dar un observator grobian al moravurilor din vremea lui n-a fost nicicând. Şi asta mi-am propus eu să suplinesc.

Deci am făcut o frescă literară, cum zic criticii în manualul de literatură de clasa a noua, la toate chestiunile care s-au petrecut, din februarie până în noiembrie în 2016.

Februarie

Fumatul, clipul viral şi nevăstuica

Ca să zic aşa, eream cu băiatul meu, Mimi, ca în fiecare an pe vremea asta în februarie, transhumaţi complet la stâna noastră de la şes la Făurei şi ne uitam ca proştii a suta oară la un clip viral de pe Youtube, în care un beţiv caraghios îl strigă pe Cristi, pesemne alt beţiv. În tot timpul în care strigă el, o corcitură de bull-terrier cu alt fel de câine îi sfâşie cizma cu colţii. Altceva nu se întâmplă. La început am zis că suntem tâmpiţi de ne uităm la aşa ceva, dar dacă am văzut că e viral şi se uită toată ţara, ne-am liniştit că măcar suntem mulţi. Cum e şi la votare, tremuri lângă urnă de frică să nu faci vreo prostie. Mai ales când ai de ales între Blaga şi Dragnea cine poate fi mai bun pentru ţară. Sau între Buşoi şi Vrânceanu-Firea cine e mai competent de primar pentru Bucureşti. Până acu o săptămână era mai simplu, votai Gabi Oprea şi indiferent ce ieşea la numărătoare erea şi el acolo, dar de când cu nenorocirea cu coloanele oficiale, s-a terminat opţiunea asta. Aşa că salvarea a rămas să mergi cu trendul cum îi spune acum la turmă; poate că eşti agitat un pic că ai să votezi prost, dar când vezi cât de mulţi votează tot aşa, te linişteşti că nu ieşi din normalitate.

Noră-mea, Fifi, era plecată la maică-sa, deci cum ar veni la cuscra, chipurile s-o ajute să schimbe feţele de perne.

Dar cuscra nu le schimba cum face toată lumea cu feţele de pernă, adică le scoate pe alea murdare şi pune altele noi. Nu, cuscra înlocuieşte feţele de pernă cu dosuri de pernă şi invers. Că a citit ea undeva că nu e feng-shui să pui faţa ta pe faţa de pernă, că se resping energiile, dar dacă pui faţă de om peste dos de pernă cică se face un fel de Ying şi Yang şi e bine. Lume agitată, să nu spun altfel. Nu vă mai zic că noră-mea a postat atâtea dosuri de

pernă pe Instagram, că atunci când am vrut să vedem şi noi, după o vreme în care le neglijasem complet, cam care mai e treaba cu dosurile surorilor Kardashian, ni s-a aplecat de show pentru prima oară.

Mă rog, una peste alta, băusem cu Mimi nişte ţuică, mai erea un sfert de sticlă şi cumva ne-a venit cheful să fumăm o ţigară. Am luat noi fiecare câte-o ţigară şi m-am întins după bricheta Zippo ca să le aprindem. Că de când a ajuns barilul de petrol la 30 de dolari, am început să-mi permit s-o umplu cu benzină.

Aici a-nceput scandalul. Că nevastă-mea Zizi stătea de două ore pe facebook unde tocmai se dezbătea de-o lună problema dacă legea antifumat poate fi fentată sau nu, ce fel de animale sunt cei care fumează şi-i afumă pe alţii, ce arătări sunt ăia care-au votat legea, de ce nu poate fuma omul în bar sau din contră, de ce dracului fumează pe stradă. Facebook! Dacă aveţi cont, ştiţi despre ce vorbesc. Problema e, că de când s-a lăsat de fumat, Zizi e ca un beţiv catolic care-a trecut din greşeală, în somn, la mahomedanism.

Sau ca unul de-a avut Huawei cu Android şi i-a făcut cadou careva, într-un moment de generozitate nebunească un Iphone cu IOS. Adică, pentru cine n-a înţeles comparaţiile hiperbolizante, dacă s-a lăsat ea de ceva, vrea să se lase toată omenirea.

Vă spun că erea aşa de încărcată cu energie electrică negativă, că daca-ş fi putut s-o înscriu ca producător la Enel, cred c-aş fi luat tot atâtea certificate verzi cât două parcuri eoliene mijlocii.

Deci, cum spuneam, Zizi începe să strige că ea s-a săturat de fumatul pasiv, că asta omoară oameni peste tot pe glob, că guvernatorul BNR, Mugur Isărescu, a externalizat dobânzile la băncile străine, că virusul Zika bate la uşă şi Klaus Iohannis, pe care l-am votat noi preşedinte ca proştii- numai ca să nu-l votăm pe Victor Ponta ca dobitocii, tace. Acum o înţelegeam eu pe Zizi că era în sevraj, dar totuşi, la câte probleme a tăcut Iohannis de când a fost ales

preşedintele României, tocmai pe virusul Zika era cazul să-şi dea şi el cu părerea?

Am uitat să vă spun că noi nici n-apucasem măcar să ne-aprindem ţigările, dar la cât era de pornită Zizi de cât o aţâţaseră grinpiştii pe Facebook, asta nici n-a contat. Că cică şi dacă stai cu ţigara neaprinsă în mână lângă un nefumător, tot se poate considera că e fumat pasiv. Unii pshihologi susţin că e chiar mai pasiv decât inhalatul, pentru că e pasiv-agresiv.

Adică simpla bănuială că fumătorul ar putea să-şi aprindă ţigara în nasul nefumătorului e foarte periculoasă, că-i bagă nefumătorului o traumă psihică, din cauza ameninţării nesatisfăcute. Cum ar veni, dacă fumatul propriu-zis e crimă, atunci şederea criminalului fumător cu ţigara neaprinsă lângă nefumătorul-victimă e tentativă de fumat, deci tentativă de crimă. Iar tentativa de fumat ar trebui pedepsită ca şi fumatul. Ceea ce se şi întâmplă, dar din păcate pe invers. Din cauză că fumatul nu e pedepsit deloc într-o societate primitivă ca cea românească. Te doare şi bulbu rahidian, nu numai creierii!

Acu ce am observat şi eu: la noi la Smeureac Residence fumatul activ e destul de pasiv, judeci după normele de la diversitatea sexuală, că nimeni nu bagă nimănui ţigara în gură şi nici nu i-o scoate cu forţa. Iar la stână la Potroacele, singurul afectat e câinele ăl mic, schnauzerul pitic, care doarme în şură, unde mai ieşim noi din casă să tragem o ţigară. Oile, care dorm afară, n-au treabă. Mai ales la Potroacele, unde stăm peste vară şi unde, de când au început să vină câte doi-trei turişti străini pe an, dorm duse pe pajişte la aer curat şi miros de iarbă proaspătă. Că de când vin turiştii străini, care fumează din punguliţele lor pe pajişte, a crescut nişte iarbă care le înveseleşte mai tare ca orice fumat.

Deci scandalul era în toi şi altă ieşire nu vedeam, decât s-o declar cumva pe nevastă-mea copil norvegian, s-o abuzez într-un fel sau altul şi să sper că mi-o ia Barnevernetul ăla, când se întâmplă minunea. A dat Dumnezeu şi-au postat mai mulţi pe

facebook un videoclip cu un băiat de la Vaslui, pe care l-a muşcat o nevăstuică de penis. Am uitat şi de ceartă şi de fumat şi jumătate de oră ne-am uitat toţi numai la asta.

Brusc, mi-am dat seama că asta ar putea să fie o soluţie la anti-fumat. Pui câte o nevăstuică în fiecare loc public. Bărbaţii o să ţopăie peste tot ca să nu-i muşte nevăstuicile, iar femeile n-o să-şi poată dezlipi privirile de la spectacolul ăsta. Dacă-i mai arde cuiva de fumat, pun gâtul!

Defăimările lui Aurel Butuman

Cum ar veni, tocmai mă întorsesem de la Hipermarket, de unde cumpărasem nişte păstramă de berbec de la vânzare accelerată, ca să mai menajez turma proprie. Că vorba aia, ciobanul gospodar mănâncă iarna de la supermarket şi vara din turma proprie. Nevastă-mea, Zizi, făcea zapping cum se spune, dar nu pe televizor, ci pe maşina de spălat, tot sărind de la un program de spălare la altul, de ne năucise complet. Şi pe mine şi pe maşină. Dacă facem abstracţie de asta, în casă era linişte, se auzea numai televizorul la care rula serialul „Bahar: Viaţa furată", pe Kanal D. Nu ştiu dacă e valabil şi pentru Turcia, că de la Războiul de la 1877, pe care l-am reţinut puţin din poezia „Peneş Curcanul", nu mai sunt la curent cu ce se întâmplă acolea, dar „Viaţa furată" mi se pare un titlu foarte bun pentru România. Pentru emisiunile de televiziune eu am aşa un mare respect, că nu mă uit la ele decât cu televizorul închis.

Cu o excepţie. Dintre câte emisiuni rulează pe posturile TV româneşti, numai alea ale lui cu Dan Negru mă captivează. Mai ales „Te pui cu blondele", care e un show care face pe orice om să se simtă deştept, pe crucea mea. Nu vă mai spun că printr-un concurs de împrejurări lui Dan Negru îi datorez viaţa. Acum trei ani, m-a prins în pădure o ursoaică, care cred că m-a confundat cu ursul care-a abuzat-o şi-a părăsit-o după aia cu pui mici că prea erea violentă. După ce m-a scăpat Pișta Bacsi din ghearele ei am stat o lună în spital în comă. Şi noroc cu dom' profesor doctor Felurian Alivancă, Dumnezeu să-i dea inspiraţie la operaţii mai departe, că ştiinţă medicală n-are de nicio culoare, că a avut el inspiraţia să pună într-o zi televizorul pe Antena 1. Că numai cu răcnetele lu' Dan Negru a dat Dumnezeu de-am ieşit din comă, altfel poate eram mort şi-acuma.

Deci, cum spuneam, Zizi se uita la „Bahar: Viaţa furată” şi eu mă gândeam ce înţelepciune a putut să aivă poporul român când a spus că „cum e turcul şi pistolul” când bate la uşă vecinul nostru, Aurel Butuman, despre care poate mai ţineţi minte că mi-a zis povestea cu Clint Eastwood. Care Butuman aţi reţinut poate că-mi venea mie ca un fel de rudă. În sensul că el a vrut să se însoare cu o verişoară de-a mea, dar vară-mea s-a măritat cu un unchi de-al lui. Ei, între timp rudenia se mai modificase, în sensul că vară-mea divorţase de unchiu-su, care unchi se căsătorise tocmai la San Francisco, California, cu un văr al meu, deci tot un soi de rude eram şi-acu. Ca de obicei, Aurel era într-o agitaţie continuă, de ziceai că-i o eprubetă de acid sulfuric în care un corigent la chimie turnase o lingură de apă. Ca să vă faceţi o idee, erea aşa de agitat că a început să mănânce din untul de arahide, pe care eu îl ţin pe masă numai ca să nu zică oaspeţii că nu-i servesc cu nimic.

— Tu ai văzut ce vrea să ne facă aştia? întreabă el, vorbind cam greu, că untul îi încleştase fălcile deja, de la prima înghiţitură.

— În ce sens? îi zic eu, ca să-i returnez mingea la fileu cu stop, cum ar spune Cristian Tudor Popescu în cazul în care Simona Halep ar da un retur de rever cu rama de la rachetă.

— Cu legea defăimării, nea Titi, zice el. N-ai auzit nimic? Ei, drăcia dracului! Cică dacă defăimezi un grup social, iei amendă până la 100 000 de lei.

În prima secundă am fost cam derutat, sincer vă spun. Că eu, de pe vremea comunismului, eram învăţat că grup social îi spune la ansamblul format din mai multe pişoare şi vase principale de WC. Deci cum ai putea defăima aşa ceva era peste puterea mea de comprehensiune. De aceea, m-am gândit că e mai mult ca sigur altă chestie şi am băgat la repezeală un clişeu din filmele americane, ca să ies din încurcătură şi să par informat.

— Defineşte grup social întâi, i-am zis şi am scos sticla de ţuică ca să-l ajut să mai dizolve untul de arahide, că i se lipise pe dinţi.

Butuman îşi clăteşte puţin dinţii cu ţuică, dar cam fără rezultat, după care scoate un exemplar mototolit din ziarul „Adevărul” şi bolboroseşte mai departe, cu gura tot încleştată.

— „Grup social: Categorie de persoane care se distinge din punct de vedere social prin una sau mai multe trăsături de gen, vârstă, rasă, origine etnică, limbă maternă, tradiţii culturale, apartenenţă politică, orientare sexuală, origine socială, avere, dizabilităţi, boală cronică necontagioasă sau infecţie HIV/SIDA”, îmi citează el pe nerăsuflate. Parţial şi din cauză că luase o gură mai mare de ţuică şi i se tăiase respiraţia.

Ce să zic, definiţia mi s-a părut bine ticluită. Ce nu era clar era ce fel de grup social e ăla după avere şi ăla după apartenenţa politică, dar m-am prins că e ca să-i protejeze pe ăia de dau legea. Nu mai spun că dacă se întâmplă ca un ţigan să aibă limba maternă poloneza, să fie milionar, pesedist, bătrân, homosexual şi infectat cu HIV, dacă îl defăimezi ai lovit în şapte grupuri deodată. Opt, că e şi de gen, că e ori bărbat, ori femeie. În fine, cât m-am gândit eu aşa, îl văd pe Aurel că scoate o foaie de hârtie şi-mi zice:

— După părerea ta, nea Titi, e posibil să iau amendă pentru drăcia asta?

Mă uit eu pe foaie şi citesc următoarea poezie:

Defăimarea lui Adrian Năstase

parodie de Aurel Butuman

Când era tânăr fecior
Era fala munţilor
Umbla ziua la vânat
Până când l-au defăimat
Puşca şi cureaua lată
Defăimat a fost odată
C-a furat prin munţi şi văi
Cu baronii săi.

— Aş zice să-i scoţi pe baroni, că e grup social. Îl laşi pe Adrian Năstase să fure de unul singur şi-atunci amenda e mai mica, zic eu, gânditor, gen.

Şi după ce mă mai gândesc încă un pic, îmi vine o idee şi zic:

— Dar amenda e numai dacă-l publici, nu, Aurele?

— Păi l-am publicat deja pe Facebook, nea Titi.

— Zău? Dar nu ziceai tu că publici numai sub brandul meu, să te citească mai multă lume?

— Ca să fiu cinstit, m-a ros invidia de succesul pe care l-a avut povestea mea, pe care-ai publicat-o mata şi-am zis să-mi fac brand propriu, cum fac hipermarketurile cu cutiile de lapte. Cum e marca ARO la Metro, nea Titi, de un exemplu.

— Vezi că nu le ai cu marketing-ul, Aurele? Păi marca ARO e sub brandul Metro, care e mai tare şi garantează pentru ea, înţelegi? Nu poţi scoate niciun ciuruc de marfă pe lumea asta, sub un brand, decât dacă e sub umbrela lu' altul, mai de încredere.

Aici Butuman a căscat gura larg a mirarea şi-am văzut cu spaimă că ţuica şi unul de arahide începuseră să se comporte ca un clei epoxidic bicomponent. Ca urmare, în momentul în care avea să închidă gura la loc, urma să fie ca un papistaş după cununie, după ce a întrebat preotul dacă are cineva ceva de zis şi dacă nu, atunci să tacă pe vecie. Aşa că am înhăţat o lingură de lemn de pe masă şi i-am fixat-o între dinţi, ca să-i menţin gura deschisă.

— Şi asta-i nimic, am mai făcut altă drăcie, tot pe Facebook, zice Butuman cu mare greutate, că lingura îl cam împiedica la pronunţatul consoanelor, şi-mi întinde altă foaie.

Mă uit pe foaie în timp ce căutam nişte diluant de vopsea sub masă şi citesc:

Defăimarea Elenei Udrea

parodie de Aurel Butuman

Mă dusei la o plimbare-jos
Mă-ntâlnii c-o doamnă mare, sus
O-ntrebai de-i defăimată, sus
Îmi spune c-a fost odată, jos
Defăimată, toată/ Pân la brâu
Spăla rufe de partid la râu
Defăimată, toată/ Pân la brâu

Spăla rufe de partid la râu

— Asta e mai bună, Aurele că e fără grup social din start, zic eu şi-i frec bine cu o perie şi diluant dinţii până dizolv ultima bucăţică de unt de arahide din gură.

După aia îi scot lingura dintre dinţi, bag untul de arahide în dulap, îi dau o bucată mică de telemea sărată şi zic:

— Ştii ce nu pricep eu, băi Aurele? De ce n-a prevăzut acilea legiuitorul la grup social şi proştii. Să dai 100 000 de lei amendă, dacă îi defăimezi pe proşti. Adică, în cazul în care îi defăimezi, fapta sau afirmaţia ta, nu tot pune în inferioritate nişte persoane?

— Păi, nea Titi, pe proşti n-ai cum să-i pui în inferioritate! Proştii îs majoritari la toate popoarele, mi-a spus Aurel.

Aici mi-a plăcut de el, pe cuvânt. Vorba ceea: „Cum e turcul şi pistolul.” Deşi după ce intră legea antidefăimare se duce naibii proverbul, că-i defăimăm pe turci.

Părintele Doicaru şi libertatea de expresie

Eream acasă la Făurei, în living, că sufragerie nu-i pot spune, că n-am mai mâncat nimic acolea de cinci ani de zile şi tocmai mă chinuiam să extrag de mână, cu creion şi hârtie, un radical din doi, la a opta zecimală, în ideea că să-mi mai exersez puţin creierul. Că, de când cu smarfoanele, a început să fie cam prea odihnit.

Nevastă-mea, Zizi, râdea de mine că arăt ca maestrul Ion Cristoiu la bibliotecă, cum foiam hârtia pe măsuţă şi scrijeleam la ea cu creionul, dar mi s-a părut că e o comparaţie care mă onorează ca cioban, deci nu m-am simţit jignit. Ideea era că voiam să fac un perete despărţitor la stână fix pe diagonală şi să văd care-i lungimea teoretică, ca să ştiu câte scânduri îmi trebuie practic. Care lungime a diagonalei este la patrate, cum ştie oricine a trecut pe la şcoală şi-a auzit de teorema lui Pitagora, latura pătratului deînmulţit cu radical din doi. Televizorul era pus pe Mezzo TV, deci muzica era înălţătoare, Maurice Ravel, gen. Că am luat şi noi obiceiul ăsta în familie, să punem gen la sfârşit de propoziţie, ca să nu ne mai obosim cu alte explicaţii. Orchestra simfonică erea bună cu draci, erea din Londra, dirijor erea unul Sir Simon Rattle, de care nu mai auzisem, deci premizele pentru o seară de neuitat erau puse cu mâna.

Când deodată, aud o tuse la uşă, pe care n-ai cum s-o confunzi, că e tot aşa neconfundabilă ca vocea lu' Morgan Freeman, numai că nu e voce, e tuse. Şi, bineînţeles, nu e a lu' Freeman, ci e a părintelui Manole Doicaru, cel despre care v-am spus că enoriaşii l-au poreclit părintele Ţuicaru, din motive de răutate umană necreştinească.

Deci îl pofteşte Zizi în casă, smerită, părintele tuşeşte o binecuvântare, iar eu las deoparte radicalul din doi la zecimala a şasea şi scot din dulap o sticluţă de ţuică pe care o aşez mai spre mijlocul mesei, lângă păhărele, să fie acolo.

— Aţi auzit şi voi veştile teribile? face părintele, săgetându-ne pe rând cu privirea.

Aici ar fi potrivit să spun că părintele Doicaru, din punct de vedere al relatării e ca BBC-ul, bârfele pe care le prinde le colportează mai departe nedeformate, exact cum le-a apucat. De obicei are şi trei surse, atâta că nu le divulgă, ca să nu încalce taina spovedaniei.

— Cu evacuarea la Antena 3, adică? zice Zizi. Săracii oameni! Am văzut la televizor cum le-a brutalizat ăia de la ANAF libertatea de expresie.

— Lasă televizoru, lasă libertatea de expresie, zice părintele. Uită-te la presa internaţională. New York Times, Fox News, Deutsche Welle, toţi au scris despre asta. Ne facem de ruşine în lume.

— Păi nu eram făcuţi deja, părinte? bag şi eu o întrebare negativ-afirmativă, numai de dragul ascuţirii discuţiei.

Părintele cântăreşte obiecţia o secundă în minte, cam cum ar cântări-o Gerald Butler pe Mădălina Ghenea în braţe şi-şi toarnă un păhărel de ţuică, pe care-l cântăreşte pe limbă mai delicat, cam cum ar cântări-o pe Mădălina Leonardo di Caprio.

— Dacă nu te-aş cunoaşte, nea Titi, te-aş suspecta de băselism acilea.

Cum părintele a zis fraza asta cântărind fiecare cuvânt, de la atâtea cântăriri am început să mă simt ca la Biroul Internaţional de Măsuri şi Greutăţi de la Geneva, deşi nici acolo nu cred că se fac atâtea cântăriri în timp aşa scurt.

— Nu-i băselist, părinte, aşa-i place lui să se contrazică cu oamenii, a sărit şi Zizi de colo. L-au învăţat comuniştii că contradicţia e motorul progresului şi nu se poate dezbăra de mentalitate. Mai citeşte şi tot felul de tâmpenii pe Internet pe care le crede.

Părintele îşi mai pune un păhărel mic de ţuică şi zice:

— Internetul e-o porcărie, ar trebui interzis.

— Păi nu e tot libertate de expresie, ca şi la Antena 3, părinte? o ţin eu mai departe pe-a mea.

— Dacă n-ar fi jumate plină cu ţuică, ţi-aş da cu sticla asta în cap, în timp ce îţi întorc creştineşte şi celălalt obraz. Să nu ai altă sursă de ştiri decât Antena 3, ar trebui să vă fie porunca la toată familia. Ei sunt singurii de partea poporului. Ori suntem creştini, ori nu mai suntem.

Nu ştiu cum s-a întâmplat, e posibil ca numai pomenirea numelui de Antena 3 să-i fi făcut un declic în cap şi să-i dea ideea, că Zizi a şi intervenit cu o diversiune salvatoare.

— Dar de undele ălea gravitaţionale, de le-a descoperit acum americanii, ce ziceţi părinte?

— Cu voia Domnului sunt toate, zise părintele. Credeţi că Domnul Dumnezeul Savaot, cum îi zice la Biblie, nu ştie că eu beau aici un păhărel de ţuică cu băselistul ăsta de Titi Smerureac? Sau că Big Bang-ul ăla s-a făcut aşa, că avea materia o dorinţă să sară cu tot cu protoni şi electroni, ce avea ea, tocmai la ani-lumină depărtare?

— Dar o fi având cumva o legătură şi cu bozonul lui Higgs, ăla de-i mai zice şi particula lui Dumnezeu? îl adânceşte Zizi mai departe pe părinte în materialismul dialectic modern.

Părintele cam începuse să se prindă de ce manevre face Zizi să-l îndepărteze de subiectul cu evacuarea lu Antena 3 şi se uita chiondorâş la ea, de ziceai că-i Mugur Ciuvică la Sinteza Zilei, invitat să dezbată ceva cu Monica Macovei. Noroc că se uita la Zizi prin păhărelul de ţuică şi refracţia luminii prin sticlă îi corecta privirea chiorâşă.

— Iubiţii miei, toate particulele sunt de la Dumnezeu. Şi caznele pe care le-a dat lui Gâdea acu, tot de la El sunt, să se întărească la dreapta credinţă. Hai c-am plecat, că mă duc până la moş Chişcaru să-mi dea nişte haine de pensionar de-ale lui. Că ne-a invitat Gâdea pe toţi ăştia de iubim libertatea de expresie la o plimbare în Piaţa Constituţiei şi nu pot merge în straie duhovniceşti. Ne vedem acolo!

— Venim, venim, am zis eu. Am şi pus benzină la maşină să ne-ajungă până la Bucureşti. Dar la cât amar de lume are să fie, e posibil să nu ne întâlnim.

— Dacă nu vă văd eu, Dumnezeu vede, nu te teme tu, Titi. Mai filmează şi televiziunile… ce crezi tu?

Zizi se repede să-l conducă la uşă, ca să binecuvânteze casa, părintele Doicaru mai tuşeşte odată şi zice din uşă:

— Ca să nu mă mai faci tu degeaba nostalgic comunistoid, nea Titi, te informez că la Constanţa s-a găsit alaltăieri la vânzare carne congelată de acu 40 de ani.

— Aşa, şi?

— Îţi dai tu seama, ce calitate de carne se făcea pe vremea comunismului de ţinea 40 de ani? Acu' nu ţine nici şase luni. Nu-i normal să fii nostalgic?

Aici cam i-am dat dreptate părintelui. În materie de congelat, comunismul a fost cel mai tare. Ce-a congelat comunismul în 55 de ani, după 25 de ani de capitalism abia de începe să se dezgheţe.

Zizi Smeureac şi scrisoarea deschisă

Tocmai făceam pregătirile de transhumanța inversă, ca să ne întoarcem de la Făurei înapoi la stână, dar ceva mă tot râcâia în inconştient. Zic inconştient, pentru că dacă râcâiala ar fi fost în subconştient, atunci conştientul, fiind superiorul lui, ar fi făcut cumva să scoată de la subconştient ce mă râcâia. După mintea mea, dacă psihicul la om ar fi un partid, ca de-un exemplu PSD, atunci conştientul ar fi Dragnea, subconştientul Zgonea şi inconştientul Victor Ponta. Sau dacă luăm ca de-un exemplu PNL, inconştientul ar fi Ghişe, subconştientul Blaga şi conştientul numai Dumnezeu ştie. Deci, cum ar veni, mă simţeam cu pregătirile de plecare ca o vedetă de la televiziunea Antena 3, atâta că evacuarea sediului la mine era voluntară.

Pe de altă parte, avantajul ăsta era anulat de dezavantajul că n-aveam cum să-i pun pe fanii mei să se uite la mine pe durata pauzei publicitare, ca să-mi mai scot şi eu din cheltuieli. Unu că nu eram televiziune, doi că n-aveam fani şi trei, n-aveam nici pauze simple, nu mai vorbesc de pauze publicitare. În concluzie, eram râcâit pe toate părţile şi pe deasupra şi pe gratis. Până să mă dumiresc eu ce mă râcâie, dă buzna în casă nevastă-mea, Zizi, care se întorcea turbată de la coafor, unde-i vopsise una părul greşit, de arăta ca o combinaţie de două luate câte trei din deputata Rovana Plumb, deputata Alina Gorghiu şi senatoarea Cristiana Anghel. Că astea erau ultimele trei coafuri dezastruoase pe care le văzusem prin ziare şi-mi săriseră în ochi, prin cornee şi umoarea apoasă, direct pe retină.

De cum a intrat în casă, Zizi a aruncat poşeta în vaza cu ghiocei de Dragobete, pe care-i cumpărasem de la nişte întreprinzători romi şi mi-a zis:

— Mă Titi, tu-ţi mai aduci aminte Scrisoarea lu Neacşu de la Câmpulung? Aia de-am făcut-o noi la română, în liceu?

— Aia cu „I pack the… lucru' turcului?" zic eu.

Tot de la inconştient, cred. Altfel cum era să amestec în limba engleză activitatea mea la împachetat de până atunci şi pe Neacşu de la Câmpulung? Nu pot să vă spun decât că Zizi s-a uitat la mine ca băiatul lu' fraţii „European Drinks" la o hârtie de o sută de euro. Aşa că m-am focusat un pic şi m-am corectat la repezeală:

— Aia cu „Ipak, dau ştire Mariei Tale za lucru turcului"… am vrut să zic. Neacşu din Câmpulung, cine nu-i ştie scrisoarea? Ce-i cu ea?

— Trebuie să scriem şi noi una, Titi. Adică tu o compui şi eu o scriu pe Facebook, s-o vadă toţi, gen. V-am mai spus că am preluat şi noi obiceiul cu gen, ca să stăm în rând cu tineretul, să nu ne scoată ăia din targhet.

— Dar ca ce chestie? întreb eu cam nedumerit şi mă apuc să ridic vaza cu ghiocei de jos. Ghioceii erau cam motoliţi complet, dar la urma urmei, nici Dragobetele nu-i cine ştie ce sărbătoare. E ca şi cum Sfântu Valentin ar fi un fel de Smiley şi şi-ar pune scris pe icoană „Sunt Sfântul Valentin şi recunosc: sunt un Dragobete."

— Cum ce chestie? Tu nu vezi, Titi, ce mi-a făcut coafeza la păr? face Zizi.

După ce m-am uitat de formă puţin la părul ei, am schiţat o strâmbătură între oroare şi satisfacţie, de orice eventualitate şi am mormăit ceva ininteligibil, ca să nu poată fi folosit nimic împotriva mea mai târziu. Zizi a ridicat poşeta de pe jos, s-a uitat o secundă la ghiocei şi mi-a zis, dar tot iritată:

— Nu ştii că felul în care stă părul este esenţial la femei? Până şi-n filme, când vrea unul s-o aburească pe una, nu-i zice întâi şi-ntâi ce bine-i stă părul?

Aici cam trebuia să-i dau dreptate. Şi tam-nesam, tot din inconştient, mi-a venit în minte brusc ideea ce chinul dracului trebuie să fie pe angajaţii lu' doamna senator Anghel să-i spună în fiecare zi cât de bine-i șade ei părul.

— Deci tu vrei să-i faci o scrisoare deschisă pe Facebook lu' coafeza de ţi-a stricat părul, da? întreb eu şi mă duc la dulap după sticla de ţuică, în caz de

ceva să-mi vină inspiraţia, iar dacă nu-mi vine, să mă prefac că m-am îmbătat.

— Păi, da! zice Zizi. Cum se face acum, când vrei să-i tragi la unul sub centură. Cum i-a făcut Oana Stancu lui Dan Tapalagă şi Robert Turcescu lu' Camelia Voiculescu. Pamflet, gen.

Ştiţi şi voi, cred, că de când s-au inventat pe lumea asta ziarele şi scrisorile deschise orice om poate să-l înjure la greu pe altul, fără nicio consecinţă, dar cu condiţia să zică că-i pamflet.

— Zău? Dar de unde ştii tu toate astea? Că de obicei cam nu le ai cu politica, m-am mirat eu.

— Păi, nu vin de la coafor, Titi? Nu e coaforul exact ca SNSPA-ul, numai că pregăteşte clienţii mai bine şi nici nu-i nevoie să plagiezi pe nimeni?

Pentru cine nu le are cu acronimele SNSPSA este Şcoala Naţională de Studii Politice şi Administrative, deci, în termeni forestieri, pepiniera de oameni politici şi administratori publici.

În fine, am tras eu un gât de ţuică cât Zizi a deschis laptopul, am deschis textul lu' doamna Oana Stancu Zamfir pe tabletă şi-am început să-i dictez, în ideea să schimb numai numele şi să las jicnirile la locul lor. Că nimeni nu se pricepe mai bine la jicniri, mai ales la alea aduse la familia jicnitului, decât un jurnalist de top de la televiziunile de ştiri.

— Dragă Ilinca, sau cum o cheamă pe fata coafezei…

— Păi n-are fată, mă Titi!

— Atunci, scrie dragă Georgele sau cum îl cheamă pe băiat…

— N-are nici băiat, Titi.

— Cum n-are nici băiat?

— Uite-aşa, n-are. N-are copii deloc, gen. Înţelegi?

— Şi-atunci cum îi dăm la gioale? zic eu buimăcit. Folosim schema lui doamna Gabriela Vrânceanu-Pandele-Firea, aia cu care l-a fript pe lohannis? Îi dăm în freză că n-are copii, gen?

Aici, Zizi a-nceput să se cam strâmbe. Avea şi ea dreptate, mitocăniile alea cam ieşiseră din moda de

insulte, colecţia iarnă-primăvară.

— Dar ce are? Că nu se poate să n-aibă ceva la care ţine ea, ca s-o putem spurca ca lumea.

— Are o pisică, Kitty, face mai cu şovăială, Zizi.

— E bună şi pisica, zic eu de colo. Bagă acolo: „Dragă Kitty. Îţi încredinţez această scrisoare ca pe un manifest pentru viitor. Pentru un viitor în care tu vei trece pragul maturităţii, iar stăpâna ta pe cel al senectuţii. Poate că nu-ţi va fi ruşine cu momentele de familie din care stăpâna ta se va extrage des pentru a merge la toaletă, pentru că vezi, aşa e vârsta. Poate că îi vei cumpăra tu însăţi mult hulitul Urinal de azi.”

— Cum naiba să-i cumpere pisica Urinal coafezei, mă Titi? Tu eşti cu capul?

— Corect, Urinal e pentru bărbaţi. Sau ce, nu-i credibil să meargă pisica la farmacie? Sau pisicile nu trăiesc destul să vadă stăpânii cum merg la toaletă?

În fine, după ce ne-am certat două ore cum să facem scrisoarea deschisă, am lăsat-o baltă şi i-am vândut coafezei nişte caş vechi, pentru care i-am luat preţ de telemea proaspătă. Că noi, ciobanii, ne răzbunăm mai bine în brânză. Dar care nu poate face brânză, deci politicienii şi jurnaliştii, se răzbună în scrisori deschise.

Martie

Premiile Oscar şi monoxidul de carbon

Cam prin prima săptămână din martie, mă foiam şi eu prin bucătărie la Smeureac Residence să instalez un detector de monoxid de carbon, că tocmai citisem că numai 30 la sută dintre cei care au instalaţii pe bază de combustibil organic sunt conştienţi de riscurile la care se expun şi voiam să mă poziţionez şi eu la elite, măcar la treaba asta. Mai ales că eu am o instalaţie de biogaz, de-am cumpărat-o numai că mă-nnebunise de cap, fiu-meu, Mimi, că suntem ultimii ciobani din România dacă nu luăm şi noi nişte fonduri europene. Şi cum fondurile pentru prepeliţe, lavandă, ciuperci, oi, vaci de rasă, orice la care se mai poate fura câte ceva, se dăduseră demult, mai rămăseseră numai astea pentru biogaz. Că instalaţia are două componente, balega şi biogazul, deci cam nimic de furat. Nu vă spun că tot am prins şi aici doi ţigani, că romi nu le pot spune, care mi-au dat cu burghiul o gaură în conducta de biogaz ca să-şi umple buteliile cu care voiau să plece la camping în Anglia. O săptămână a mirosit toată curtea a biogaz, până am găsit gaura.

Una peste alta, şurubărind cu mopsul să prind detectorul de monoxid de carbon, aveam aşa, o tristeţe metempsihotică. Ca şi cum în altă viaţă aş fi fost un om trist că lucram cu biogaz şi în viaţa asta eram reîncarnat în alt om, şi mai trist, care lucra tot la biogaz. În plus de asta, nevastă-mea, Zizi, mă bătuse bine la cap să luăm toate măsurile igienice posibile cu brânza, ca să nu intre Escherichia coli în ea şi să păţim ca săracu' om cu fabrica de la Brădet, de-l hărţuise presa două luni, până să afle că-l hărţuise degeaba. Cam odată la două minute mă spălam pe mâini cu spirt, indiferent că umblam la brânză sau la lanţul de la bicicletă sau la telecomanda de la portiere la Duster. Din cauza asta, m-am speriat aşa rău când am auzit în spatele meu

tusea părintelui Doicaru, de am sărit un metru în sus de surpriză. Norocuţul meu că tavanul la bucătărie e destul de jos, altfel cred c-aş fi sărit doi metri.

— Hai să trăieşti, nea Titi, fiule, zice părintele şi mă fixează după aia cu privirea lui de spovedanie, aia de-ţi vine să-i spui şi ce păcate n-ai făcut. Ţin minte că odată m-a săgetat aşa de rău, încât i-am spus că l-am votat pe antihristul de Iliescu, dar a reieşit că la părintele Doicaru ăsta nu era păcat.

— Săru-mâna, părinte, gen! zic eu, şi-i dau să se spele pe mâini cu spirt.

— Arz-o-ar flăcările iadului de bacterie, face părintele. Miroase aici la tine a spirt medicinal de nici nu-mi dau seama după miros dacă ai şi vreo ţuică pe undeva. Biogaz se simte că ai, Slavă Domnului!

Scot sticluţa de ţuică şi-i dau şi sticla de spirt, să se spele pe mâini. Părintele oftează, îşi dă pe mâini cu spirt şi zice:

— Acu' scoate ş-o bucată de brânză, fiule. Că ne bate Dumnezeu dacă ne dezinfectăm pe mâini ca să bem o ţuică.

Cât m-am dus eu la putină să scot o bucată de telemea, numai ce-l aud pe părintele cum gâjâie în spatele meu:

— Ce zici de boicot, nea Titi?

— Ce să zic, părinte? Nişte nenorociţi, spun la iuţeală, că iar mă lua că-s băselist.

— Nu boicotul lui Băsescu, fiule, stai-ar laptele Zuzu în gât! Boicotul lu Jada Pinkett-Smith. Boicotul de la premiile Oscar, cu negrii.

Că atunci când suntem numai eu cu părintele şi cu sticla de ţuică nu le spunem afroamericani lu Will Smith şi Denzel Washington, aşa cum ar fi corect.

— O fi fost enervată doamna Jada de aiurelile lu' Donald Trump cu Klux Klux Klanu', zic eu, împăciuitor. Noroc că a luat-o la mişto Chris Rock şi s-a mai dres busuiocu', gen. M-am mai şters odată pe mâini cu spirt şi-am zis:

— Dar nu ştiam, părinte, că urmăreşti premiile Oscar.

— Nea Titi, pentru mine IMDB şi Rotten Tomato vine imediat după Evanghelii şi Faptele Apostolilor, face el şi-mi aruncă o privire, ca Samuel L. Jackson lu' Kurt Russell în filmul „Hateful Eight" a lui Tarantino, gen. Am dat amândoi paharele de ţuică peste cap, am mai gustat o felie de telemea şi-i zic:

— Oricum, Mad Max – Fury Road a rupt tot. Costume, producţie, machiaj, editare film, mixaj de sunet, mixaj de imagine, tot. Şase premii!

— Dă-i naibii de satanişti cu distopismele mamii lor, cu tot. Dar văd că nu spui nimic de Spotlight, de-a luat premiul cel mare. Că a scris şi Tolontan de asta.

Aici m-am scărpinat un pic în cap, m-am mai spălat o tură cu spirt pe mâini şi zic:

— Păi, m-am gândit să nu te superi, părinte. Că e cu de nenorociri de apucături pedofilice la oamenii bisericii şi mă gândesc că poate să fie interpretat şi ca un fel de atac la religie, părinte.

Aici cumva am avut impresia că m-am aruncat pe nisip mişcător, aşa c-am umplut păhărelele cu ţuică, de orice eventualitate. Părintele l-a dat peste cap pe al lui şi mi-a zis:

— Nea Titi, una e că vorbim de Biserica Catolică, care, din unghiul de vedere al credinţei adevărate, cu greu putem spune că e religie creştină. Şi a doua, e că s-a dedat la blestemăţii, tocmai stâlpi ai Bisericii Catolice. Apropo de stâlpi: ce părere ai că se scoate Taxa pe stâlp, din 2017?

Cam de la a treia ţuică, Părintele Manole avea obiceiul de a sări de la una la alta aşa că am zis să sar şi eu, ca să ieşim amândoi de la punctul mort.

— Dar de performanţa lu' di Caprio, ce zici, părinte?

— În Cârtiţa mie mi-a plăcut mai mult, nea Titi. Suferinţele prin care a trecut acolo, mi-a adus aminte de vremurile grele din comunism, când în Biserica Ortodoxă eram mulţi care jucam undercover, la două capete. Acia, în „Revenant", cam a plimbat ursul, cum se spune la noi în popor.

— Exact, am spus şi eu. Când m-a bătut pe mine ursoaica aia cu pui de m-a lăsat în comă, dacă mă filma şi pe mine Innarritu, luam şi eu Oscar, ca di Caprio.

— Bine că măcar unul din voi doi a reuşit, nea Titi, zice părintele sarcastic, dă păhărelul peste cap şi se ridică să iasă. Te las, că ai treabă să montezi detectoru' ăla. Din uşă, s-a mai întors odată spre mine să-mi bage poanta, gen.

— Nea Titi! Ştii ce mai este, pe lumea asta, exact la fel ca monoxidul de carbon?

— Nu, părinte.

— Politicianul român. E insipid, inodor, incolor şi te omoară fără să-ţi dai seama.

Deci, cum v-am spus. Comunistoid părintele, dar la vorbe de duh le are.

Părintele Doicaru, mucenicii şi Mugur Isărescu

Deci ne mutaserăm de vreo două zile de la Făurei înapoi la stână la Potroacele şi stăteam eu aşa în bucătăria de vară, de unul singur, şi mâncam din nişte măcinici de-i făcuse Zizi pe stil moldovenesc, gen. De fapt, eram în bucătăria de primăvară, că anul trecut am luat un împrumut de la bancă şi-am făcut o extensie la bucătăria de vară, la care i-am spus bucătărie de primăvară, să crape de ciudă ciobanii de la stânele vecine care habar n-au de instrumentele bancare. Împrumutul l-am garantat cu bucătăria de vară, în ideea că dacă merge treaba, anul ăsta mai iau unul pentru bucătăria de toamnă şi-l garantez cu bucătăria de primăvară. Şi dacă nu merge treaba, să pot da banii înapoi, mă gândesc că dă Dumnezeu şi iese legea cu datul în plată şi îi dau bucătăriile băncii, că au oameni isteţi acolo, şi-or şti ei ce să facă cu ele, dacă eu n-am ştiut.

Eram obosit lemn, că de 8 martie avusesem o treabă prin Bucureşti şi am făcut opt kilometri, de la Băneasa la Universitate în patru ore. Nu că era aglomerat, dar la fiecare două sute de metri m-a oprit un echipaj de Poliţie, să vadă dacă nu avem cumva femei în maşină să le dea ei flori. Gen! Deci, eu eram în bucătăria de primăvară şi nevastă-mea, de care v-am spus c-o cheamă Zizi, era în casa cea mare, cu noră-mea, Fifi. Se munceau amândouă să configureze setările la un proxy, dacă ştiţi ce-i aia, că eu nu ştiu.

Dar cică aşa poţi intra pe Internet fără să te urmărească serverele ălea de un miliard de euro de la SRI. Că umblă vorba că la banii ăştia, SRI-ul poate să urmărească pe flecare român în parte. Mai puţin pe vedetele de la emisiunea „Ferma vedetelor”, zic eu. Care-s aşa de plicticoase, că nu le-ar urmări niciun sereist, orice salar i-ai da. Deşi, recunosc cinstit: atunci când doamna Saveta Bogdan a pierdut duelul cu nevasta unuia de-acolo şi şi-a luat rămas

bun de la măgar, cam mi-a atins un nerv. Mare păcat că măgarul ăla nu concurează, e aşa de expresiv că le-ar lua faţa la toţi. Deci, părerea mea sinceră e că singura şansă să nu ne mai urmărească SRI-ul în veci, e să facă tot românul ce fac concurenţii de la „Ferma vedetelor”.

Mă rog, eram eu cam pe la al treilea măcinic şi la al şaptelea pahar de vin, cum e tradiţia de Mucenici, când aud afară lătratul lui Dunlop, care-i câinele meu malamut. Ceea ce m-a mirat tare, că-l ştiam plecat la filmări cu Jean Claude Van Damme, pentru o reclamă la bere. Că mă rugase părintele Doicaru să-i împrumut un câine de sanie două săptămâni şi i-am dat malamutul. Că-l rugase şi pe el un coleg preot de la Bistriţa să-i facă rost de unul, că el avea cinci şi scenariul la reclama lui Van Damme era pentru şase. În plus de asta, Van Damme a cerut să fie toţi câini de preot, ca să nu mai trebuiască sfinţiţi pentru filmări, aşa că părintele Doicaru a venit personal de la Făurei la stână, l-a luat pe Dunlop şi l-a dus personal la Bâlea Lac la filmări.

Deci nu trece o secundă şi peste lătratul lui Dunlop aud tusea părintelui Doicaru, care dă buzna în bucătărie şi-mi spune evlavios:

— Pace ţie, nea Titi şi să-ţi fie zilele senine, cum a fost vizita preşedintelui nostru Iohannis în măreaţa cetate a Ierusalimului.

— Săru-mâna, părinte! Dar, ai păţit ceva? am întrebat eu, cam mirat, că ştiam părerea părintelui Manole despre luterani, în general, şi despre preşedintele Iohannis, în special.

— Nimic, zice părintele repezit. Doar că din Evanghelii ştim că Dumnezeu l-a trimis pe singurul lui Fiu, la Ierusalim, să răstoarne tarabele zarafilor la Templu. Cine l-a trimis pe Iohannis acolo nu ştiu, dar dacă e tot Ierusalim, atunci e foarte posibil să fie tot lucrarea Domnului.

După care părintele se reculege un pic şi zice:

— La al câtelea pahar de vin eşti, nea Titi?

— La al cincilea, părinte!

— Bun, înseamnă că eşti numai cu două înaintea mea. Şi nu termină bine de spus părintele asta că şi dă două pahărele de vin peste cap, egalând scorul.

— Acu suntem amândoi ca la Loto, părinte. 5 din 40! bag eu o glumă mireană.

— Aha! Atunci hai să vedem care-i reportul la categoria întâi, râde şi el şi ia un măcinic de pe masă, pe care-l termină din două îmbucături.

Umplu eu iar paharele cu vin, părintele le binecuvântează şi continuă:

— Cum ţi-a ieşit balanţa venituri-cheltuieli pe anul trecut, nea Titi?

— Ce să zic, părinte? Din jocul dobânzilor BUBID şi BUBOR la împrumuturile pe care le-am luat, plus scăderea cererii la brânză de burduf şi lână care a fost în UE, combinat cu emergenţa australienilor la cotlete de berbec pe piaţa românească, embargoul cu Rusia şi tulburările din Siria, am ieşit pe negativ.

Părintele şi-a clătit gura cu alt păhărel de vin şi mi-a zis:

— Deci dacă merge şi anul ăsta tot aşa, numai Legea la datul în plată te salvează, este?

— Aşa este. N-am mai depus un ban în cont la bancă de anul trecut din vară.

— Aici greşeşti tu, nea Titi, zice părintele hotărât. Greşeala voastră, a ciobanilor, este că vă chinuiţi ca proştii să faceţi bani din agricultură şi să-i băgaţi în bănci. Greşit! Soluţia e fix invers, faci bani din bancă şi-i bagi în agricultură. Uită-te cum a făcut Isărescu şi învaţă!

— Păi domnu guvernator BNR, Isărescu, a spus că…

— Lasă ce-a spus Isărescu! Nu faci ce spune Isărescu, faci ce face Isărescu!

Aici ori că ajunsesem cam repede la al optulea pahar ori că părintele Doicaru era însufleţit cu dreptatea credinţei, că am avut revelaţia de ce nu merge treaba cu agricultura.

Că nu urmăm corect învăţăturile lui Mugur Isărescu, care e ca un Preafericitul Daniel al

bancherilor. Că în zilele noastre şi bancherul e ca preotul: te duci la el să iei un credit, te spovedeşti de toate veniturile, el îţi iartă păcatele de la alte credite şi tu pleci acasă şi visezi ca prostul la paradisul fiscal şi la Viaţa de Apoi de rambursare.

Numai că proverbul „Nu fă ce face popa, fă ce zice popa!”, la bancheri e fix invers: „Nu fă ce zice bancherul, fă ce face bancherul!”

Cred c-am depăşit în noaptea aia cele patruzeci de pahare, dar la ce revelaţie mi-a produs părintele Doicaru, eu zic c-a meritat.

Pișta Katona şi brânza tofu

Era pe 16 martie, cam pe la ora 11 noaptea, când am ajuns cu băiatul meu, Mimi, în faţă la bistroul „La tata Tofu”, care e cam la doi kilometri de stâna noastră, gen. Dacă nu v-aţi prins de la nume, „La tata Tofu” e bistrou cu specific semivegan, adică bucătarul face garnituri de legume fierte-n lapte tofu şi-ţi aduci tu carne de acasă, dacă vrei să mănânci. Patronul, Gică Muhăian, a fost instalator prin Germania şi Italia, a strâns nişte bani şi după aia s-a întâlnit cu nişte olandeji care l-au învăţat că-n ziua de azi, dacă nu găseşti o nişă, cam nu prea supravieţuieşti în alimentaţia publică. Aşa că a venit aici pe munte şi a deschis bistroul ăsta cu specific semivegan, unde pune muzică alternativă la un amplificator de Ipod şi filme indie la un videoproiector Epson. Eu zic că mai nişă ca asta, într-un loc în care clienţii sunt majoritate ciobani, pădurari sau hoţi de lemne, cu greu poţi imagina. Cum Dumnezeu a lăsat pe lumea asta că alcool din animale nu se poate face, norocul lui e că se scoate cu băutura şi cu fumatul. Nu că n-ai putea să bei şi să fumezi şi acasă până cazi jos, dar socializare ca la bistrou nu găseşti nicăieri. Deci, intrăm noi în bistrou şi aruncăm nişte priviri împrejur, să vedem ce mese mai erau libere, ca să putem socializa mai bine. După criteriul Iohannis, care se referă la diferenţa de realizări dintre ce visează omul în viaţa anterioară, cum îi zice el la viaţa de până în momentul în care are loc discuţia şi viaţa posterioară, adică ce se întâmplă după aceea, situaţia era cam aşa: două mese erau ocupate de fraţii Boţoiu cu verii lor, fraţii Hogaş, care toţi visaseră în viaţa anterioară să fie oameni cinstiţi şi ajunseseră toţi braconieri şi hoţi de lemne din pădure. La încă o masă erau aşa: poliţaiul Rică Miluţ, care visase în viaţa anterioară să fie doctor, factorul poştal Timotei Cismaru, care visase în viaţa anterioară să ajungă poliţai, doctorul veterinar Pandele, care visase în

viaţa anterioară să fie cântăreţ de manele şi Liţă Paraschiv, care nu visase în viaţa anterioară nimic, dar ajunsese secretar la Primărie.

Mai era o masă cu trei nemţi, care se rătăciseră pe munte umblând după castelul Bran, care nu vorbeau româneşte, deci n-aveai cum să ştii ce visaseră ei în viaţa lor anterioară. Oricum, dacă visaseră să fie buni la orientare turistică, nu li se împlinise: castelul Bran era la mai mult de 200 de kilometri distanţă, gen. La singura masă mai liberă din bistrou şedea Pișta Katona, care, din ce ştiu eu, visase să ajungă camionagiu în Canada şi ajunsese pădurar în Subcarpaţii de Curbură. Ca să zic aşa, nimeni nu visase în viaţa anterioară să ajungă în Israel ca domnu preşedinte Iohannis şi nimeni nu ajunsese. În fine, după ce ne-am mutat, eu cu Mimi, de mai multe ori de pe un picior pe altul, de parcă jucam Căluşarii fără costum popular, ne-am dus la masa lui Pișta, am pus o mână pe spătarul de la unul din scaunele libere şi eu i-am spus bună seara, parţial în maghiară şi parţial în engleză:

— Jó estét, Pișta bacsi! Do you mind?

— By all means! Uljön le! ne-a poftit el să stăm jos. Tot parţial, dar în engleză şi maghiară. Că aşa stabilisem, că dacă vorbim cu el, să facem trecerea la română prin maghiară şi engleză, ca să nu-l ofensăm chiar din prima. Ca o paranteză zic: oamenii se fereau să stea cu Pișta Katona la masă, dar nu din cauză de şovinism, ci din cauză că atunci când se îmbăta. Pișta avea obiceiul să răstoarne masa, cu tot cu tovarăşii de băutură. Deci ne-am aprins cu toţii câte o ţigară şi-am început să râdem ca proştii. Că Gică Muhăian, patronul, pusese la proiector o înregistrare cu interviul lui Ghiţă Funar, ăla cu piramidele dacilor, masonii şi cu Eminescu care descoperise relativitatea generalizată înaintea lui Einstein. Nu prea se vedea bine, că fumam toţi care eram în bistrou ca nebunii. Erea ultima zi în care se mai putea fuma la crâşmă, gen. Deci fumam toţi ţigară de la ţigară, până şi turiştii nemţi – care, la

cum tuşeau, se vedea de la o poştă că-s nefumători din tată-n fiu.

— Te văd cam supărat, gen, Pișta bacsi, i-am zis eu cu fereală, că nu ştiam exact cât băuse până atunci.

— Domnule Titi, draghe, cum să nu fiu supărată când viaţa asta al meu e un paradox. Eu sunt pădurar maghiar, dar codrul e frate cu românul. Şi eu păzesc ca românul să nu fure la fratele lui toţi lemnele, spune el, posomorât rău.

Aici, cam ne-a dat pe spate şi pe mine şi pe Mimi. Şi culmea, fără să răstoarne masa. Mimi a fost aşa de mişcat că i-a făcut semn lui Gică să ne aducă două rânduri de băutură, gen.

— Hai che facem noi cinste două ture de votche, nea Pișta, a zis Mimi, băgând un uşor accent unguresc, ca să-l mai înveselească. Imediat a venit şi patronul Gicu, care ne-a adus şase sute de votcă şi două porţii de brânze tofu grilled, gen. Că asta e singura chestie obligatorie la bistroul semivegan: să comanzi brânză tofu la grătar. Am dat toţi trei câte o sută de votcă peste cap şi ne-am stins ţigările în brânza tofu. Ăsta-i alt element de nişă la bistroul „La tata Tofu", în loc de scrumiere se foloseşte brânza tofu. Părerea mea e că e singurul bistro din lume care oferă facilitatea asta.

Am mai tras o gură de votcă din al doilea pahar, am aprins toţi iar câte o ţigară şi-am zis prevenitor:

— Ia zi, Pișta basci! Cum a ieşit cheful ieri la petrecere, la ziua Ungariei?

Că ştiam că fusese plecat tocmai la Miercurea Ciuc, să sărbătorească.

— Cum se iese? A fost plin, dar mai mult secui şi ceangăi. Dache unul din trei era ungur cu adeverat, mare lucru… zice el, mai posomorât. Ca să zic aşa, la ce bună dispoziţie avea Pișta, îmi era mai mult decât clar că până să ne răstoarne masa în cap, nu mai era mult. De aia am zis să abordez un subiect neutru, gen.

— Dar ce zici că la Vama Veche vrea să facă guvernul tabără de refugiaţi? Să aducă sirieni, acolea

printre nudişti?

Aici a fost momentul în care am aflat eu, nu ce visase, ci ce fusese în viaţa anterioară Pișta Katona. Pișta Katona fusese, în fiecare vară, până când împlinise 35 de ani, nudist la Vama Veche.

Când a auzit că Guvernul vrea să distrugă raiul nudiştilor români şi maghiari, a ridicat masa de jos şi-a învârtit-o prin bistrou, până când i-a spart toţi pereţii. Partea bună a fost că în felul ăsta, fără pereţi, bistroul nu mai era spaţiu închis, deci conform legii se putea fuma la rupere. Aşa că am putut fuma acolo români, germani şi maghiar, în bună înţelegere şi după ora 12.00 noaptea, când a intrat Legea antifumat în vigoare. Partea proastă a fost că a doua zi dimineaţă a trebuit să-i reparăm pereţii lui Gică Muhăian. Era să uit: am mai descoperit o utilitate de nişă la brânza Tofu în noaptea aceea. Când te dă cineva cu capul de masă, brânza tofu din farfurie atenuează complet lovitura.

Titi Smeureac protestează hipsteric

La nici trei zile după ce intrase în vigoare Legea Antifumat, atâta m-am întărâtat la discuţii cu fiu-meu, Mimi, despre cum ne abuzează aştia de la Parlament cu legile, despre cum nu ne dau subvenţiile la timp ăia de la guvern şi despre cum ne frig multinaţionalele la preţul la lapte, că eream într-o stare de nelinişte anxioasă care mie nu-mi prevestea nimic bun. Subiectiv vorbind, mă simţeam ca un telefon mobil conectat la o capsă băgată într-un pacheţel de explozibil Semtex C4, care telefon aşteaptă într-o reţea 4G să-l sune cineva din întâmplare şi să-i facă o ofertă de trecere de la cartelă la abonament.

Văzându-mă în starea asta, Zizi se gândise ea la o soluţie de dezamorsare şi se apucase să moşmondească ceva pe contul ei de Facebook, adică „pe o reţea de socializare" cum îi zic ăştia în tabloide, ca să nu-i facă reclamă gratis. Că mă şi gândesc cum turbează Zuckerberg de ciudă, că nu-i face lui reclamă Wowbiz sau Cancan. Ca să vezi că mai este o onorabilitate pe lume şi mai sunt principii la români, chiar şi la jurnaliştii la tabloide, pe care banii nu le pot cumpăra. Cred că vă daţi seama c-am fost sarcastic, gen.

În fine, nu ştiu cum a făcut Zizi, dar a creat cumva un eveniment pe facebook pentru a doua zi şi în două ore a adunat trei mii de oieri din toată ţara, în ideea ca să mergem la Bucureşti să facem manifestaţie de protest. Plus un zece mii de like-uri, pe care le-am lăsat în laptop, că n-am ştiut ce să facem cu ele. Car vasăzică, ne trezim noi a doua zi cât afară erea încă întuneric şi cât mi-am luat eu două bidonaşe de plastic la jumătate de litru cu palincă pentru drum, Mimi l-a prins pe Hanzi, schnauzerul pitic, ca să-l luăm cu noi, să avem un fel de legitimitate de oieri la protest. Pe malamut nu-l putem lua nicăieri, că asudă în maşină, iar ăia doi ciobăneşti mioritici fac nişte chestii pe bancheta din

spate de-ţi crapă obrazu' de ruşine, deşi îs băieţi amândoi, deci nici pe ei nu-i luăm nicăieri. Fifi, care-i nevasta lu Mimi, a venit cu noi numai ca să avem şofer şi să putem bea palinca în linişte la drum. Plus că Fifi e singura din familie care are mai multe bastonaşe decât conuri pe retina de la ochi, aşa că numai ea vede pe întuneric la drum, cât de cât. În ultima clipă, îmi aduce nevastă-mea şi o butelie de-o aveam goală la stână, că poate găsesc vreun şofer de taxi în Bucureşti, s-o umplu de la maşina lui, mai ieftin, cu propan de furat.

Plecăm noi frumuşel la drum şi la prima intersecţie mai mare, la drumul spre Buzău, GPS-ul, care erea setat să evite drumurile nepavate, ne ocoleşte spre stânga de capul lui şi abia pe la intrarea în Bacău ne-am prins că mergeam în direcţia complet greşită. S-a dovedit după aceea că săracul navigator GPS a tot încercat să ne arate că mergem aiurea, dar Fifi erea aşa de concentrată la drum ca să nu dea peste noi unul din sutele de nebuni cu care eream colegi de trafic rutier, că n-a băgat de seamă nimic.

Ca un haz de necaz, pot să zic că există şi ţări care au mers ani de zile în direcţia greşită, şi vorba basmelor româneşti, dacă n-au murit, poate că mai merg şi în ziua de azi. Cugetarea asta mi-a venit cam după ce-am terminat primul bidonaş de ţuică aşa că e posibil să nu fie prea mare lucru de capul ei.

În fine, ne aşternem înapoi la drum în direcţia bună şi pe la ora zece dimineaţa ajungem la intrarea în Bucureşti, mai mergem până pe la doişpe bară la bară până în centru şi pe la unu' jumate găsim în sfârşit un loc de parcare pe lângă Parlament, unde să lăsăm Duster-ul.

Îl leg eu pe schnauzeru' pitic Hanzi de volan ca antifurt, îi pun alături blidul cu mâncare şi pe ăla cu apă şi dăm să plecăm cu butelia spre manifestaţie.

— Staţi aşa, că n-avem pietricele! zice Fifi de colo, agitată.

— Ce pietricele? zic eu, cu gura căscată.

— Pietricele să punem în pet-uri, băi tată! Aici e Bucureşti, nu putem protesta ca ciobanii din vârfu muntelui că ne facem de ruşine, face dânsa.

Deci atunci am aflat şi io că în Bucureşti se merge la protest cu bidoanele, la care ei le spun pet-uri, umplute cu pietricele, pe care le baţi tare de bordură ca să-ţi exprimi indignarea. Cică asta îi arde la ficaţi cel mai tare pe guvernanţi. Noroc că un pet de palincă era deja gol şi în ăilalt mai era cam ca un sfert de litru de palincă, pe care am dat-o peste cap eu cu Mimi, din două gâturi. Petul cu palincă, ce-i drept, arde la ficaţi de n-ai aer, despre pietricele nu ştiu ce să zic, dar m-am luat şi eu după Fifi.

Am înhăţat o mână de pietricele dintr-o groapă de canalizare de la Apanova, am pus-o cu grijă în pet-uri, am luat butelia subsoară şi hai la drum spre Palatul Parlamentului, cum îi spune acum la Casa Poporului.

Ajungem la Parlament tocmai când spiritele era mai agitate, că ieşise afară senatoarea Anghel, aia de-a făcut greva foamei la televizor la Gâdea în emisiune şi se înjura cu nişte ciobani, dar aşa bine, că n-o puteai deosebi de ei, decât după haine. Cât se uitau Mimi şi cu Fifi după nişte borduri, să bată civilizat pet-urile de ele, mă aşez cu butelia chiar în spate la doamna senator şi mă pune dracu să verific dacă mai aveam gaz înăuntru. Şi cum era gazul stătut în butelie de-o lună, s-a făcut o putoare în spatele doamnei, de te dădea jos, nu alta, iar ciobanii au crezut că s-a pârţâit săraca doamna senatoare. Că se ştie că după ce faci greva foamei, chiar la ani de zile după ce te apuci iar de mâncat, se răzbună maţele pe tine.

Toţi ciobanii din jur au început să strige „aţi asfixiat poporu cu doamna senatoru” şi „păcat, păcat de maţul vânturat!” De panică, trei ciobani care protestau civilizat şi ei cu pet-urile, s-au năpustit direct peste gardul Parlamentului.

N-ar fi fost nimic asta, pentru că fiind numai trei jandarmii i-au prins destul de uşor. Problema a fost că, din cauză că noi stăm atâta timp cu oile, la

ciobani spiritul de turmă e mult mai pronunţat decât la tot restul omenirii. Aşa că n-a durat mai mult de cinci secunde că sute de oieri s-au repezit şi ei peste gard şi i-au dat peste cap pe jandarmi, cu cordonul lor de protecţie cu tot.

Noroc că s-au găsit nişte oameni isteţi de la Parlament pe-acolo, care le-au ieşit în faţă şi i-au minţit pe ciobani că le rezolvă nemulţumirile, că cine ştie ce nenorocire mai ieşea acolea. Aşa, spiritele de turmă s-au calmat, eu am strâns butelia de pe jos, ş-am luat toţi trei un taxi înapoi până la Duster. De la care taxi am umplut şi butelia, cum prevăzuse Zizi, ca s-avem pentru făcut cozonaci de Paşti.

Cu trei concluzii generale am rămas în minte după manifestaţia asta:

1. La o manifestaţie nu trebuie neapărat o scânteie, de multe ori ajunge şi o băşină.
2. Pet-urile umplute cu pietricele sunt o formă foarte eficientă de protest.
3. E posibil ca Apanova să comploteze în secret să răstoarne Guvernul. Atâtea gropi de la Apanova erau pe drum, că orice prost putea să-şi umple pet-ul cu pietriş, ca să-l bată după aia de bordură la manifestaţie.

Titi Smeureac urmează sfaturile de pe Internet

Cam pe miercuri mă-ntorsesem acasă plouat tot de la manifestaţia de protest a fermierilor şi oierilor de la Bucureşti, cu două vânătăi pe spate şi o mână luxată, gen. Deci ca să ştiţi şi voi: după protestul ăsta, pe lângă cele trei concluzii generale despre care v-am spus că am rămas cu ele în minte, am mai tras şi două concluzii particulare:

1. Nu ripostaţi când lucrurile se mai încing cu jandarmii la proteste, că iese mai rău.

Ca un exemplu, atunci când s-a rupt cordonul la manifestaţie şi era cât pe ce să intrăm în curte la Parlament, un jandarm mi-a dat două tonfe pe spinare. Eu am ripostat, i-am dat un cot în falcă şi mi-am luxat mâna.

2. Nu faceţi niciodată manifestaţii de protest la o zi după atentate cu terorişti arabi în Europa, că nu vă mai bagă nimeni în seamă.

Acuma dacă atentatele erau în altă parte, în Suedia sau Finlanda, mai era ce mai era. Cine nu ştie de ce, să afle că într-un capitalism anterior România era poreclită „Belgia Orientului” şi de atunci a rămas că nimic din ce este belgian nu le e străin la români. Gen, mă rog. Şi ca să fie tot tacâmul complet, vorba maseuzei erotice, fusesem încălţat cu o pereche de cizme noi, care mă umpluseră de bătături.

Aşa că am rugat-o pe nevastă-mea să intre pe Internet şi să-mi gugălească ea ceva despre cum scapi de durerile de bătături. Se uită Zizi fain-frumos în laptop şi zice:

— Hai c-am găsit ceva! Primarul Onţanu, arestat de DNA! Mă uit la ea năuc, când văd că începe să râdă de nu se mai putea opri şi spune, gen:

— Păi nu ziceai tu că te calcă pe bătături, numai când îl vezi? L-a arestat, deci poţi sta liniştit cu bătăturile. Şi dă-i şi râde mai departe.

Dacă nu v-aţi prins încă, Zizi are un simţ al umorului un pic mai ciudat. Pe de altă parte are şi simţul pericolului dezvoltat, aşa că după ce s-a uitat la mine şi a văzut cât de încruntat eream, s-a întors în viteză la Google şi după patru-cinci clicăieli o văd că se luminează la faţă:

— Hai că te-am scos. Am găsit ceva pe Feminis.ro. Fii atent! *Dacă vrei să scapi de bătături şi să te simţi confortabil întreaga zi în noua ta pereche de pantofi, poţi încerca unul din cele două trucuri de mai jos: Unu! Pune-ţi în picioare o pereche de şosete subţiri şi încalţă-te cu pantofii buclucaşi. În timp ce îi porţi, încălzeşte-i cu un uscător de păr pentru aproximativ 10 minute.*

Îmi pun eu şosetele subţiri în picioare, încalţ cizmele buclucaşe, bag foenul în priză şi încep să umblu prin casă, încălzind cu el cizmele, din mers. Nu era simplu, că nu puteam merge decât în cerc, cât ajungea cablul de la foen, care foen mai trebuia să-l ţin şi exact între picioare, ca să încălzească cizmele egal. Când deodată, aud că bate cineva la uşă şi fără să mă gândesc, concentrat să nu scap foenul printre picioare cu aerul fierbinte în sus, strig:

— Intră!

Deci se deschide uşa şi apare poliţaiul Rică Miluţ, care se uită preţ de douăzeci de secunde la mine cum mergeam în cerc, îmbrăcat numai în cămaşă şi chiloţi, cu cizmele în picioare şi încălzindu-le egal cu foenul.

— Îmi cer scuze dacă vă deranjez din vreo urgie sexuală de familie, sau ceva, zice el, jenat. Dar dacă ai zis să intru, am intrat, mai bâiguie, şi după aia se face roşu la faţă, complet. Sper numai că n-ai zis „Intră!” în sensul ca să particip şi eu la ce faceţi voi aici, nea Titi, că suntem în postul Paştelui şi ne vede Dumnezeu.

— Stai relaxat, domnu Miluţ, se bagă repede şi nevastă-mea, să salveze situaţia. E o metodă nouă de tratat bătăturile, am găsit-o pe internet.

— Ei, dacă-i vorba de internet se explică atunci, face el mai liniştit şi se aşază pe scaun, lângă masa

pe care ţin mereu sticla de ţuică, îşi toarnă un pahar şi-l dă peste cap, încă derutat. Aţi auzit că colegii mei l-a arestat şi pe primarul Onţanu de la Bucureşti? a continuat el, cam tam-nesam.

— Ceva-ceva, am auzit, răspund eu şi dau să vin la masă, să-mi torn şi eu un pahar de ţuică, dar cablul de la foen m-a tras înapoi şi-am căzut grămadă cu picioarele în sus. Dar, să vezi reflex: foen-ul l-am ţinut mai departe cu jetul de aer fierbinte pe cizme. Zizi a început să râdă iar, în vreme ce poliţaiul şi-a mai turnat un pahar şi l-a dat şi pe ăsta peste cap. Am rămas ţeapăn pe podea, numai picioarele le mai mişcăm, ca şi cum aş fi mers mai departe, cum zicea la articol, dar cu crăcii în sus.

— Am venit să-ţi spun că ţi-a clonat cineva pagina de facebook, doamna Zizi! Exact după metoda folosită de infractori în cazul Andra Măruţă, zice poliţaiul repede, se uită iar la mine şi mai bea un pahar de ţuică pe nerăsuflate.

— Ce face? zice Zizi şi începe să clickăie la laptop. Da, domnule, uite că scrie că dau un Samsung S7 gratis, dacă îmi dă omul un like şi-o distribuire. Exact ca la Andra. O prostie mai mare n-am auzit!

— Păi aşa m-am prins de clonare, dar abia după ce am dat like şi share ca proştii toţi care eram la cârciumă, a zis Miluţ triumfător. Deci m-am pus în pielea agentului Marian Godină, că ştiţi că el e modelul nostru, al poliţiştilor, mai ales al celor de ştiu ce-i aia Facebook. Deci m-am gândit o secundă şi mi-a şi venit ideea.

— Ce idee? zic eu cu ochii pe ceas, să văd când se fac zece minute, să pot opri foenul.

— Păi, dacă ar fi dat un telefon gratis doamna Zizi, în niciun caz n-ar fi fost Samsung. Toată populaţia din zonă ştie că dânsa e fan Apple. Şi nu s-a născut încă fanul de Apple care să scrie ceva la el pe facebook despre Samsung.

Dacă n-aş fi fost deja pe spate, raţionamentul lui Rică Miluţ m-ar fi dat acuma. Ca să vezi ce

înseamnă să ai un model ca agentul Godină în viaţă, gen.

— Hai c-am plecat, că mai am şi alte chestiuni de investigat azi, a încheiat în triumf poliţaiul şi a şi ieşit repede, ca să nu strice impresia. Cum se făcuseră ălea zece minute, am oprit foenul şi m-am ridicat în picioare. De la atâta încălzit, cizmele se uscaseră pe picior ca iasca. Stăteau aşa strâns, că nu-mi mai simţeam nici picioarele, darmite bătăturile. Înainte să leşin, am auzit-o pe Zizi care-mi citea trucul al doilea. *„Ia o cremă sau o loţiune de corp la întâmplare şi aplică un strat subţire pe interiorul pantofilor, după care aplică şi pe laba piciorului un strat. Pielea pantofului se va înmuia considerabil, iar tu vei simţi pur şi simplu că pluteşti în pantofii tăi preferaţi”.*

Ce-i drept, e drept. Până când am atins podeaua în cădere, asta am simţit.

Părintele Manole şi moscheea

Într-o joi de pe la sfârşitul lunii aprilie cum ar veni, cam pe la cinci după-amiaza, intrasem niţel în casă să-mi pun telefonul la încărcat, când o aud pe Zizi, care tot moşmondea ceva la laptopul ei că începe să strige:

— Titi, tati! Titi, tati! Titi, tati! Titi, tati!

— Da, sunt aici, Zizi! zic repede. Şi nu-mi mai spune tati, mai ales când îmi spui Titi, că mă simt ca în armată, când ascultam mesaje în alfabetul Morse, gen.

— Măi, Titi, caută naibii cartelele ălea prepaid de le-am aruncat luna trecută. Umblă vorba că SRI-ul a descoperit că pot fi folosite în activităţi teroriste şi de aia trebuie distruse, gen.

— Dar ce-ţi veni, dragă, ce treabă avem noi cu SRI-ul şi cu ce descoperă ei?

— Aşa ziceam şi eu. Dar mă uit aici şi văd că a scris maestrul Ion Cristoiu despre asta a doua oară într-o săptămână pe blog. Şi ştii că dacă scrie el despre ceva a doua oară, treaba începe să fie groasă rău.

Ca om de laptop, care nu a mai scris nimic de mână de patru ani, Zizi are un respect imens pentru oamenii care citesc cu creionul în mână, cum face Ion Cristoiu, gen. Deci am fost forţat să-i dau dreptate nevesti-mii. La câte subiecte noi abordează maestrul pe săptămână, dacă l-a reabordat pe unul, e groasă rău treaba.

Deci, mă duc eu în şopronul de lemne şi încep să răscolesc printre aparatele vechi, că la noi în familie avem obiceiul că nu aruncăm nimic. Dau la o parte un radio Maestro stereo din 1982, un magnetofon rusesc Kashtan din 1985, trei pick-upuri poloneze ZK şi-un număr nedefinit de casetofoane mici, Grundig şi Aciko. Nu vă mai spun că am dat şi peste un video recorder pe casetă, în stare de funcţionare, pe care-l am de pe vremea când costa cât un apartament de două camere la Ploieşti.

Am zis Ploieşti, ca să dau exemplu de un oraş care a dat ţării noastre un om politic şi de afaceri de talia lui Sebastian Ghiţă. Că dacă-l opreşte la mititica, îl uităm şi pe el, ca pe Adrian Năstase. Carevasăzică, găsesc eu cartelele prepaid sau prepay, cum le spune, le pun pe butuc, le crăp cu toporul, ca să nu le mai poată folosi neam de neamul teroriştilor şi rămân pe gânduri. Gen cu toporul în mână, în mijlocul şopronului, ca Jack Nicholson în filmul „Shining" în mijlocul hotelului. Când, deodată, aud în spatele meu tusea gâjâită a părintelui Manole Doicaru:

— Pace şi linişte sufletească, nea Titi, fiule! Asta să ai de la bunul Dumnezeu, că minte văd că nu ţi-a dat.

— Săru mâna, părinte! zic eu, după ce-mi mai recapăt respiraţia de la sperietură. Dar a intrat în insolvenţă biserica din Făurei sau cu ce prilej pe la noi la stână la Potroacele?

— Am fost la o slujbă de sfinţire la facturile unui grup infracţional organizat de la Focşani. Că şi-a dat obştescul sfârşit o firmă de-a unui prieten de-al meu, în braţele unui cetăţean necredincios din Congo, la care i-o vânduse. Arză-i-ar actele în focul Gheenei!

Am dat la o parte o grămăjoară de pagere din 1993 şi-am scos de sub ele o sticluţă de ţuică, pe care o ţineam acolo special pentru zile de post, ca să nu păcătuiesc în casă. Părintele Doicaru s-a închinat smerit, a mormăit rugăciunea Sfântului Efrem Sirul, care apără şi de păcate mărunte cum ar fi beţia şi a tras o duşcă mică.

— Îmi place de tine, nea Titi, că ai frică de Dumnezeu, dar moderat, nu eşti habotnic, mai zice părintele şi se aşază pe-o maşină de spălat Albalux, din 1986. Mă aşez lângă el, pe-un frigider Zill din 1987 şi iau la nimereală un subiect, să nu pară că bem ţuică din viciu, ci că ne-am înfierbântat mai tare la discuţie.

— Ce zici de toată treaba asta, că se face moschee la Bucureşti, părinte?

— Uneltirile Satanei, fiule. Era o vorbă cum că „fumezi ca un turc" şi hop, a ieşit legea cu

antifumatul, era vorba că „turcul plăteşte”, acum a ieşit că moscheea e făcută pe banii lui Erdogan. Iar acum, că a intrat şi Iohannis la mijloc, să vezi dacă n-o să plătim nemţeşte, că ştii vorba: „cum e turcul şi pistolul”.

Una din slăbiciunile părintelui, dacă nu v-aţi dat seama până acum, e teoria conspiraţiei.

— Adică ai părerea că ăştia se folosesc de arhetipicăriile noastre, ca să ne manipuleze cum vor ei? întreb eu, pentru că părintele îmi părea cam abscons, gen.

— La evanghelii este scris limpede: „Bate-voi păstorul şi se vor risipi oile!” Deci nimic nu e la voia întâmplării, nea Titi.

Aici m-a lăsat cu gura căscată. Cred că nici doamna Plumb, când a aflat c-a arestat-o DNA-ul pe Olguţa Vasilescu n-a fost mai uluită ca mine. Ca o comparaţie, pot să vă spun că dacă ar fi fost în momentul ăla, în şopronul meu de la stână, finala la Campionatul mondial de fălci căzute în piept, aveam asigurat un loc pe podium. Am tras şi eu un gât de ţuică şi m-am uitat înspre turma de oi, pe care tocmai o aduceau câinii, cu berbecul Rodney în frunte şi cu ciobanul Petrică, angajatul meu, în coadă. Partea bună era că turma era întreagă. Partea proastă era că acum trebuia să mă apuc de muls oile, în loc să mai stau la o vorbă şi-o ţuică cu părintele Doicaru.

Cum ar fi spus pe vremuri Andreea Esca: dacă timingul e prost ales, se duce naibii şi ratingul.

N-am dat citatul în ghilimele, că ar fi trebuit să înlocuiesc consoanele „d” şi *„c”* din verbul „duce” cu „f” şi „t”, ca să fie citatul exact, gen.

Deci îi dau sticluţa părintelui pentru o ultimă duşcă, băută în picioare, care în popor e numită la botul calului, dar eu îi spuneam la botul măgarului, că n-am cal la stână. Şi deodată îmi vine o idee şi-i bag o ultimă întrebare, să văd ce explicaţie găseşte:

— Părinte Manole, ce nu-nţeleg eu de la politică este cum de a rezistat atâta vreme Călin Popescu Tăriceanu în fruntea Senatului?

La întrebarea asta, părintele s-a gândit două secunde, că simţea el că e cazul să bage ceva mai memorabil, potrivit cu greutatea subiectului.

— În politică, toată arta este de cum te percep oamenii, nea Titi. Ia aruncă o privire la berbecul tău, ăsta de l-ai adus din Australia… care arată de zici că-i Hugh Jackman la oi…

Cum bine ştiţi deja, mai măiastru decât părintele Manole la comparaţiile metaforice bazate pe arta cinematografică, nu prea ai cum să găseşti.

M-am uitat o secundă după berbec, care tocmai îşi ridicase capul cu coarnele ălea mari ale lui, se înţepenise straşnic pe picioare şi se uita de sus la câini. Cât erea el de berbec, deci prost ca oaia dar cu ceva curaj între picioarele din spate, arăta mai bine decât toţi patru câinii mei la un loc.

— Deci, cum ziceai că-i spune la berbec pe nume? a continuat părintele Manole.

— Rodney îl cheamă, i-am zis eu mirat. De ce?

Părintele a dat ultima duşcă peste cap şi mi-a zis pilduit, în stilul lui:

— Ei! Dacă Rodney al tău ar avea capacitatea de a părea inteligent a lui Călin Popescu Tăriceanu, atunci Rodney ar fi preşedintele Senatului.

Pot să vă spun că, dacă în problema moscheii n-am priceput nimic de la părintele Manole, pe asta am înţeles-o perfect.

Aprilie

Veterinarul, poştaşul şi agenţii Mossad

Ca să zic aşa, eream cu patru oi bolnave şi cu ăia doi ciobăneşti mioritici ai mei, în faţă la cabinetul veterinar şi-l aşteptam să vină pe doctorul Pandele. Care se scoală mai târziu, că noaptea cântă manele la un club de karaoke din Nehoiaşu, judeţul Buzău, să-şi mai completeze şi el veniturile, gen. De obicei, veterinarul apare cu nasul spart, căci, nefiind manelist nativ, nu ştie cum să stea nemişcat când îi lipesc clienţii suta pe frunte. Mă mai şi trezisem cu noaptea în cap, dar nu în sensul clasic, ci în sensul că mă culcasem în stare gravă de ebrietate şi ori la ce oră se trezeşte omul după starea asta e întuneric la el în creieri, exact ca noaptea. Şi cum stăteam eu aşa, aud în spatele meu pe drum un fel de fâsâit, ca ăla de se aude când merge un hipster pe bicicletă şi-i intră barba printre spiţele de la roţi, gen.

Mă întorc repejor să văd ce e şi-l zăresc pe poştaşul nostru, Timotei Cismariu, trăgând după el un căruţ, pe care pusese acvariul cu peşti neon, să-i poată aduce la veterinar. Fâsâitul erea de la peştii neon, pe care-i înfăşurase în nişte izolirband pentru cablu electric şi care se frecau înnebuniţi de peretele acvariului.

— Hai noroc, nea Titi, frăţioare, vezi că sunt al doilea după tine la coadă.

Asta cu coada erea o deformaţie din comunism a lui, gen. „Frăţioare” erea o deformaţie mai modernă, de când se luase la bătaie cu nişte ţigani în gară la Ţăndărei şi cât l-au bătut ăia, din frăţioare nu l-au scos.

— Hai să trăieşti, Timotei, prietene ciumpalac, o bag şi eu prietenos, stil Mircea Badea. Dar ce-au păţit peştii ăştia ai tăi, de i-ai înfofolit în halul ăsta?

— Hai că-ţi spun, nea Titi, dar mi s-a uscat gura de sete de pe drum. Ai cumva o ţuică mică la mata?

Bag mâna sub burta lui Take şi dezlipesc de acolo un pet de 250 de grame de Tutti Fresh, pe care-l umplusem cu ţuică şi-l prinsesem cu scoci acolo, să fie. Ca o divagaţie, Take e unul din ciobăneştii mioritici, mai exact ăla care nu-i Ianke. Tot am zis că-mi mai cumpăr unul şi-l botez Cadâr, dar uite că n-am apucat. Tragem noi câte un gât mic de ţuică şi Timotei începe să povestească.

— Nea Titi, să vezi drăcie! O verişoară de-al doilea de-a mea, din Finlanda, cu care mai vorbeam pe Skype în finlandeză când mă îmbătăm, a murit şi mi-a lăsat moştenire o firmă offshore, înregistrată în Panama.

— Gen! zic eu, apăsat.

— Ce gen? face Timotei şi mai trage o gură de ţuică.

— Aşa se zice acum, ca să închei propoziţia de o manieră mai ambiguă.

— Mă rog, gen atunci, mormăie Timotei, bagă mâna în acvariu, scoate un peşte neon, aşa învelit în izolirband cum era şi se şterge cu el de ţuică la gură, după care-l aruncă la loc în apă şi continuă povestea, gen:

— Mă uit pe Wikipedia să văz ce Panameaua mea poa' să însemne offshore, când îmi cade privirea pe acţionariatul firmei. Şi văd acolea pă unul Remus Truică, unu' Steinmetz sau aşa ceva şi vară-mea Paraşchiţa Chişcă, după tată şi Harkonnen, după soţ. Uupss!

— Ce uupsss? zic eu, nedumerit total.

— Aşa se zice acuma, când ai o surprindere, face Timotei, mulţumit. Că n-oţi fi numai dumneata şi cu doamna Zizi la curent cu limbajul modern. Deci, pun eu mâna pe telefon şi-mi sun colegii acţionari să văz dacă am ceva de primit, că de dat oricum n-aveam de unde. Să vezi panaramă! Ambii îmi spun că n-au auzit în viaţa lor de asta şi că e o greşeală, gen. Ca să zic şi eu cum m-ai învăţat mata!

Am tras o duşcă mai mare de ţuică şi noaptea cu care mă sculasem în cap a început să se facă ziuă. Nea Timotei poştaşul a tras şi el una şi-a continuat:

— Buuun! Şi cum stăteam aşa şi mă minunam la telefon, brusc am sentimentul că cineva încearcăsă-mi spargă contul de e-mail. Şi nu oricare, contul de yahoo, nu ăla de gmail, nu ăla de hotmail. Că ştii că mie-mi place să am trei emailuri.

— Păi cum ţi-ai dat tu seama că cineva îţi sparge contul de e-mail şi mai ales cum naiba ţi-ai dat seama care din ele?

— Deci nu mi-am dat seama, am avut sentimentul, nea Titi. Notează diferenţa, dacă poţi, că-s prea obosit ca să ţi-o notez eu.

— Bun, deci ai avut sentimentul că cineva îţi sparge contul de e-mail. Şi ce-ai făcut atunci, nea Timotei?

— Stai să vezi! Ies în curte nervos şi zbang! Prind trei cetăţeni care butonau la laptoape în faţa casei. Doi izraelieni şi un belgian: Goldman, Berkowitz şi Guzman.

— Care era belgianul? De curiozitate întreb!

— Berkowitz! Dacă eşti atent, se simte că numele e un pic mai flamand, cu influenţă uşoară wallonă. Să vezi ce poveste penibilă îmi toarnă: că ei sunt agenţi Mossad în retragere şi că de fapt voiau să-i spargă contul lu doamna procuror Codruţa Kovesi!

— Şi peştii ce-au păţit? zic eu năucit complet.

— Păi, când au văzut că i-am prins, bandiţii de la Mossad au rupt-o la fugă prin curte şi mi-au răsturnat acvariul, că scosesem peştii la o gură de aer proaspăt. Mi-e frică să nu-şi fi rupt ceva oase în cădere, de aia i-am înfăşurat în izolirband şi i-am adus la veterinar, să-i verifice el.

N-am apucat eu să mă dezmeticesc bine din povestea lui Timotei, că-l văd venind spre cabinet pe doctorul veterinar Pandele, plin de vânătăi pe faţă.

— Dar ce-ai păţit, dom doctor? N-ai dat prioritate la tren la trecerea de cale ferată fără barieră? îl întreb eu, tot în stil colocvial Mircea Badea, gen.

— Îi ştiţi pe ăia care se enervează pe ANAF şi vin să-şi plătească TVA-ul şi impozitele cu saci de mărunţiş? oftează doctorul Pandele, abătut rău.

— Da, ce-i cu ei? sare şi Timotei.

— Ei, aseară a venit unul la bar la Nehoiaşu, unde cânt eu manele, să dea nişte dedicaţii. Şi-n loc de bancnote, mi-a lipit pe frunte echivalentul a şase sute de euro, în monede de 10 bani. Cât scuipat i-a trebuit pentru asta, nici nu vreau să vă mai spun.

Am clătinat toţi trei din cap cu scârbă, am băut câte un gât de ţuică fiecare, apoi veterinarul s-a scuturat de amintire şi-a zis hotărât:

— Dar distracţie e distracţie şi datoria e datorie, că de aia se depune jurământul hipocratic pe lumea asta! Haideţi cu animalele ălea în cabinet, să vedem ce pot să le fac. Ca să vedeţi că pe lume sunt şi drame adevărate, nu numai comedii cu agenţi Mossad care hărţuiesc procurori generali de la DNA.

Scoţianul Angus şi drepturile litigioase

S-o spun aşa, cinstit şi pe directelea, pentru familia Smeureac, a doua săptămână din luna aprilie 2016 a fost de un coşmar complet. Începând de luni, pe Zizi a început s-o sune în continuu la telefon Alina Gorghiu, care este ditamai copreşedinta la PeNeLeu, să-i propuie s-o facă candidat de primar general la Bucureşti. Că cică Zizi ar fi a cincea pe Muntenia la likeuri pe facebook, după Lucian Mândruţă, care e primul şi patru locuri libere, gen. Mândruţă a refuzat-o pe doamna Gorghiu, având el o criză de verticalitate, că tocmai făcuse ruta Bucureşti-Constanţa fără să se dea jos de pe bicicletă şi rămăsese ţeapăn. De la PNL, deja refuzaseră toţi care aveau vreo chemare. Pe Ludovic Orban umbla să-l potcovească DNA-ul, Predoiu s-a dat bolnav de jure şi de facto şi Adriana Săftoiu şi-a amintit că nu le are cu urbanismul, motiv pentru care o şi prinseseră paparazzi când intra într-un bloc cu unul care nu erea soţul ei, Elwis, pe vremea când toţi erau convinşi că Elwis nu murise. Deci îi înţeleg şi pe copreşedinţii de la PNL (al doilea fiind Blaga, pentru cine nu ştie) că ereau fără soluţie, din cauză că singurul lor primar profesionist de elită, domnu' Klaus, avea ghinionul că erea acum preşedintele ţării şi n-avea cum să candideze.

Două zile a hărţuit-o PeNeLeul pe Zizi, mai ales că se şi potrivea perfect la profil să fie contracandidată lu Gabriela Vrânceanu-Firea de la Pesedeu: erea femeie, tot mamă de excepţie, tot înnebunită după mileuri, iar în materie de obrăznicie electorală avea şi uşorul avantajul că erea nevastă de cioban. Deşi nici cu dom' primar Pandele nu mi-e ruşine, că nu e nici el vreun intelectual de talia lui Victor Ponta, gen. Am zis asta în cazul în care, afară de fanii lui cei mai îndrăciţi, mai crede cineva că e intelectual. În fine, marţi a dat Dumnezeu şi Arhanghelul Mihail de l-au găsit pe Marian Munteanu de candidat şi s-au liniştit şi ei. Cred că a

contat şi faptul că Zizi îi ceruse doamnei Gorghiu, în cazul de ar fi câştigat alegerile la Bucureşti, să i se aprobe coloană oficială ca să se întoarcă în weekend la stână. Şi e greu de crezut că bucureştenii ar fi înghiţit şi a doua coloană oficială în fiecare vineri, pe lângă prima, care erea a preşedintelui Iohannis.

Carevasăzică, erea sfânta zi de joi, erea aproape de înserat, eu eream bucuros că scăpasem să am nevastă candidat de primar general al Capitalei şi steteam fix la intrarea în stână şi număram oile, ca să văd dacă nu se pierduse vreuna. Când deodată, îl văd pe şosea pe pădurarul nostru, Pișta Katona, venind spre intrarea stânei cu faetonul lui cu doi cai, pe care-l poreclise el Land Rover Defender sau pe scurt Defender.

Care era explicaţia la un nume aşa de ciudat pentru un faeton cu cai? Păi, Pișta fiind înnebunit după chitări de lux, pe unul din cai îl botezase Fender Stratocaster, pe scurt Fender şi pe celălalt Ibanez Exotic Wood, pe scurt Ibanez. Şi cum Ibanez era surd, săracul, atunci când pornea la drum Pișta striga numa' la Fender: „Diii, Fender!" Adică exact pronunţia în engleză la modelul Defender, de la Land Rover.

Ca să vedeţi şi voi cât de întortocheat poate să gândească Pișta în limba română. Lângă Pișta, pe capra de la faeton erea un străin, pe care nu-l mai văzusem în viaţa mea şi care când vorbea suna ca şi cum un englez îţi spune ceva în engleză dar tu nu înţelegi niciun cuvânt, gen.

— Jó estét, Titi bacsi! zice vioi Pișta. What's up, motherfucker?

— Blow me, Pișta bacsi! zic şi eu vesel. Hai să trăieşti!

Că, dacă vă mai aduceţi aminte din povestea de la bistroul „La Tata tofu", stabilisem cu el să trecem de la maghiară la română şi invers, prin limba engleză, ca să atenuăm şocul lingvistic. Iar în ultima vreme, trecerea o făceam prin engleza afro-americană, ca să vadă toată lumea că nu suntem nici rasişti, gen. Străinul a zis şi el ceva ce părea engleză, dar afară de

berbecul Rodney, care era australian şi care a ciulit un pic urechile, nimeni n-a părut că pricepe nimic.

— Ăsta e Angus MacDonald, e scoţian de la Aberdeen. De aia nu se înţelege nimic ce spune, zice Pișta. Şi eu doar puţin ce înţeleg.

Îi zâmbesc eu prietenos lui Angus, mai ales că îl văd că se caută în geantă şi scoate o sticlă de whisky Aberfeldy. Care e o marcă de singur malţ mai specială, din care mai văzusem una singură, acum şapte ani, la Traian Băsescu, când făcuse o baie de mulţime în satul de lângă stâna mea, în campania cu Mircea Geoană. Deci Angus ne-a întins şi mie şi lui Pișta să luăm pe rând câte o gură, dar nu i-a dat drumul sticlei din mână. Abia a doua zi mi-a povestit Pișta că în 1983, când a fost Adunarea Generală a Federaţiei Internaţionale a Sportului Universitar (FISU), care s-a ţinut la Edmonton, în Canada, Angus ieşise al doilea, după românul George Copos, la concursul de cel mai zgârcit participant din lume.

— Domnu' MacDonald este venită în România să caute să cumpere doi terenuri cu drepturi litigioasă, zice Pișta Katona şi-mi face cu ochiul. Che este zvonul în Scoţia la ele, acolo, che asta e afacerea cea mai bună acum în România.

Eu mă uit mirat la Pișta, că din câte ştiam eu, vânzările la imobiliarele cu terenuri ereau complet prăbuşite în România. Iar de când se băgaseră procurorii la cele litigioase, toţi se fereau de ele ca de beţivul de apa minerală. Mai trag o gură din Aberfeldy-ul scoţianului, care tot nu-i dădea drumul sticlei de whisky din mână, şi zic:

— Păi şi unde naiba găseşte el aici terenuri cu drepturi litigioase, gen?

— Aici e atuncia, râde Pișta. Che chiar eu am unul de vânzare, care se inundă la fiecare ploaie, pe care nu-l cumpără nimeni şi dumneata, nea Titi, ai altul lângă pădure, care n-are nicio acces şi iar nu cumpără nimeni.

— Păi, da, dar niciunul nu e cu drepturi litigioase, din ce ţin eu minte.

— Jobb, így, scapă Pișta Bacsi conversaţia un pic în ungureşte, după care revine în româneşte.

— Aşa este, de aceea trebuie să convingem acum pe Angus de litigiu.

Şi după ce-mi mai face odată cu ochiul, îmi trage una peste falcă de mă aruncă pe spate şi începe să-mi cărăbănească la picioare pe unde nimerea şi să mă înjure de mamă, când în română, când în maghiară, cum îi venea la gură. De vreo două ori m-am ridicat de jos şi i-am fript şi eu două palme peste ochi, înjurând în afro-americană, ca să priceapă şi scoţianul câte ceva din ce făceam noi acolo. Până la urmă, după vreun sfert de oră de bătaie, domnul MacDonald s-a convins că drepturile la terenuri sunt litigioase şi ne-a despărţit.

— Ungur sau român, chind interesul comună o cere, trebuie să rămânem uniţi! mai zice Pișta şi se urcă destul de vioi pe capră lângă scoţian. Nea Titi, să vii mâine cu toţi actele de teren la notariat să facem vânzarea la domnu' Angus.

În fine, mă şterg eu de sânge la nas, mă apropii de faeton, ca să ajungă scoţianul cu sticla să-mi mai toarne o duşcă de Aberfeldy în gură şi-i şoptesc lui Pișta:

— Rămâne că data viitoare te stâlcesc eu în bătaie, Pișta Bacsi!

— Cine aduce pe cumpărător, acela stâlceşte, nea Titi! Diii, Fender! râde el la mine.

După care faetonul a pornit şi Pișta s-a mai întors pe capră şi mi-a făcut iar cu ochiul. Sau poate că numai avea unul închis, de când îl pocnisem peste el cu palma, gen.

Liță Paraschiv şi agenţia neoficială de ştiri

Eream în bucătărie, care la mine la stână e la o distanţă de cam zece metri de casă şi supravegheam o cratiţă în care pusese Zizi să facă un Beef Stroganoff de post, gen. Pentru cine nu ştie, vita a la Stroganoff de post este aproape la fel cu cea obişnuită, numai că în loc de vită se pune pâine sotată în ulei şi-n loc de smântână, apă. Că Zizi plecase de jumate de oră în casă, pentru numai două minute, să vadă dacă n-a luat foc fierul de călcat pe care-l uitase în priză şi nu se mai întorsese.

În opinia mea, cum ar zice maestrul Ion Cristoiu, făcuse greşeala că deschisese televizorul şi, fiind sfânta zi de joi, dăduse mai mult ca sigur peste serialul „Las Fierbinţi”. Iar când dă la televizor peste „Las Fierbinţi”, Zizi e ca un soldat american bolnav de platfus, care a călcat cu talpa goală pe declanşatorul de la o mină antipersonal: nu se mişcă de pe loc nici măcar un centimetru, până nu vine o echipă de salvare să-l scoată de-acolo.

Deci eream io puţintel cam mohorât, când aud un huruit de motor în marşarier şi văd cârligul din spate de la camioneta lui Liţă Paraschiv cum trece prin peretele bucătăriei şi se opreşte la o palmă de furtunul de la butelia de aragaz. Că Liţă Paraschiv ăsta are un simţ mai aparte al distanţelor la parcarea cu spatele, deşi altfel e om serios, secretar la Primăria din comuna Potroacele, care-i prima aşezare umană aproape de stână. Ca o paranteză istorică, comuna Potroacele e singura aşezare umană atestată pe dealul nostru din secolul al paisprezecilea. La năvălirile tătarilor, bărbaţii din zona Buzău, imediat după ce otrăveau fântânile, îşi ascundeau aici în sat femeile, ca să nu le abuzeze liftele păgâne. Dar ghinionul istoric a făcut că nu le-au mai găsit de vreo trei-patru ori la rând, din cauză că ele fugeau la unguri în Ardeal, unde umbla vorba că-s bărbaţii mai gospodari, gen. Ş-atunci buzoienii s-au răzgândit şi nu mai ascundeau femeile când

năvăleau tătarii, ci numai le murdăreau hainele cu glod şi le trăgeau câteva carabe uşoare peste ochi, cât să le umfle faţa şi să le facă neatractive pentru violatori. Aşa că aşezarea şi-a pierdut încet-încet importanţa şi pierdută a rămas până în ziua de azi. Se mai înviorează un pic numai în anii cu alegeri, că aici poţi băga la urna mobilă câte voturi vrei, că nu ştie nimeni câţi locuitori are.

Prin urmare, ies eu în prag şi-l văd pe Liţă Paraschiv, cum deschide portiera şi sare pe pământ de la doi metri înălţime. Că am uitat să vă spun că Liţă şi-a făcut un Monster Truck dintr-o carcasă de Dacia Papuc, montată pe un şasiu făcut din două jumătăţi de spate de tractor sudate între ele cu roţile ălea mari cu tot, la care i-a pus un motor de Jaguar de patru litri, adus din Anglia de o verişoară a lui, care era plecată de trei ani acolo şi uitase deja că în România maşinile circulă pe dreapta.

— Hai noroc, Nea Titi! zice el, după vreun minut în care s-a adunat de pe jos, după căzătură. Am venit eu la dumneata, că ştii vorba teroristului islamic: dacă nu vine Mahomed la munte, sare muntele în aer la Mahomed.

— Păi, să trăieşti nea Liţă! Dacă n-ai fi de la Primărie şi n-aş şti că voi ăştia umblaţi numai după şpăgi şi furat ţi-aş spune bine-ai venit, gen!

Şi nu termin bine să spun asta că se aude cineva strigând „boje moi”, care-i un fel de vailei în ruseşte şi după aia o bufnitură pe ailalantă parte a Monster Truck-ului.

— Ăsta-i Igor Korceaghin, îl ştii, parapsihopatul. Iar a vrut să plătească la crâşmă cu ruble şi iar i-au mutat fălcile băieţii lu Muhăian.

Ca altă paranteză, Igor Piotrici Korceaghin e un parapsiholog basarabean, care a fugit din Crimeea când au anexat-o ruşii şi se ascunde în podul grajdului lui Paraschiv, deşi până acum nu l-a căutat nimeni. De meserie e parapsiholog, specialist în hipnoză regresivă şi corectare de aură psihică, plus că umblă vorba că ar putea vedea în viitor, dacă n-ar fi tot timpul beat cleşte.

L-am poftit pe Paraschiv în bucătărie, am scos pe masă nişte telemea veche, o sticlă de ţuică pentru mine şi Liţă, cu două pahare, shot-gen. Pe Korceaghin l-am lăsat în glod unde căzuse, în ideea că poate se mai dezmeticeşte de la ploaie.

— Aşa carevasăzică, spun eu, evaziv. Şi ce treabă are Primăria cu mine, domnu Liţă?

— Oficial, vreau să semnezi petiţia asta de la Primărie că poate ne subvenţionează Ministerul Agriculturii cu 50 de bani la litrul de lapte muls.

Iau foaia de hârtie, care era semnată cu sute de nume false, de ziceai că e lista de semnături pentru Primărie a candidatului Piedone de la Bucureşti şi mă uit încordat pe ea.

— Păi, nea Paraschive, văd că asta e lista cu semnături ca să candidezi matale la Primărie, gen.

— Păi da, nea Titi, că m-am luat cu treaba şi n-am avut când să fac două liste. Dar nu-ţi fă griji, că mă duc acasă şi-i schimb antetul la copiator, n-ai treabă mata.

Semnez şi eu acolea de şapte-opt ori, ca să mai lungesc cât de cât lista şi mai luăm noi câte un shot, cum îi zice acu' la cinzeacă, când văd că şi Paraschiv se apleacă spre mine şi-mi zice pe ton de secret.

— Neoficial, nea Titi, aş vrea să facem acia un fel de agenţie de ştiri, să afle oamenii ce trebuie să afle despre ăia de candidează în campanie la Primărie. Că vezi ce debandadă e la Bucureşti la PeNeLeu cu ştirile la Primărie: Fu Buşoi, nu fu Predoiu, nu fu Orban, fu Munteanu şi nu fu Munteanu, fu iar Predoiu.

— Noroc că l-a băgat pe Ovidiu Tender la puşcărie, că altfel îl puneau şi pe el candidat şi-ţi ieşeau oltenismele cu glumă clasică, nea Paraschive. Nu fu Orban, ci fu Tender, gen.

— Hai c-ai înţeles ideea, nea Titi! zice Liţă şi-l buşeşte râsul.

— Şi cum să facem noi agenţie de ştiri, bre, nea Paraschive? întreb eu.

— Păi doamna Zizi, care e tare pe Facebook lansează ea ştirile pă sistemul share, pe alea care

trebuie, decât. Ca de-un exemplu, cum a fost ştirea că franţuzoaica Garcia a făcut-o ţigancă pe românca Irina Begu şi după aia imediat ştirea că de fapt nu-i adevărat, că n-a făcut-o.

— Asta e o idee foarte bună, că dublează producţia de ştiri, zic eu aprobativ.

— În caz mai special, cum a fost ştirea cu arestatul lu Olguţa Vasilescu, merg trei la rând: prima e c-a luat mită, după aia o bagi că n-a luat şi vine s-a treia: că a luat, dar nu bani, ci imagine, gen. Şi tot aşa.

— Păi… şi-or să creadă oamenii ştirile ăstea de vin aiurea pe Facebook? întreb eu.

— Numai pe ăstea le cred, nea Titi. Facebookul e Coranul creştinului ortodox român, gen. Toată lumea crede şi nimeni nu cercetează.

Am aprobat din cap că sunt de acord cu agenţia neoficială de ştiri, i-am strâns mâna lui Paraschiv, care s-a ridicat de la masă, a mai tras o ţuică şi-a plecat să-l adune pe Korceaghin de sub roţile de tractor. Iar eu am rămas pe gânduri, dându-mi seama că Paraschiv ăsta, la aşa o ascuţime de spirit, ar merita să fie primar, dacă nu chiar mogul de ştiri.

Am părerea că dacă se prindea la timp de faza cu dublatul producţiei de ştiri în aceeaşi bani, scăpa şi Adrian Sârbu de grija zilei de mâine şi nu mai incita oamenii la evaziune fiscală la Mediafax. Pentru cititorii din străinătate, care e posibil să nu ştie cine-i Adrian Sârbu, fac precizarea că e partener de afaceri, unu la unu, cu Ronald Lauder. Care dacă nu ştiaţi cine e, este fiul lui Esthee Lauder. Care dacă nici asta nu ştiţi cine e, atunci ar trebui să faceţi ceva să mai scoateţi capul din televizor, că o să râdă lumea de voi că sunteţi ignoranţi clasa-ntâi.

Titi Smeureac verifică indicele Dow Jones la bursa de miei de Paşti

Să zic aşa, în Joia Mare, adică cum ar veni pentru ateişti, agnostici şi satanişti, ultima joi înainte de Paşti, mă trezisem dis-de-dimineaţă, lac de sudoare, după ce-l visasem toată noaptea pe Cristi Borcea. Ca om care apare prin ziare mai mereu şi uneori şi prin puşcărie, Cristi Borcea este cunoscut pe Wikipedia mai ales ca fost acţionar şi preşedinte la Dinamo Bucureşti. În visul meu însă el erea un prinţ, pe care o vrăjitoare, pesemne că una din fostele lui neveste, îl transformase în broscoi, gen. Şi venise o prinţesă gravidă, care semăna unu la unu cu fotomodela în retragere Valentina Pelinel, dar care, oricât l-a pupat ea în fel şi chip, ca să mă exprim smerit, că suntem în postul Paştelui, nu l-a putut transforma înapoi în prinţ şi pace.

Ies din casă tiptil, ca să n-o trezesc pe Zizi, care stătuse o săptămână întreagă pe Facebook să vândă mieii de-i aveam de vândut pe online, gen. Cum se face acuma. Calc mai apăsat în întuneric pe prima treaptă de la scară, când aud că a doua treaptă începe să strige: „Şto, şto? Oi, ni ubivai minia!” Aprind lanterna şi ce văd? Deci văd cei doi ochi roşii ai parapsihopatului Korceaghin, care se culcase între cei doi ciobăneşti mioritici ai mei şi se învelise cu malamutul, să-i fie mai cald peste noapte.

Nu ştiu dacă v-am spus, dar Korceaghin e hipnotic şi pe animale, la fel ca pe oameni.

— Ci faci aici, uăi Igor, nebunuli? îl întreb eu, cu accent cât mai basarabenesc posibil, ca să-i atenuez la maximum sperietura.

— Iaca, fac ci fac diemult, iarna viforul-l-ascult! îmi bagă el buimac un citat din Eminescu. Că ştiţi că asta-i pasiunea rusofonilor, chiar şi când îi trezeşti din somn.

— Hai cu mini, Igor, că am nişte treabă pentru tini, parapsihopatuli! zic eu şi scot o sticluţă de şampon, pe care-o umplusem cu ţuică, ca să vadă că

am pentru el şi ţuică, nu numai treabă. Ne ducem noi amândoi la ţarcul de oi şi încărcăm de acolo în camionetă opt miei, singurii care-mi mai rămăsese de la vândutul online. Că-mi venise chef şi să vând şi nişte miei offline, gen. Ca să fac o parabolă, relativ la faptul că mieii se vând în viu sau în carcasă, voiam să mai socializez cu cumpărătorii în viu, nu în carcasă, ca pe Facebook.

Ideea este că aveam un miel, care se credea câine şi care, când nu se gudura, scotea un fel de mârâituri de te băga în boale. Şi voiam să-i facă Korceaghin o hipnoză regresivă de-a lui şi să-l dea pe brazdă. Că ştiţi ce suspicioşi sunt românii de Paşti, când vine vorba să cumpere miei care arată ca nişte câini. Cum-necum, fiind în stare de ebrietate avansată Korceaghin a greşit hipnoza regresivă pe care i-a făcut-o pe drum şi mielul a început să se creadă viţel. Asta nu mi-a fost de niciun folos, că n-am reuşit să-l vând niciodată şi când a ajuns la maturitate deplină se mai şi comporta ca un bou.

Deci ajungem noi în piaţă, fix la punctul de vânzare a mieilor de Paşti, pe care-l înfiinţase Liţă Paraschiv, secretarul de la Primăria din satul Potroacele. Care Liţă, fiind mare fan Andreea Marin, înfiinţase şi o asociaţie umanitară la care îi dăduse numele „Preţuieşte Piaţa”, ca o rezonare cum s-ar spune cu asociaţia ei „Preţuieşte Viaţa”. Asta numai ca să se contraatace cu primarul pe contencios administrativ şi să arate că el e mai cu electoratul, gen. Ce-i drept, se şi cerea un contraatac în realitatea materială, pentru că primarul îl atacase cu o zi înainte în astral şi mersese la împărtăşanie la biserică, după care răspândise zvonul în sat că l-a spovedit părintele paroh Buţincu şi l-a găsit fără păcat de hoţie sau abuz în serviciu înaintea Domnului. Şi ca să vezi puterea credinţei: când au auzit că primarul Corlăţeanu a fost găsit de părintele paroh Buţincu fără păcat, a doua zi de dimineaţă au venit să se spovedească pe puţin treizeci de consilieri de la judeţ, de ziceai că-i „Cupa bisericilor frate” la

stat în genunchi pe sacouri Armani picurate cu ceară de lumânare.

Fiind Joia Mare, era superstiţia înrădăcinată în poprul obscurantist că nu se munceşte, că altfel rămâi leneş tot anul. Deci nu lucra nimeni, toată lumea era în piaţă să cumpere ori să vândă ceva, gen.

Ştiu că vânzarea este cheia de boltă a activităţii în întreprinderea capitalistă, dar la noi în sat cam nu e considerată muncă.

Trag camioneta într-un loc mai ferit şi pun şi eu preţul la miei la 11 lei în kilogramul în viu. Să nu fie nici 10, nici 12 cum îl dădeau competitorii din piaţă, că altfel nu pot să le spun. Cumpărătorii care erau pe-acolo, dezorientaţi cum sunt românii în Săptămâna Mare, umblau năuci de la un vânzător la altul, neputând să se hotărască de la care să cumpere, din moment ce toţi mieii arătau la fel şi aveau acelaşi preţ. Atunci mi-a venit ideea să văd dacă vechile şmecherii de speculant ale lui George Soros, deci şmecheriile de pe vremea când erea un capitalist veros şi nu părintele la toate ONG-urile care fac bine în lumea asta, merg şi fără indicele Dow Jones. Deci, m-am apucat şi-am cotat mieii mei, într-un spirit bursier brokeristic la mişto, la 6 lei kilogramul în viu, faţă de 10–12 lei, cât erea piaţa.

Ce să vă spun, acţiunea a fost ceva ca-n filmul „Lupul de pe Wallstreet”, numai că un pic mai lent, ca şi cum l-ar fi rescris şi reregizat în întregime cineastul Corneliu Porumboiu, gen. Imediat ce-am pus mielul la 6 lei kilu în viu, oamenii s-au năpustit cu banii în mână să cumpere de la mine. Sau, cum ar spune nişte brokeri, care mă tot sună din două în două ore să-mi vândă nişte acţiuni Forex sau aşa ceva: piaţa devenise volatilă, gen. Cam după cinci minute, când au văzut ăilalţi ciobani cum se năpustesc oamenii la mine să cumpere, au dat şi ei cotaţiile la 6 lei şi cumpărătorii au rămas iar năuci, cu banii în mână, holbându-se de la o tarabă la alta şi înjurându-ne cum le venea la gură. Chestia ciudată e că atunci când am văzut că mieii ajunsese la şase lei kila în viu, mi-a venit pofta speculativă să cumpăr şi

eu, în loc să vând şi dacă nu mă ameninţau ăilalţi că mă suspendă cu ciomegele de la tranzacţionare, cred că făceam o afacere bună.

Până la urmă n-am mai vândut nimic, ş-am încărcat la loc mieii în camionetă. Săracii! De bucurie c-au scăpat, nu scoteau un sunet, exact cum îi povestea doctorul Hannibal Lecter lu' Clarice în „Tăcerea mieilor", gen. Aşa că pornesc maşina şi-o iau uşurel înapoi spre casă, cu Igor în dreapta, trăgând uşurel ţuică din sticluţa de şampon. Trag şi eu o gură mică, de post, şi-i zic:

— Igor, fratele meu, asta nu înţeleg eu şi mă enervează pe mine la afaceri pe bursă. Cum începi să câştigi şi tu ceva, cum vine unul şi te dă la o parte de la tranzacţionare.

După ce s-a scuturat de râs vreo treizeci de secunde, Igor şi-a mai revenit oleacă şi mi-a zis cu milă:

— Daragoi Titi! Di ci crezi tu că americanii o inventat bursiele di valori? Di ci crez că n-o inventat românii asta? Sau pakistanezii, sau ruşîî? Pacimo?

— Habar n-am, uăi Igor! spun eu. Di ci?

— Pientru ci, în timp ci românii stau di veacuri di strajă la porţile creştinătăţii, americanii stau cu ochii pe bani!

— Şi ruşii?

— Ruşii stau cu ochii pi americani! zice Igor şi bufneşte în râs.

Ca să vedeţi că şi ruşii, parapsihopaţi sau nu, au înţelepciune populară la greu, ca şi noi.

Mai

Oaia furată

Ca să zic aşa, trecuse de câteva zile Paştele şi-acu ochii tuturor se mutaseră de pe lumina blândă a învierii din biserici, pe bidoanele aspre cu dezinfectant de la Hexi Pharma din spitale. Scandalul erea în toi şi nu erea om care să aibe o formă de tastatură în casă şi să nu fi înjurat cumva sistemul sanitar românesc. Cum ar veni, Mântuitorul îşi făcuse partea lui de treabă şi înviase, acu' erea vremea să ne-o facem pe-a noastră şi să ne concentrăm la boală şi la doctori ca să n-o mierlim prin spitale. Că până la Judecata de Apoi, când învie democratic toată lumea, părea să mai fie drum lung. Deci, deterministic vorbind, cam nu prea m-am mirat când am auzit cum se propteşte Monster Truck-ul lui Liţă Paraschiv în stâlpul de la firma de cablu TV şi nici când l-am văzut intrând în sufragerie cu o poză în mână.

Cum v-am mai povestit, Liţă Paraschiv, secretarul de la Primărie, ne făcuse sugestia neoficială să facem un fel de agenţie de ştiri pe Facebook, ca să acopere Zizi, nevastă-mea, campania electorală la Primărie, să nu fie libertatea presei scăpată din mână, ca la Bucureşti. Ca o picanterie politică, să zic aşa, Liţă candida la Primărie ca independent, la mişto. Că se hotărâseră la partid că nu puteau să fie amândoi candidaţii la Primăria din Potroacele de la PSD, că era jenant, gen. Altă picanterie politică de la noi în sat: când s-a rupt înapoi USL-ul în două, nu s-a rupt ca în restul ţării, în PSD şi PNL, ci în două bucăţi egale de PSD. Pot să vă zic că au fost şi unii de-au zis că e mai cinstit aşa, decât să se tot ascundă după sigle şi platforme electorale. Ca o paranteză de geopolitică americană: părintele Manole Doicaru susţinea că însuşi preşedintele american Obama obligase USL-ul, deci unirea dintre principalul partid aşa-zis de dreapta (adică PNL) şi partidul principal

aşa-zis de stânga (adică PSD) să se despartă. Cică Obama făcuse asta pentru că poporul american luase exemplu de la cel român şi începuse să cârâie să se unească Partidul Republican cu Partidul Democrat şi să-l dea jos pe el, pe Obama. La fel cum USL-ul se formase ca să-l dea jos pe preşedintele român Băsescu. Sincer vă spun, aici cred că părintele Manole sărise calul cu manipularea.

În fine, ca să revenim la firul poveştii, care o fi el, Liţă intrase în sufragerie cu o poză în mână şi numai ce l-am auzit cum zicea:

— Săru-mâna, doamna Zizi, să trăieşti nea Titi,şi-mi întinde fotografia de-o ţinea în mână ca pe sfintele moaşte, dar fără s-o pupe. Hai că v-am adus o ştire cu care-l rupem pe Corlăţean. Fir-ar al naibii de imoral!

Ca să fie clar, Corlăţean e primarul în funcţie, contracandidatul lui Liţă. Că dacă tot trecuse Paștele, trebuia să facem cumva să reluăm atacurile mincinoase la persoană, fără spaima că ne vede Dumnezeu, că acu' eram curăţaţi de păcate, gen.

Ca altă paranteză fie zis, primarul Corlăţean erea poreclit Turcescu în sat, din cauză că a fost ofiţer de Armata şi umbla şi tot timpul acoperit pe cap cu o bască. Unii mai pretenţioşi din sat ziceau că gluma asta e prea copilăresc-ciobănească, dar după ce s-au mai uitat la două episoade din sitcomul Atletico Textila de la ProTeVeu, a început să li se pară destul de subtilă.

— Ce faci, nea Liţă, te-ai stricat la cap? zic eu, după ce arunc o privire pe poză. În poză erea Mirela, nevasta lui Paraschiv, care se săruta cu primarul Corlăţeanu.

— Tare, ă? face Liţă. M-am inspirat din păţania lu' doamna Laura Chiriac, candidata de la Bucureşti la sectorul 1, aia de-a prins-o paparaţii că se pupa cu unu în parcare. Se uită şi Zizi la poză, dă să-şi scuipe în sân, dar îşi aduce aminte că n-are sutien şi-l scuipă pe Liţă pe cravată în loc de sân, gen. Şi, după ce-şi mai revine un pic, zice:

— Ptiuu, bate-te, domnu Paraschiv, dar n-ai găsit şi matale pe altcineva decât nevasta proprie, care să se pupe cu primarul ca să-l compromită?

— De găsit, găseam eu, dar se prindea şi el şi electorate că-i lucrătură, face Liţă. Aşa, cine naiba o să-şi imagineze c-am scos-o eu pe nevastă-mea la bătaie?

Aici cam n-am avut replică, am scos sticla de ţuică şi-am turnat două păhărele, pe care le-am dat amândoi peste cap.

— Nea Paraschive, cred că e cel mai mare sacrificiu în politică, de la Dorin Cocoş cu Elena Udrea încoace, gen! am zis eu, plin de respect. Dacă Donald Trump ar avea mintea ta, ar pune-o pe nevăsta-sa Melania să se pupe cu Hillary Clinton şi-ar fi ca şi ales preşedinte.

Şi când să-mi mai torn o ţuică mare în pahar, numai ce-o aud pe Zizi că-mi spune:

— Titi, dar tu nu trebuia să vezi cum stă treaba cu etichetatul laptelui?

Ce-i drept, tocmai promulgase dom' preşedinte Iohannis legea cu etichetatul la lapte şi toată ziua mă frământasem cum se poate face practic, la stână, treaba asta. Aşa că i-am lăsat pe ei doi să ticluiască ştirea pentru Facebook şi am ieşit în ţarc la oi, unde trăsesem o priză de curent electric pentru mulgătoarea automată ce tocmai o cumpărasem. Care, ca să zic aşa, era cam semiautomată, că trebuia s-o pui cu mâna, nu sărea singură sub oaie.

Aveam probleme la muls cu două oi, care de la distanţă erau identice, dar dacă te uitai de aproape, una avea ţâţele prea mici şi juca mulgătoarea pe ele şi alta prea mari şi nu intra decât pe jumătate. În rest, cum oile ereau identice, le botezasem la ironie sarcastică Mihaela Rădulescu Before şi Mihaela Rădulescu After. În fine, intru eu în ţarc, cu mulgătoarea automată într-o mână şi legea lui Iohannis în cealaltă şi încep să mă uit după o oaie, pe care s-o mulg şi să văd cum îi etichetez laptele după aia. Între timp, mă stăpâneam cât puteam să nu număr oile, ca să n-adorm, ştiut fiind că număratul

oilor pe înserat este cel mai tare somnifer psihologic nemedicamentos din lumea asta.

Nu vă mai spun că afară ploua mărunt şi des de trei zile şi mai mult de un metru nu vedeai nimic în faţa ochilor, gen. Şi cum tropăiam eu prin ţarc, ca ciclopul Polifem din povestea cu Ulise, pipăind oile pe sub burtă pe întuneric, deodată văd o umbră şi simt cum îmi trage cineva o lovitură cu piciorul de mă seacă la ficaţi, nu alta. Zic ficaţi, dar numai pentru cazul în care ficaţii ar fi aşezaţi la bărbaţi undeva între picioare, gen. Şi cum mă scurgeam încet pe paiele din ţarc, mi-au răsunat în cap tam-nesam versurile de la poezia populară „Ciobanul şi oaia", care vine cam a doua în popularitate printre oieri, după Mioriţa:

„Rău e ca să fii cioban
umbli-n ploaie an de an
Vine unu', îţ' fur-o oaie
şi-ţi trage şi-un şut în paie."

Când m-am trezit, eream la spital la Buzău şi i-am văzut pe Liţă Paraschiv şi pe Zizi, care se uitau la mine de la marginea patului. Ce m-a mirat, erea că în încăpere nu mirosea dezinfectant de spital, ci a ţuică.

— Dar ce miroase aşa a ţuică aici, fratele meu? îi zic eu lui Liţă.

— Păi, nu erea să-i las să te dezinfecteze cu bidoanele lor Hexi Pharma, nea Titi, zice el, mândru. De banii de pe un bidon din ălea ale lor am dezinfectat cu ţuică trei saloane şi blocul operator de la Urgenţă.

— Şi oaia? Ce-i cu oaia? întreb eu.

— A furat-o hoţul, exact ca-n poezie! zice Zizi, enervată.

— Aşa mai merge, zic eu. Că ar fi fost culmea să-mi fi tras cu şutul degeaba!

— Partea bună e că mai avem o ştire neutră, să dăm pe Facebook, a mai zis Zizi şi-am început să râdem toţi trei, ca proştii.

Nea Titi descoperă forţa poeziei

Eream încă marcat un pic la psihic de aventura cu furatul oii şi internatul la spital, plus necăjit de şicanările de la Camera Deputaţilor ca să-i zgornească afară pe Valeriu Zgonea, preşedintele Camerei, pentru care aveam respectul pe care-l are orice om al muncii nu prea deştept, faţă de alt om al muncii la fel de prost, dar care a găsit el o jmecherie şi nu mai e om al muncii, ci om politic, gen. Stând la pat, cum îmi recomandase doctorul tratamentul, că medicamente n-avea la spital ce să-mi dea, mi-a trecut aşa un fel de paralelă prin cap între soarta lui Zgonea, ars de „fatigue" şi soarta lui Arthur Rimbaud, ars de „spleen". La Rimbaud a fost simplu. El erea sătul de ăia deştepţi printre care trăia şi-a plecat să trăiască printre proşti, dar săracul Zgonea? Dacă s-a săturat de colegii lui, unde naiba să plece, printre deştepţi? Deci cam astea meditam eu lungit pe pat, de unul singur, că Zizi erea plecată la o vecină să vadă prima semifinală la Eurovision. Că vecina avea o nepoată care se dusese la Ruse cu un BMW furat din Germania să-l înmatriculeze cu numere de Bulgaria, gen. Şi ca să nu stea degeaba cât îi înmatriculau ăia maşina, înregistra de la Televiziunea bulgară emisiunea de la Eurovision şi le-o punea şi la români pe torrente. Eram năuc de cap, că-n a doua zi de stat la Spital la Buzău, venise controlul de la Minister şi spălau infirmierii şi femeile de serviciu cu dezinfectant Hexi Pharma pe jos din trei în trei minute. Stăteau un pic, experţii luau probe, iar spălau cu dezinfectant. Iar probe, iar spălat pe jos. A treia zi n-am mai rezistat şi-am plecat pe semnătură de-acolo. Noroc că n-a fost vreun caz mai grav, de operaţie, că anesteziştii şi chirurgii n-ar fi avut cum să opereze, tot timpul ţopăiau pe duşumele ca să se ferească de mopuri, săracii. În fine, tot stând în pat mi s-a făcut foame, am vrut să mă ridic din pat să-mi iau ceva de mâncare, dar mă simţeam aşa de obosit că numai am

schimbat punga de la perfuzie. Cred c-a fost prima oară când am înţeles exact versurile pe care le spune Luceafărul, când se duce la Demiurg, care, cum l-am perceput eu, era un fel de Arsenie Boca, dar mai atotputernic un pic şi-i zice „şi din repaos m-am născut, mi-e sete de repaos.” Mi-erea o sete de repaos de nu pot să v-o descriu, dar cum pe repaos nu-l poţi bea nici metaforic, am luat sticluţa de ţuică şi-am pus trei ţâşnituri de câte 50 de grame în perfuzie. Tocmai atunci îl văd cum intră în casă val-vârtej pe doctorul veterinar Pandele, care avea o faţă de ziceai că-l muşcase o vulpe turbată şi-şi făcuse din greşeală un vaccin antirabic pentru cai. Poate vă mai aduceţi aminte că Pandele cânta noaptea karaoke la un bar de manelişti din Buzău, aşa că în primul moment m-am gândit că poate scosese Florin Salam vreo manea mai pe stil de jazz-rock şi i se zdruncinaseră creierii în cap încercând s-o cânte.

— Hai noroc, nea Titi şi să-ţi dea Dumnezeu sănătate în ambulator! zice el prietenos. Nu vreau să te îngrijorez, dar am auzit că scoate formaţia Taxi alt videoclip cu iubirea de lemn şi mi-e c-o să se enerveze Atotputernicu’ şi o să înmulţească spaţiile mici pentru ăştia de trage să moară, cum eşti matale.

Nu cred că v-am mai spus, dar veterinarul nostru are un talent nativ de a scoate imagini plastice din cele mai elastice situaţii, gen. Dacă aş fi secretar de stat la Ministerul învăţământului, pe el l-aş pune să facă ilustraţiile la ciocnirea bilelor la Manualul de fizică de clasa a noua. Ca să-l buimăcesc un pic, i-am băgat în viteză două versuri din Rainer Maria Rilke, care, din ce ştiu eu, a fost cel mai mare poet băiat cu trei nume dintre care cel de mijloc erea de fată: „Cine, dac-aş striga, m-ar auzi din cetele îngerilor? Şi dacă unul m-ar lua, deodată, pe inima lui, aş muri din cauza prezenţei prea tari/ Căci frumosul nu-i nimic altceva decât începutul sfârşitului, pe care-l admirăm atât de mult pentru că, nepăsător, din dispreţ, nu ne ucide.”

Ca s-o zic aşa, pe stil de cinema anglosaxofonic, pe asta n-o văzuse venind, gen.

Aşa o emoţie de puternică l-a cuprins auzind versurile, că mi s-a părut că aud cum ceva s-a rupt în el, exact ca la un Fiat Chroma din 1995, când treci cu el peste o gură de canalizare la care i-au furat hoţii de fier vechi capacul.

— Nea Titi, iartă-mă, dar nu mai pot suporta! Află că eu ţi-am furat oaia!

Ce să zic, pe asta n-o văzusem eu venind. Nici atunci, pe întuneric, deci la nivelul faptic, nici acum pe vorbe, deci la nivelul ideatic, gen. Aşa că am fost nevoit să-mi duc amândouă mâinile la falcă, ca să nu-mi cadă cumva peste marginea patului, pe podea.

— Păi de ce, Relule? întreb eu, mai mult decât mirat.

— Ca să fur şi eu ceva la viaţa mea, măcar odată. Că uite, m-am înscris şi eu să candidez la alegerile locale de consilieri la Primărie şi voiam să-mi fac un autotest psihologic, să văd dacă sunt potrivit pentru munca de funcţionar public.

La mărturisirea asta am fost aşa de mişcat de cât de idealist este Pandele, că n-am putut decât să mormăi nişte versuri din Luceafărul lui Eminescu, care mi-au venit în cap, prin surprindere: „Tu vrei un om să te socoţi/ Cu ei să te asameni? / Dar piară oamenii cu toţi/ S-ar naşte iarăşi oameni.”

Şi-n liniştea stânjenitoare care s-a lăsat în încăpere, numai ce văd cum se dă uşa de la intrare de perete şi dă buzna înăuntru parapsihopatul Korceaghin. Avea părul vâlvoi, ca a lu’ Remus Cernea când îşi trimite delfinii la şcoala de înot şi ochii roşii, ieşiţi din orbite, ca vedeta pop Delia, când îi zice lu’ maică-sa că-i beată. Ia el de pe masă o pungă nefolosită de perfuzie, o bea pe toată dintr-o suflare şi zice:

— Dobri vecie! Am auzit că vorbeaţi de poezie şi-am venit să vă întreb o chestie care mă macină psihologic din clasa a opta. Ce a vrut să spună marele nostru poet Eminescu cu versurile din Scrisoarea a II- a: „De ce pana mea rămâne în cerneală, mă întrebi?”

Ca să fim foarte exacţi, din cauza barierei lingvistice dintre limba română şi limba rusă, Korceaghin a spus versurile cam aşa: „De ce, pana mea? Rămâne în cerneală? Mă întrebi?”

După ce faţă de gregar avea, mi-am dat seama pe loc că văzuse de curând emisiunea „În puii mei” şi-l derutase sensul ascuns de la titlul emisiunii şi la expresia cu pana. Aşa că m-am apucat să-i explic că sensul la expresia „pana mea”, pe vremea lui Eminescu, erea unul singur şi n-avea niciun dublu înţeles, cum are din cauza emancipaţiei vorbirii din în ziua de azi. Şi după ce-am terminat explicaţia l-am văzut cum s-a liniştit dintr-odată.

Ce-i drept, dacă Eminescu ar fi folosit în Scrisoarea a II-a sensul dublu deocheat din ziua de azi pentru pana lui, atunci ar fi fost mai mult decât ciudat ca pana să rămână în cerneală. Ca să nu mai spun cum naiba ajunsese cu ea acolo, de-şi mai punea şi întrebarea dacă să rămână cu ea în cerneală sau nu.

Ca să vedeţi unde se poate ajunge dacă nu păstrăm cuvintelor sensul lor original. Şi ca să vedeţi ce nenorociri pot să iasă dacă bei prea mult şi nu ţii forţa poeziei sub control.

Nea Titi descoperă forţa prozei universale

Să zic aşa, după o săptămână aproape că uitasem de seara de poezie de-o avusesem cu doctorul veterinar Pandele şi parapsihologul rus Korceaghin şi eram cufundat, ca să folosesc o expresie a lui Eminescu, care oricum stătea nefolosită de multă vreme, în noroiul greu al prozei. Mai exact spus, citeam şi eu, ca tot românul freelancer, listele cu datornici publicate de ANAF, de frică să nu-mi fi găsit şi mie ceva datorii, gen.

Nevastă-mea, Zizi, se uita la televizor la confruntarea dintre candidaţii la Primăria Bucureşti, Nicuşor Dan, Firea şi Turcescu, poate culege ceva modele de lovituri sub centură, care să se potrivească şi în lupta electorală sătească la noi, la Potroacele. De data asta, confruntarea erea subţire: Gabriela Firea nu i-a spus nici lui Nicuşor Dan că are muci în freză, nici lui Turcescu că n-are copii, gen.

Cu alte cuvinte, erea o plictiseală mai tare ca o şedinţă aranjată de realegere a preşedintelui Uniunii Scriitorilor din România, care vine pe locul doi în lume la plictiseală, după şedinţa de alegere a preşedintelui Uniunii Scriitorilor din Turkmenistan. Aşa că, rămânând în termeni de proză, dădusem drumul la un fel de flux de memorie şi recapitulam mintal episodul în care doctorul veterinar Pandele îmi furase oaia, pe care-l asemănăm în mintea mea, ca improbabilitate, fix cu întâlnirea dintre croitorul Jupien şi baronul de Charlus în „Sodoma şi Gomora”, o carte scrisă de Marcel Proust în ciclul „În căutarea timpului pierdut” şi citită de mine, Titi Smeureac, în spital, în ciclul „În căutarea oii furate”. Şi cum îmi fluxam eu aşa memoria, deodată îl aud pe cerdac pe poliţaiul Rică Miluţ, mormăind ca pentru el Avertismentul Miranda, pe care-l învăţase din filmele poliţiste americane: „Ai dreptul să nu spui nimic, you have the right to remain silent”. Ca să fie relatarea mai precisă, Miluţ mormăia toate astea în felul în care mormăie ca pentru el un surd, aşa că se

auzea perfect pe o rază de 500 de metri. Dacă nu v-aţi dat seama ce se întâmpla acolo este pentru că am uitat să vă spun că făcusem plângere la Poliţie că mi-a furat doctorul Pandele oaia şi mai mult, că m-a şi agresat semisexual cu acelaşi prilej. Când am zis semisexual, m-am referit că agresiunea nu erea în scop de sex, dar viza organe umane oarecum folosite parţial la asta. În fine, sar eu din reveria literară, ca s-o numesc aşa şi-i deschid uşa să-l poftesc înăuntru, gen.

— Hai să trăieşti, domnu poliţai! zic şi mă opresc în loc, când văd că el nu spune nimic. Din fugă, observ că se chinuia să-şi ţină o faţă inexpresivă, ceva între faţa lui James Gordon din filmul de benzi desenate „Gotham", dar cu privirea iscoditoare ca Hercule Poirot din cărţile lui Agatha Christie, gen.

— Nu te mira, nea Titi, că nu-ţi răspund, dar am şi eu dreptul să tac ca şi voi, infractorii, ca să nu mă autoincriminez de abuz în serviciu, zice el şi rămâne tăcut. Şi când spun tăcut, mă refer că dacă cineva erea nebun ca să înmulţească numărul de cuvinte pe care le-a scos timp de treizeci de secunde cu orice număr de pe lumea asta, ar fi obţinut rezultatul zero.

Deci se aşază poliţaiul la masă, fără să-şi scoată şapca din cap, cum fac ei când se cred în misiune şi eu împing spre el sticla de ţuică. Fără să spună o vorbă, îşi toarnă un 50 de ţuică din sticlă în păhărel şi-l dă peste cap. Profit de moment şi-i zic:

— Ce s-a mai rezolvat cu plângerea pentru oaia furată de doctorul Pandele, domnu' agent Miluţ? A recunoscut banditul la interogatoriu?

Poliţaiul dă să se scarpine involunar în cap, după care îşi trage pe seamă că nu şi-a dat şapca jos când a intrat în casă şi se scarpină în cap prin şapcă, ca să nu observ şi eu, gen. De politeţe, m-am făcut că nu văd nimic ciudat.

— Învinuitul Pandele a recunoscut fapta, nea Titi. Problema e că întâi s-a autodenunţat că ţi-a furat oaia şi acum nu-i mai pot face nimic, am mâinile legate.

— Asta-i încă una! zic eu în stil Ion Creangă. Cum vine asta?

— Avem instrucţiuni noi la ancheta penală. Se merge precedentul din afacerea Microsoft: dacă infractorul se autodenunţă, nu-i mai putem facem nimic.

— Aşa o prostie n-am mai auzit în viaţa mea! zic eu, enervat.

— Stai că-ţi mai zic una pe care n-ai mai auzit-o. Pandele nu numai s-a autodenunţat pe el, dar te-a denunţat şi pe matale. Că aşa e procedura.

— Aşa. Şi m-a denunţat pe mine că ce?

— Cică fabrici ţuică ilegal, fără autorizaţie.

— Păi asta-i ţuica, asta din care bei şi dumneata, chiar acum.

— Păi băutul nu-i interzis, numai fabricarea! face poliţaiul şi mai dă un păhărel peste cap. Atunci mi-a venit în cap că Zizi zice mereu, la mişto, că Potroacele e un loc magic, fix la fel ca Macondo.

Pentru cine nu ştie, Macondo e locul unde se întâmplă poveştile din cartea „Un veac de singurătate" de Gabriel Garcia Marquez. Pentru cine nu ştie ce e „Un veac de singurătate" sau cine e Marquez, singura şansă să înţeleagă ce e Macondo e să vină la Potroacele. Ce să zic, cam eream la ananghie, gen. Agentul Miluţ mă străpungea cu privirea, mă simţeam denunţat şi mă gândeam dacă nu-i mai bine să mă autodenunţ şi eu. Cum cumpăneam în minte ce să fac, deodată am auzit cum cineva se izbeşte în uşă. Mă ridic să deschid şi înăuntru se prăvăleşte un vecin de-al nostru, care are numele de botez Koenigsegg Bugatti Saleen şi numele de familie Vâjâilă. Cred că Vâjâilă era cuprins de-o revelaţie mistică sau ceva, că a făcut chiar în prag o cruce mare, genul drop-voleu. Asta n-aveţi cum s-o ştiţi, dar în Potroacele îi spunem crucea drop-voleu semnului crucii pravoslavnice de la ruşi, la care după ce duci mâna la frunte o duci la pământ ş-apoi o fluturi deasupra umerilor, dreapta-stânga.

După ce s-a închinat, Vâjâilă, s-a aruncat la picioarele poliţaiului, răcnind printre suspine:

— Autodenunţă-mă, Tu, Doamne, după mare mila Ta! Şi ajută-Mă să-i autodenunţ pe toţi, ca să stau curat în faţa Ta! Şi iartă-mi nelegiurile, cele de voie şi cele de nevoie. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi, unge-mă-vei cu mir ca pe mucenicii Vosganian şi Şova şi mai vârtos mă vei albi!

— Termină-te, bre, Koenigsegg cu becalismele mistice! zice enervat agentul Miluţ. Cu ce infracţiune vrei tu să te autodenunţi?

— Eu am fabricat ţuica lu nea Titi, să mor io, mă autodenunţ, sunt vinovat.

M-a fulgerat ideea că agentul Miluţ o păţise acum exact ca Porfiri Petrovici, anchetatorul ăla din „Crimă şi pedeapsă", când erea Raskolnikov cât pe ce să mărturisească crima de-o făcuse şi vine zidarul Nikolai şi-o mărturiseşte el, deşi n-o făcuse.

Şi cum stăteam noi şi procesam noutatea, cum zic anglosaxofonii, Vâjâilă se ridică de jos şi zice:

— Era să uit, mânca-v-aş gura! Mă autodenunţ şi c-am furat zece megawaţi de curent luna asta. Şi-o tunde pe uşă.

Am sentimentul că o poveste mai pe proza universală ca asta, mai rar. A început deconstructivist cu listele de la ANAF, în stil Alain Robbe Grillet, a mers pe fluxul memoriei în stil Marcel Proust, a dat-o-n policier, stil Agatha Christie, a avut o tuşă mică de realism magic a la Marquez şi a ajuns chiar înaintea finalului la un climax abisal-ortodox pe stil Dostoievski. Finalul propriu-zis a fost cam Ioan Budai- Deleanu, recunosc, dar trebuia să venim şi noi cu ceva.

Iunie

Heterosexisme şi reconstituiri

Mă trezisem în dimineaţa de marţi într-o dispoziţie mai mult decât heterosexoasă, căci o visasem cântând, în salopetă mulată pe corp, pe filipineza Resciebelle Santiago la „Românii au Talent”. Deşi părea un pic ciudat că filipinezele aveau talent în locul românilor, care ei fuseseră daci pe vremuri, nu filipinezii, problema mea erea alta. Oricât de heterexos visasem, în vis apărea şi Florin Călinescu în juriu, aşa că aveam şi o mică îndoială dacă visul n-avea cumva şi o componentă homosexoasă, gen. Psihanalitic vorbind, eram conflictuat între dorinţa s-o conving cumva pe nevastă-mea că ne trebuie o bonă filipineză la stână şi convingerea că n-o să fie de acord. Cred că buimăceala mea mai era legată şi de faptul că, cu o săptămână înainte, se desfăşurase şi la Potroacele campania de strâns semnături să se revizuiască Constituţia, gen. Adică, în sensul ca să fie un articol cum că taina căsătoriei e taina uniunii între bărbat şi femeie şi nu invers. La chestia asta, cu o seară înainte, la cârciumă, prietenul meu, pădurarul Pişta Katona, venise cu obiecţia întrebativă că ce se întâmplă cu Constituţia revizuită dacă se căsătoresc un bărbat homosexual cu o femeie homosexuală. La obiecţia asta n-am ştiut ce să zic, aşa că am mormăit un „overruled”, cum fac judecătorii americani şi am mai comandat două votci mici.

În orice caz, toată săptămâna ce trecuse, poştaşul Timotei Cismaru umblase prin sat cu un căruţ plin cu liste, ca să adune semnăturile de revizuirea Constituţiei, că rămăsesem ultimii din România de nu ne pronunţasem. Oamenii nu prea se înghesuiau, că ei erau interesaţi de preţuri şi venituri, nu de minorităţi sexuale sau gen. Dar, deşi nu înţelegeau ce motiv ar avea să semneze, ca orice român căruia-i pui o listă în faţă, până la urmă o semnau.

Ca o potriveală ciudată, tot atunci venise la Potroacele o echipă de filmare din Germania, de la postul ZDF, să facă un reportaj din care să reiasă că românii nu-s chiar borta fundului Europei şi au şi ei minorităţi sexuale, ba chiar şi prădători şi ofensatori sexuali, cum au vest-europenii şi americanii. De ce veniseră ei la Potroacele şi nu la Bucureşti sau Cluj, unde de bine de rău se mai găseşte ceva LGBT, numai Dumnezeu ştie. Singura explicaţie la incompetenţa lor care mi-a trecut mie prin cap, e că ZDF-ul e tot televiziune publică ca TVR-ul. O fi ea organizată nemţeşte şi are şi obiceiul ciudat că, deşi-i publică, nimeni nu fură acolo, dar incompetenţă trebuie să aibă. În fine, la reportaj a reieşit că singurul om din sat, care să se califice cumva pe departe ca „sex offender" (cum îi zic ei la unul care-i abuzează sexual pe alţii) era Nicuşor Cleju, profesorul de desen de şcoală. Nicuşor are obiceiul de le agaţă pe femeile care-i cad în plasă, cu dialog de clişee traduse din filmele cu Vin Diesel, după care le îmbată şi le duce la el acasă. Acolo le mai dă câteva pahare de prosecco, că de domn e domn, nimic de zis şi le promite că trei zile n-o să mai vadă decât tavanul sau podeaua sau pereţii laterali la dormitor, depinde ce poziţie preferă ele. Susţine el că ştie Kamasutra şi descoperă garantat toate punctele orgasmice cunoscute, începând cu G şi terminând cu X şi dublu W. Şi după maxim cinci minute, adoarme fără excepţie. Ce să zic, ofensă sexuală mai mare în cadrul acţiunii misoginiste de abuzare liber-consimţită a săracelor femei, este greu de imaginat. În rest, oricât au scociorât reporterii nemţi după alte forme mai neobişnuite de relaţii sexuale, în special zoofilisme, dendrofilisme şi fetişisme cu şaibe metalice, n-au găsit nimic. Că, aşa cum la americani e vorba „What happens în Vegas stays în Vegas", la Potroacele e vorba: „Ce-i la stână, rămâne în stână".

Ca o culme a multitaskingului poliţienesc rural, în timp ce fuma o ţigară şi bea o cafea, agentul de poliţie Miluţ se apucase să reconstituie, de amorul artei rutiere, accidentul patronului de la Hexipharma,

la ieşirea din sat, unde erea un copac mai gros, folosind un jaf de Opel Astra. Maşina o adusese (ca să mă exprim cu prezumpţie de nevinovăţie) Koenigsegg Bugatti Saleen Vâjâilă, dealerul nostru local de maşini la mâna a doua.

Treaba nu erea deloc simplă, că la sutele de informaţii false adunate de pe Facebook de nevastă-mea, Zizi, se adăugau aiurelile de prin ziare şi viziunile parapsihopatului Korceaghin. Ca să vă faceţi o idee cât de exhaustivă erea reconstituirea, vă spun numai că Vâjâilă „găsise" până şi dronă, cu care să intre wireless în computerul de bord al maşinii şi să preia controlul volanului la Opel. Că şi asta erea o variantă posibilă, după cum sugerase un expert (că altfel nu ştiu cum să-i spun) la televizor.

Problema principală a reconstituirii erea că nimeni nu voia să fie şofer şi să se izbească cu un Opel de copac, până când agentul Miluţ n-a venit cu ideea ca viteza să fie 15 kilometri la oră în loc de 150 şi să extrapoleze după aia el rezultatele cu regula de trei simplă. Nici aşa n-au fost amatori, în afară de Vâjâilă, care a zis că dacă poliţaiul îl iartă de amenzile de depăşire de linie continuă, el se bagă. Deci se aşază martorii oculari în poziţie, Vâjâilă dă cheie la Opel şi pleacă uşurel pe uliţă spre copac, vorbind la mobil, ca în povestea martorilor. Martorul biciclist o ia după el, agaţă o piatră de pe drum şi cade.

Martora oculară, care mergea cu un Peugeot în faţa Opelului, cu 5 km la oră, ca ăsta s-o poată depăşi, a dat să ferească un câine şi a intrat în şanţ. Cât despre dronă, aici expertul a avut ceva dreptate. Băiatul care o pilota a reuşit să intre în computerul de bord al Opelului, numai că nu wireless, ci fizic, prin tabla de la capotă, declanşând şi airbagul şoferului Vâjâilă, n-a mai văzut nimic, a ratat copacul şi a luat în plin Loganul poliţaiului Miluţ.

Aşa că n-am putut să desluşim misterul accidentului sau sinuciderii sau atentatului, cum vreţi să-i ziceţi. Dar am rămas cu mândria că Potroacele a participat la marea emulaţie naţională de revizuire a

Constituţiei. Oricum, 80 000 de semnături din peste 3 000 000, e ceva.

Că-n Potroacele or fi ei numai 800 de locuitori, dar ăştia 800, când semnează pentru o idee nobilă, semnează la greu.

Pișta Katona, garantul alegerilor corecte

Tocmai dădeam să ies afară pe uşă, să trag o fugă până la şcoală, că mă rugase Pișta Katona să-l verific dacă totul era în regulă pentru votare. Că primarul Flavius Corlăţeanu îl numise pe Pișta preşedinte la Comisia electorală locală, în ideea că n-are cum să existe cetăţean mai imparţial decât un ungur, la alegerile între doi români la Primărie. Eream într-o stare preelectorală de nedescris, cauzată de lupta de pe Facebook între Cătălin Predoiu şi Gabriela Vrâncioaia-Firea, care-mi dăduse nişte frisoane reci pe şira spinării. Cum ar zice eruditul cinefil, părintele Manole Doicaru: dacă scenariştii de la serialul House of Cards (care e un fel de Bahar cu americani în loc de turci) rămân fără idei, apăi pot să se inspire lejer din bătăliile noastre electorale locale, gen. Eu zic că lovitura răutăcioasă cu taxiurile lu' dom primar Pandele, dată de domnu ' Cătălin pe Facebook, contracarată de doamna Gabriela (asistată social de domnul Buşcu) în interviul din Caţavencii, rămâne o lecţie de strategie politică pentru generaţiile care vin în urma noastră. Sau cum spune poliţaiul Rică Miluţ: generaţiile care vin degeaba în urma noastră. Nu vă mai spun ce spaimă am tras când Zizi, nevastă-mea, căutând ştiri apolitice pentru agenţia noastră media, a descoperit în blogosferă că Nicoleta Luciu dăduse jos 10 kilograme în mai puţin de o lună sau gen.

Ca iubitor de etern feminin, am fost un pic îngrijorat, până când am văzut poza şi-am constatat uşurat că perechea de sâni de circa 2x10 kilograme era intactă, la locul ei.

Prin urmare, când am închis uşa în spatele meu, mai rămăsesem doar cu apăsarea psihică dacă Mihaela Rădulescu o să poarte sau nu chiloţi în finala din 3 iunie de la „Românii au talent", caz în care showul ar fi devenit „Românii n-au chiloţi". Când m-am uitat înspre ţarcul de oi şi le-am văzut doborâte de căldura de iunie, am avut pe loc o

epifanie nemistică de gen deja-vu. Că oile aveau un aspect omenesc şi arătau ca şi cum, cu numai câteva zile înainte de alegeri, n-ar şti pe cine să voteze. Deci exact ca noi, potrocenii, gen. Ş-atunci am auzit, de după colţul casei, tusea părintelui Manole, urmată de hârâiala care prevestea începutul frazei, urmată imediat chiar de fraza însăşi:

— Pace ţie, fiule! Şi victorie în alegeri, tuturor! Doamne-ajută!

— Săru-mâna, părinte! zic eu, surprins. Dar cu ce ocazie la noi, la Potroacele?

— Interes de serviciu, nea Titi, după rânduială, zice el şi clipeşte scurt din ochi.

Aşa că scot din borsetă sticluţa de jumate de litru în care pusesem ţuică, pe care-o diluasem cu apă, gen. Unu, să fie odată mai suportabilă la băut pe vreme de căldură şi doi: să fie şi un semn de respect diluat pentru tragedia patronului de la Hexi Pharma. Trag un gât, îi dau părintelui Doicaru sticla, trage şi el unul şi-mi zice după aia, în stilul lui cinefilic modenist-criptic:

— Ce zici că procletele de Johnny Depp o bătea pe nevastă-sa? Ai fi crezut să se preteze la una ca asta tocmai Omu' Foarfece, nea Titi?

Nu ştiu dacă v-aţi dat seama din ce v-am povestit până acum, dar când îl prinzi la înghesuială cu politica, părintele Manole iese din clinci totdeauna cu o diversiune culturală, gen.

— S-o fi pregătind pentru vreun rol de abuzator misogin, părinte! zic eu, ironic. Nu mai ţii minte că Robert de Niro s-a angajat trei luni şofer pe taxi în New York, ca să-şi între în rol la Taxi Driver?

— A dracu' e pielea pe tine, nea Titi! râde părintele Manole. Îmi place cum ai adus vorba tot la taxiurile lui Pandele. Păcat că nu te bagi în politică, că eşti singurul care ar putea să-i facă faţă lu Denise Rifai pe TeVeu.

Aici m-a gâdilat puţin la orgoliu, ce să zic. Asta din cauză că, după părerea mea, Denise Rifai este cel mai bun compromis ingineresc pe care l-am văzut eu

la viaţa mea între exteriorul plăcut, interiorul mobilat sumar şi obrăznicia reportericească pură.

În fine, o luăm noi spre şcoală, care erea la vreo trei kilometri de stâna mea, cu Nissan Patrol-ul protopopiatului, cu care venise părintele. Că Range Rover-ul îl luase chiar protopopul la altă misiune, gen. Ne opream ori de câte ori întâlneam un consătean mai năuc, care părea că nu ştie cu cine să voteze. Şi părintele Manole îl consilia spiritual, după rânduiala bisericească, ca să-i desluşească unde trebuie pusă ştampila pe buletinul de vot. Oamenii erau cam nemulţumiţi că anul ăsta, din cauza prigoanei DNA, în loc de pulpe de pui, pungă de făină, sticlă de ulei şi ordin clar pe cine să voteze primeau numai consiliere spirituală, gen. Aveau şi dreptate: când ai de ales între primarul actual, Flavius Corlăţeanu şi secretarul de la primărie, Liţă Paraschiv, liber-arbitrul la votare e totuna cum ai da 2–1 cu zarul la barbut, eşec garantat, în fine, ajungem noi la şcoală, unde ne întâmpină Pișta Bacsi, care, după obiceiul lui, ne salută bilingv şi ne duce în sala unde amenajase el cabinele de vot.

Ce să zic, am rămas şi eu şi părintele cu gurile căscate de admiraţie. Pișta Bacsi se întrecuse pe sine însuşi. Cabinele erau din scândură de brad, vopsite ca tricolorul românesc, dar cu un chenar verde, unguresc. Fiecare cabină avea în interior ştampilă şi cutie cu tuş, prinse cu lanţ de perete în stilul cănilor de la fântânile publice din sate, iar peste cabine erau montate plase din sârmă de Buzău. Văzând cum ne căzuseră feţele la amândoi, Pișta zice mândru:

— Cuşcă Faraday, care o opreşte pe unda electromagnetică. În felul acesta, nimeni nu mai poate influenţa pe alegător la telefonul mobilă, che nu are semnal. Nici nu mai poate trimite nicio SMS, ca se bage în bucluc pe şefi, cum ai păţit-o domnul Dragnea, la alegerile trecută.

Sincer vă spun, oricât erea Pișta de ungur, ne-am aplecat frunţile cu respect în faţa lui. Mai târziu, părintele Manole mi-a povestit că nu mai simţise aşa un respect faţă de niciun ungur, în afară de Franz

Liszt. Am băut toţi trei câte o gură de ţuică, după care Pișta zice:

— Asta-i numai în planul tehnic. În plan de etică legislativă am inche una. Ştiţi ce scandal a fost la alegerile trecută che nu a participat şi diaspora? Ei, acum am trimis bilete de avion să vină la votare şi familia Hoffmann de la Aachen, pe cheltuiala Primăriei.

Ca o explicaţie: soţii Hoffmann erau singurii doi membri ai diasporei din Potroacele, deci pentru prima dată era asigurată şi prezenţa diasporei, sută la sută. Mai corectă votare decât asta organizată de Pișta Bacsi nu cred că poate fi nici în Finlanda. Şi chiar dacă, după votare, pentru alegători o să fie aceeaşi viaţă grea, măcar avem mândria că alegerile au fost ultra-corecte. Sau cum a zis părintele Doicaru, în stilul lui comunistoid:

— Pe vremea comuniştilor era o vorbă: Socialismul a triumfat pe deplin la sate şi oraşe, înlocuiţi în propoziţie „socialism” cu „capitalism” şi o să obţineţi acelaşi rezultat. Că democraţie a fost şi în vremea sclavagismului.

V-am mai spus că părintele Manole e cel mai tare la vorbe de duh, nu?

Post coitum electionem, animal triste

Dacă aş fi omul care să vadă numai partea negativă a lucrurilor, aş spune că alegerile locale de anul ăsta mi-au lăsat un gust amar. Dar cum sunt de felul meu o fire pozitivă, spun că alegerile nu mi-au lăsat niciun gust, gen. La Potroacele votarea a fost o plictiseală totală. Din cauza măsurilor antifurt luate, nimeni nu putuse potlogări nimic, deci toată distracţia cu furtişagurile la voturi a dispărut. S-a ajuns la situaţia aberabilă în care Ticu Ciumeag, zis Ticu Walking Dead, să fie testat de o echipă de la Smurd, ca să decidă medicii dacă e fiinţă vie sau e zombi chemat cu sms-ul la vot de Dragnea. Ce-i drept, din cauză că Ticu e în stare de ebrietate non-stop, el merge mereu şonticăit, cu capul căzut pe-un umăr şi dirijindu-se numai după zgomotele de pahare, aşa că pentru observatorul extern arată exact ca un zombi. De candidaţi ce să vă mai spun?

Liţă Paraschiv, secretarul de la Primărie, candidase la mişto ca independent, fiind poreclit în Potroacele „Liberalul”, dar nu din cauză de concepţie politică, ci pe motiv că, în materie de carismă, era o combinaţie matematică de una luată la mişto din patru între Alina Gorghiu, Vasile Blaga, Cătălin Predoiu şi Cristian Buşoi. Alt candidat fusese Flavius Corlăţeanu, primarul, care candidase de la PSD pe faţă şi care, tot carismatic vorbind, era un aranjament de permutări necontrolate între Valeriu Zgonea, Dan Şova şi Marean Vanghelie.

Singura coloratură la partide a fost USP-ul, adică „Uniunea Salvaţi Potroacele”, pe care mulţi o bănuiau condusă masonic de la distanţă de Nicuşor Dan, pe banii lui Soroş. Şi cum candidat la USP erea scoţianul Angus MacDonald, care pentru potrocenii mai emancipaţi erea un fel de Clotilde Armand bărbat şi zgârcit, supoziţiile ereau destul de plauzibile. Deşi a avut o campanie pe stil vest, cu majorete aduse de la Bârlad, care mergeau prin sat de dimineaţa până seara, îmbrăcate cu bannere în loc

de fuste şi stăteau de vorbă la un pahar de ţuică cu orice alegător, Uniunea Salvaţi Potroacele a ratat de puţin locul întâi. Părerea mea a fost că numai din cauză că, cu două zile înainte de alegeri, cineva a lansat zvonul că americanii vor să ne scoată potroacele din ciorba de Revelion şi să ne bage gheare de picioare de pui Mc Donald's în loc. Degeaba a ieşit Angus să spună că pe el îl cheamă MacDonald, nu Mc Donald's, că el e scoţian şi nu american şi că picioare de pui are la Kentucky Fried Chicken, nu la Mc Donald's. Că, deşi ciorba de potroace e oribilă ca ciorbă, toţi locuitorii erau la părerea că dacă localitatea poartă numele ei, nu se cade să-ţi baţi joc de ea, gen. Dar lovitura de geniu în campanie o dăduse Liţă Paraschiv. Cu o seară înainte de votare, a condus monster truck-ul ăla al lui în stare de ebrietate chiar prin faţa sediului de la Poliţia rurală şi l-a ameninţat pe poliţaiul Rică Miluţ că dacă nu-l arestează, îi face plângere la Bucureşti pentru abuz în serviciu. Aşa că, după ce l-a pus să-i dea în scris că aşa vrea el, Paraschiv, să fie arestat, poliţaiul l-a închis la el în casa de oaspeţi, că alt loc de arest preventiv nu este în Potroacele. Şi de îndată ce nevastă-mea, Zizi, a răspândit pe Facebook zvonul că unul din candidaţi, şi anume Liţă Paraschiv, este arestat, jumătate de sat a venit dis-de-dimineaţă să-l voteze. Au vrut să vină şi alţi oameni din judeţ, care n-aveau norocul să aibă candidaţi arestaţi la ei în localitate ca să-i poată vota, numai ca să voteze şi ei un arestat, dar nu i-a primit Pișta, aşa că alegerile au fost corecte până la sfârşit.

În fine, după ce s-a făcut numărătoarea voturilor, toată lumea a respirat uşurată că se produsese rotaţia democratică la putere. Deci Liţă Paraschiv, secretar la Primărie ajunsese primar şi primarul Flavius Corlăţeanu ajunsese secretar la Primărie. Fiind practic amândoi de la PSD, unul independent din ramura Ponta şi celălalt membru de partid din ramura Dragnea, rotaţia la putere era conţinută în ea însăşi, ca orizontul evenimentelor la gaura neagră din Cosmos, gen.

Ca să zic aşa, asta erea situaţia factuală din punct de vedere politic, aşa cum se vedea ea din bucătăria mea de la stână, unde tocmai mă aşezasem cu părintele Manole Doicaru la o ţuică de casă, o hamsie de Lidl şi-o analiză politică partinică, dar vioaie, pe stil RomâniaTv, gen.

— Ce părere ai tu, nea Titi, de faptul că Google l-a depăşit pe Apple la valoarea de piaţă? zice părintele Manole şi dă primul păhărel peste cap.

Acuma nu ştiu dacă ştiaţi, dar în Potroacele avem cam şapte fani Apple şi 12 de Android Samsung, restul sunt de părerea că telefonul nu trebuie să fie mai inteligent decât cel care-l cumpără. Am tras şi eu o duşcă, m-am uitat la el şi am zis şi eu, pe stilul cumpănit introdus la noi de preşedintele Iohannis:

— Am părerea că lucrurile evoluează uneori în direcţii neaşteptate, părinte. Trebuie urmărită cu mare atenţie evoluţia în continuare. Ca de-un exemplu, cum trebuie urmărită ideea doamnei primar general al Capitalei, Gabriela Firea, cu transportul gratis autobuzic în comun, gen.

Părintele a aprobat gânditor din cap şi şi-a umplut paharul la loc, dar n-a mai băut din el, numai l-a privit fix. Aşa de fix l-a privit că mi s-a părut că paharul se făcuse mai mic sub privirea lui.

— Mă bucur că ai adus vorba de asta, zice părintele. Mai ales că aici, la autobuze e şi o problemă de filozofie socială. Că imediat ce vine vorba de gratis, opiniile de dreapta se confruntă cu ălea de stânga.

— Adică cum, părinte?

— Păi concepţia de dreapta este că, decât să-i dai unui om, în fiecare zi, doi lei ca să-şi cumpere un bilet de autobuz, mai bine îl înveţi cum să-şi facă o firmă de autobuze şi se descurcă el cu biletele.

— Aşa. Şi concepţia de stânga?

— Decât să-l înveţi pe un om cum să câştige doi lei pe zi ca să poată merge o călătorie plătită cu autobuzul, mai bine faci mersul cu autobuzul gratis. Omul merge cu autobuzul toată ziua şi scapă de grija de a câştiga doi lei pentru bilet.

În clipa aia am fost sigur că părintele Manole a fost cu ideea să-l facă arestat pe Liţă Paraschiv cu o seară înainte de alegeri, ca să poată câştiga Primăria. Că nu ştiu pe altul mai bun ca părintele, care să facă astfel ca dreapta să nu ştie ce face stânga.

Despre abuzul în serviciu

Să zic aşa, a doua săptămână din luna iunie a fost o săptămână de mare linişte pentru români. În ţară erau inundaţii, preşedintele Iohannis erea plecat în vizită în Bulgaria, premierul Cioloş în vizită în Canada, iar pe Zgonea, preşedintele Camerei deputaţilor, tocmai îl zburaseră colegii din funcţie, gen. Deci n-avea cine să mai facă gălăgie. Singurii care mai bâiguiau câte ceva ce semăna puţin a gălăgie ereau fostul preşedinte Băsescu, fostul premier Ponta şi fostul premier Tăriceanu. Tăriceanu era încă preşedintele Senatului, dar toţi îl considerau şi aici fost, încă de când fusese ales. Din câte îmi spusese Zizi, ca subiecte fierbinţi de discuţie contencioasă pe Facebook, ereau numai două:

1. Dacă antrenorul naţionalei, cuviosul Puiu Iordănescu, are iconiţa la el, că după evoluţia echipei nu pare;
2. Ce înseamnă decizia Curţii Constituţionale, de a înlocui sintagma „defectuos” cu sintagma „cu încălcarea legii”, vizavi cu abuzul în serviciu?

La o analiză simplă, în Potroacele, oamenii care aveau serviciu sub forma de funcţionari publici ereau în număr de şapte: primarul şi secretarul de la Primărie, Liţă Paraschiv şi Flavius Corlăţeanu, femeia de serviciu de la Primărie, poliţaiul Rică Miluţ, factorul poştal Timotei Cismariu, pădurarul Pişta Katona şi medicul veterinar Pandele. În paranteză fie zis, în afară de pasiunea pentru manele, doctorul Pandele n-avea nimic în comun cu soţul doamnei primar general al Capitalei, Gabriela Firea. Toţi şapte îşi îndeplineau defectuos îndatoririle de serviciu, că altfel de îndeplinire a atribuţiilor respective încă nu se descoperise la Potroacele. Ce nu ştia nimeni este dacă o făceau şi cu încălcarea legii, întrucât nimeni din sat nu ştia care este legea şi nici de unde ar putea să afle.

Deci, cam asta erea starea de fapte joi, când mă aflam eu cu una din turmele mele de oi la Vadu Cerbului, unde probam o dronă. Pentru cine se miră de unde aveam eu dronă, gen, aflaţi că mi-o trimisese cu poşta băiatul meu, Mimi, care plecase de-o lună în Statele Unite, unde făcea un master în „Genetics", la University of Iowa. Dacă mai ţineţi minte, eu v-am mai spus că o soră de-a mea, pe care a ajutat-o Dumnezeu de-a murit penticostală în statul american Kentucky, în loc să moară ortodoxă în judeţul Vrancea şi-a lăsat toată averea moştenire celor doi câini ai ei, Joey şi Shelly, gen. Acu' nu ştiu, ori că s-au simţit vinovaţi câinii că au luat ei toţi banii, ori a avut testamentul ceva prevederi ascunse, destul că am avut surpriza plăcută că avocaţii americani de i-au executat testamentul lu' tanti Gigi i-au dat şi lui Mimi o bursă de master la Iowa City.

De frică să nu zică vreun procuror că dacă muncesc, înseamnă că mă aflu cumva la serviciu şi că dacă sunt la serviciu, automat că fac eu vreun abuz în serviciu, am înmatriculat drona la Autoritatea Aeronautică, mi-a pus Autoritatea cip pe ea şi acum stăteam liniştit că nu zbor cu drona nici deasupra legii, dar nici dedesupt.

Ideea mea erea să folosesc drona în loc de câini şi să adun turma cu ea. Că aşteptam nişte cumpărători de miei din Israel şi cum domnu' Tăriceanu, preşedintele Senatului, deja spusese că vrea ca românii să urmeze modelul israelinez de dezvoltare high tech, voiam să fac şi eu o impresie bună, gen. Deci şedeam pe deal printre oi şi frecam high-tech drona, gen, când îl văd venind în fugă peste deal pe Korceaghin, parapsihopatul rus. De când începuse Campionatul european de fotbal din Franţa şi scria mereu prin ziare despre talentul la bătaie al suporterilor ruşi, săracul Igor umbla peste tot în căutare de suporteri englezi, ca să se ia la bătaie cu ei.

Din păcate, ultimul om care aducea cât de cât cu un suporter englez fusese văzut în Potroacele în 1944 şi erea un pilot american, care luase greşit

curba la Buzău după ce bombardase Ploieştiul şi, înainte de a trânti avionul în pădure, se paraşutase deasupra satului, după care aterizase tocmai la Focşani. Deci potrocenii de atunci îl văzuseră pe cer numai un sfert de oră şi nu apucaseră să-şi facă o impresie prea clară. Aşa că singura şansă de bătaie a lui Igor rămăsese să-l pândească pe Pișta Katona la cârciumă, până când intra în vorbă cu vreun consătean şi să aştepte până când făcea trecerea de la maghiară la română prin intermediul propoziţiei în engleză. Astea fiind datele iniţiale ale problemei, cum se spunea la analiza matematică pe vremea când am fost eu la liceu, nu m-am mirat deloc când l-am văzut alergând la 50 de metri în spatele parapsihopatului pe Pișta, cu un ciomag în mână, şi pe poliţaiul Rică Miluţ la 25 de metri în spatele lui Pişta, trăgând în aer cu pistolul. Am oprit drona, am scos sticluţa de ţuică din buzunar şi m-am aruncat pe burtă în iarbă, pentru cazul în care poliţaiul se hotăra să mai extindă urmărirea penală şi să tragă şi la picioare. În nici două minute, parapsihopatul a ajuns în dreptul meu, a văzut sticluţa de ţuică şi s-a aruncat în iarbă lângă mine. I-am dat să tragă o duşcă până când au ajuns şi Pişta şi agentul Miluţ lângă noi.

Cât a mai tras şi Pișta o ţuică, poliţaiul a scos cătuşele şi i le-a montat lui Korceaghin, zicând:

— Cetăţene Korceaghin! Ca urmare a denunţului formulat de cetăţeanul Katona, eşti reţinut pentru lovire. Nea Titi, dă şi mie o gură de ţuică.

Am tras toţi patru câte o duşcă, după care Igor a mai prins curaj şi a zis:

— M-am hotărât, dom' poliţai. Cer amendamentu' lu' domnu' Dragnea.

Întâmplarea face că nici două zile înainte, şeful principalului partid din ţară, PSD, despre care lumea credea că e în opoziţie, dar el era bine-mersi la putere, făcuse declaraţia că poporul are nevoie de hrană şi căldură, nu de denunţuri şi arestări pentru furturi şi alte coţcării.

— Care amendament, băi infractorule? zice agentul Miluţ.

— În loc de denunţ, prefer o alimentare cu apă şi în loc de cătuşe, vreau o pâine mai bună.

— Termină-te, băi psihopatule! zice poliţaiul vesel. Că poate mă enervezi şi te arestez şi pentru abuz în serviciu.

Aici am avut o sclipire de drept penal în cap şi m-am băgat şi eu în vorbă cu chichiţă avocăţească:

— Stai aşa, domnu agent! N-ai cum să-l arestezi pentru abuz în serviciu. Păi, Igor n-a avut niciun serviciu în viaţa lui. Deci, despre ce abuz în serviciu poate fi vorba?

— Păi nu-i abuz în serviciul lui, e abuz în serviciul meu! a zis agentul Miluţ şi-a început să râdă cât îl ţineau fălcile. Am râs şi noi toţi: una că gluma erea destul de bună şi-a doua că în momentul în care un poliţist e pus pe arestat, e bine să-i cânţi în strună. Chiar dacă vrea să aresteze pe altul, că nu se ştie cum deodată se răsuceşte la nervi şi te arestează pe tine.

Şi deodată mi-am dat seama care e toată chestia cu abuzul în serviciu. Dacă abuzul e în serviciul tău, atunci nu e grav şi trebuie dezincriminat. Dacă e abuz în serviciul lor, atunci trebuie pedepsit.

Că doar n-o să ne apucăm acuma să învăţăm legile, numai ca să vedem dacă abuzul e făcut cu încălcarea legii, gen.

Marea vânătoare de dihori

După cum se ştie, nu se există vreo comunitate în lumea asta care să nu aibă bogătaşul ei. Mexic îl are pe Carlos Slim, USA pe Bill Gates, Rusia şi Anglia pe Roman Abramovici, Italia pe Silvio Berlusconi, Ungaria pe George Soros, iar România pe Ion Ţiriac. Ar mai fi fost Patriciu, dar el ori murise ori fugise în Cuba, plus Dan Voiculescu şi Ioan Nicolae, dar ei, săracii, ereau la închisoare, gen. Potroacele îl avea de bogătaş magnat pe Angus MacDonald, care, după ce cumpărase jumătate de munte, devenise cât se poate de român.

Judecând după bârfe, Angus MacDonald se asemăna cu Ion Ţiriac în două privinţe: unu, amândoi erau mari patrioţi şi doi, niciunul nu plătise niciodată vreun impozit ţării pe care-o iubea nespus. Părintele Manole avea şi despre asta o vorbă de duh: „Nu mai vă tot miraţi că bogătaşii patrioţi nu plătesc impozite ţării lor. Cu ţările e la fel ca şi cu femeile: le iubeşti numai gratis. Că dacă le plăteşti, nu mai sunt iubite, sunt curve."

O altă deosebire mai neimportantă erea că dacă Ion Ţiriac organiza vânători de mistreţi, Angus MacDonald organiza vânători de dihori. Lucru de înţeles, deoarece e mai greu de crescut mistreţi, care mănâncă mult şi la o adică te pot omorî la vânătoare. Pe când dihorii mănâncă găinile altora, deci nu te costă nimic hrana iar la vânătoare te omoară maxim cu putoarea de-o emană, nu cu colţii. Ca o paranteză, poemul „Mistreţul cu colţi de argint", scris de poetul Ştefan Augustin Doinaş, fusese tradus în Scoţia sub numele „Dihorul cu miros de canal", gen. Angus ne mai povestise că în Scoţia, vânătoarea de dihori erea sport naţional tradiţional, cel mai bărbătesc şi plin de neprevăzut. Din câte am înţeles, asta e din cauză că, la vânătoare, scoţienii poartă fusta aia la care ei îi zic kilt deasupra şi nimic dedesubt. Iar dihorul are tocmai obiceiul de a ataca sub fustă, cam la 70 de cm

înălţime, deci competiţia la vânătoare este care pe a cui, gen.

Între timp, în România, deci şi la Potroacele, avea loc competiţia de vară „Marea Sfârcâială”. Pentru cine nu ştie ce este asta, vă aduc în aminte că la o finală de Superbowl din 2004, o soră de-a lui Michael Jackson, Janet, a scăpat un sfârc pe afară când cânta imnul sau ce cânta ea la pauză. Şi de-atunci a început în jurnalismul internaţional „Marea Sfârcâială”. Toţi jurnaliştii de „content” din lume care vor şi ei să ia un premiu Pulitzer (care în limba română şi în combinaţie cu sfârcurile sună un pic mai ciudat) umblă să descopere cine ce sfârc a scăpat pe afară, în diverse ocazii. La noi, ultima realizare memorabilă o avusese soţia preşedintelui, doamna Iohannis, care, deşi reuşise să le ţină pe sfârcuri pe sub rochie, se văzuseră destul de bine, aşa că erea în poll position la Sfârchiadă. Că aşa botezase „Marea Sfârcâială” Zizi, ca o analogie parodică la Olimpiadă. Buun! Deci, eream aproape toţi bărbaţii din Potroacele, la Vânătoarea anuală de dihori „Memorialul Mustela putorius caledoniae Potrocensis”, unde Mustela putorius caledoniae este numele latinesc al dihorului de Scoţia. Ca un specific scoţian de civilizaţie, la vânătoarea de dihori sunt permise ca arme numai puşca cu anestezic sau sacul de cânepă, căci vânatul trebuie capturat viu. După capturare, dihorii sunt dresaţi şi o parte din ei, cei care o au cu fuga, sunt folosiţi la vânătoarea de iepuri, iar cealaltă parte se vinde ca animale domestice la mondeni de felul lui Cătălin Botezatu, gen. În fine, stăteam în tufişuri cu doctorul veterinar Pandele, aşteptând să apară vreun dihor şi eu tot încercând să aduc conversaţia spre subiectul fierbinte cu sfârcâiala, dar fără niciun succes. Avea şi Pandele dreptatea lui de veterinar. Dacă te gândeşti că în sfera, lui profesională orice animal de sex opus are între patru şi zece mameloane, poţi înţelege uşor de ce un veterinar nu le dădea aceeaşi importanţă ca restul bărbaţilor din Potroacele.

Am mai încercat subiectele cu Brexitul, cu angajatul rudelor parlamentarilor şi cu întâlnirea dintre principesa Margareta, custodele Coroanei şi domnu' Liviu Dragnea, custodele tot fără succes. Şi tocmai când mă pregăteam să trag un pui de somn, numai ce-l văd ieşind din pădure pe unul din fraţii Boţoiu, care are numele mic Vespasian, alergând cu sacul în mână după ceva mic, care ţopăia în zigzag prin iarbă la cinci-şase paşi în faţa lui. Din respect faţă de cultura scoţianului Angus, Vespasian îşi pusese peste chiloţi un soi de kilt, pe care i-l făcuse nevasta dintr-o pătură de lână şi care-i flutura din fugă în toate direcţiile, gen. Am sărit şi eu în picioare, întinzând sacul în faţă, în ideea că poate dihorul se panichează cumva şi intră direct în sac. Dihorul m-a văzut şi s-a oprit brusc în loc, dându-şi seama că e încolţit şi cântărind în gând cam cu care din noi doi să-şi pună mintea. Bănuiesc că a ajuns la concluzia că prin cojocul meu trece mai greu cu colţii, aşa că s-a întors spre kilt-ul lui Vespasian. Care Vespasian s-a speriat aşa de tare, că s-a împiedicat din fugă şi a făcut o buclă mare prin aer, dându-se peste cap, înainte să cadă plăcintă la pământ.

Două lucruri mi-au atras atenţia la căderea lui: unul că, pe sub kilt, Vespasian purta chiloţi marca „Botezatu" şi doi, că din cauza mişcării bruşte, un fel de sfârc i-a sărit de sub tanga, exact la fel cum îi sărise şi lu' Janet Jackson în 2004 de sub sutien, la Super Bowl. Cât despre dihor, lui i-a atras atenţia numai sfârcul, de care s-a şi prins cu colţii. Ca un noroc chior pentru Vespasian, doctorul Pandele avea lada frigorifică cu bere la el. Aşa că am băut berea, am pus la gheaţă ce-am putut salva din colţii dihorului şi l-am dus pe Vespasian cu tot cu ladă la Spital, unde doctorii i-au cusut sfârcul de sub tanga la loc. În concluzie, eu două învăţături am tras de la vânătoarea de dihori „Memorialul Mustela putorius caledoniae Potrocensis". Unu': la vânătoarea de dihori cojocul e superior kilt-ului şi doi: nu te băga într-o cultură străină, dacă nu-i ştii dedesubturile.

Unii cârcotaşi au zis că Vespasian a făcut-o dinadins, ca să abată discuţia de la lipsa sutienului doamnei Iohannis, soţia preşedintelui, la slipul lui tanga marca „Botezatu”, dar îmi vine greu să cred asta.

Esenţa revelată a Brexitului

În sfânta zi de miercuri, 29 iunie 2016, mă aflam eu cu turma pe islazul comunal, la nici 100 de metri de primăria din Potroacele şi făceam numărătorea oilor printr-o metodă pe care o aflasem de la un inginer, care zicea el că se numeşte metoda aproximaţiilor succesive. Ideea erea că împărţeai toată turma în nişte pătrate imaginare şi după aceea, funcţie de câte oi aveai într-un pătrat, le înmulţeai cu câte pătrate imaginare aveai şi-ţi dădea valoarea funcţiei T(x), unde T erea turma şi x oaia. Cică dacă efectuai treaba asta prin mai multe iteraţii succesive, eroarea de numărare erea din ce în ce mai mică şi te opreai când aveai o eroare de o oaie, gen.

Ca o paranteză fie spus, miercurea aia a fost o zi mai mult decât istorică pentru comuna Potroacele. Cu o săptămână înainte popoarele englez, galez, scoţian şi poporul irlandez de nord (că altfel nu ştiu cum să-i spun), laolaltă cu strânsura de etnici pakistanezi, miliardari ruşi şi indieni, ca să nu mai vorbim de africanii cu drept de vot care ereau în Regatul aşa-zis Unit al Marii Britanii, se prezentaseră în păr la referendum. Şi nu trecuse bine săptămâna după ce votaseră ei cu mândrie naţională ca Regatul Unit să iasă afară din Uniunea Europeană, că unda de şoc de pe pieţele financiare izbise şi Potroacele.

Unul din fraţii Hogaş, care jucase într-un film documentar britanic rolul unui ţigan cu 41 de copii, care se pregătea să invadeze Londra, se trezise deodată că cele 200 de lire sterline pe care le primise pentru prestaţia artistică valorau acum ca 170 înainte de Brexit.

Nu vă mai spun că el fusese enervat încă de la filmări, că i se păruse să primise prea puţin. Că el, nefiind ţigan nativ, trebuise să facă rol de compoziţie. Cine l-a văzut pe actorul Peter Weller cum se chinuia să joace în filmul Robocop, ştie ce greu poate să fie un rol de compoziţie.

A doua lovitură finaciară a fost pentru dealer-ul de maşini second hand, Koenigsegg Bugatti Vâjâilă care aflase că „importurile” lui de maşini cu volanul pe dreapta urmau să fie mult mai greu de adus în România, că se băgaseră controale la vama cu Franţa. Dacă vă întrebaţi cum reuşea să vândă Vâjâilă maşini cu volanul pe dreapta în România, aflaţi că găsise el un mecanic auto, Ticu Burloi, care avusese o idee genială, în loc să schimbe volanul de la maşinile britanice din dreapta, pe stânga, el găsise o metodă prin care tăia cu sudura partea din stânga a caroseriei şi o reconstruia în dreapta volanului. E drept că maşinile arătau cam ciudat, dar fiind vorba totuşi de maşini englezeşti, nimeni nu se mira prea tare.

În fine, cum stăteam eu cu ochii împăienjeniţi de la pătratele imaginare pline cu oi reale, îl văd venind spre mine, aşa de abătut de ziceai că el semnase Tratatul de la Trianon cu mâna lui, pe Pișta Katona, pădurarul.

— Egészség, Pișta bacsi! îl salut eu în ungureşte, după care bag în engleză:

— Care for a drink? şi-i întind sticla de ţuică, aşteptând să zică ceva în engleză şi ungureşte, ca să putem trece la română, după obiceiul nostru, să ne menajăm reciproc susceptibilitatea româno-maghiară. Când-colo, îl aud hopa-tronk cum îmi urează sănătate în germană:

— Gesundheit! şi imediat îmi mulţumeşte în ungureşte după aia: Köszönöm!

— Dar ce s-a întâmplat cu engleza, Pișta Bacsi, că nu te-înţeleg!

— Ce so-a întâmplat? So-a întâmplat che domnul Jean Claude Juncker, care o ştii che e preşedintele de la Comisia Europeană o zis că scoate limba engleză din UE, asta so-a întâmplat.

— Păi noi ne luăm după un luxemburghez, nea Pișta?

Şi nu ştiu ce mi-a venit de-am început să fredonez prosteşte un cântec: „Noi suntem români… Noi suntem români, noi aici pe veci suntem stăp…” şi la

aici m-am întrerupt că Pișta Bacsi mă sfredelea cu privirea de ziceai că-i bormaşină din aia de se vinde la toate deschiderile de Mall din România.

I-am întins sticla de ţuică ca să-mi cer scuze, mi-a primit scuze cam de 200 de grame, după care a spus răspicat, gen:

— Nea Titi, se lăsăm pe cântecele iredentiste şi se revenim la oile noastre!

În treacăt fie spus, ca cioban posesor de turmă proprie, nimic nu mă inervează mai tare decât expresia „să revenim la oile noastre”. Deci ai început discuţia cu situaţia în care oile erau clar ale tale şi brusc, după o frază sau două de bătut apa în piuă, când revii la discuţia iniţială, oile nu mai sunt ale tale. Că, na, revenim la oile noastre, nu? Cât timp mi-a trecut asta prin cap, Pișta a continuat cu elan:

— Sigur che nu ne loăm după luxemburghezi, dar nu din cauze che suntem români sau unguri sau mai deştepţi, ci din cauze che noi suntem mândri. Dar primarul Liţă Paraschiv nu este, aşa che el ai scos folosirea limbii engleze. Şi acum trebuie se chinuim în germane, zice Pișta şi mai abătut.

Ce să zic, eu îl ştiam de slugarnic pe Liţă Paraschiv, dar nu ştiam că-şi extinsese slugărnicia de la consilul local din Potroacele, tocmai până la Comisia Europeană de la Bruxelles. Deci m-am enervat şi eu şi împreună cu Pișta am luat-o la fugă spre Primărie, unde, în pragul uşii ne-am întâlnit cu primarul Paraschiv, care tocmai ieşea prin comună în căutare de ceva idei noi de furtişaguri, cum se face la orice Primărie.

— Ştiu de ce-ţi venit oameni buni, staţi liniştiţi, că nu se adoptă. Am contestat eu însumi la CCR, hotărârea pe care am dat-o cu scoaterea limbii engleze din UE.

— Atunci de ce ai m-ai dat-o pe hotărâre? zice Pișta, care, fiind pe jumătate ungur le are pe jumătate numai cu subtilităţile politicii româneşti.

— Aşa e doctrina nouă la PSD acum, face primarul bine dispus. Orice lege sau hotărâre o

propunem noi, după ce o aprobăm noi, o contestăm tot noi la Curtea Constituţională.

— Şi care ar fi şmecheria, nea Paraschive?

— Şmecheria e că cine beneficiază de lege e mulţumit că s-a aprobat, iar cine e dezavantajat, e nemulţumit. Iar după ce respinge legea Curtea Constituţională, e invers. Cine era lovit de lege e mulţumit că s-a respins şi cine beneficia nu. Asta-i politica de calitate, oameni buni, nu poţi să-i mulţumeşti pe toţi odată, dar poţi să-i mulţumeşti pe rând.

Brusc mi-am dat seama care e esenţa Brexitului şi geniul politicii lui Cameron. Acum la Brexit i-a satisfăcut pe cei 17 milioane de britanici care au vrut să iasă din UE şi când o să iasă prost, o să-i satisfacă pe cei 16 milioane care au vrut să stea. Că pe toţi odată, n-ai cum să-i mulţumeşti.

Mai rămâne de stabilit dacă Dragnea l-a plagiat pe Cameron sau invers, dar ăsta e un amănunt, gen.

Iulie

Zizi rupe tăcerea în scris

Pentru cititorii de modă mai veche, care au un pic de răbdare şi încep să citească orice text de pe lumea asta începând cu prima frază, vreau să precizez din start că numele meu e Zizi Smeureac şi am scris povestea asta în locul lui Titi Smeureac, soţul meu. Zic asta nu ca să mă dau mare, că nu e stilul meu ca femeie, ci numai din respect pentru drepturile mele de autor. Căci se ştie că tot românul are un mare respect pentru proprietatea intelectuală, cu două condiţii:

a) să fie proprietatea lui intelectuală sau
b) dacă e proprietatea altuia, să nu trebuiască să plătească ceva pentru ea.

Pentru cei care încep să citească orice text de la sfârşitul lui, că aşa vor ei, să fie invers decât toţi ceilalţi, Cristoiu gen, n-am ce precizări să fac.

Pentru că degeaba le fac eu precizări la început, că ei n-au cum să le vadă dacă încep să citească de la sfârşit. E logic, ştiţi ce zic?

Anyway, nu m-aş fi luat eu tocmai acum, în epoca Facebook-ului, după învăţăturile letopiseţice ale lui Grigore Ureche şi aş fi lăsat naibii nescrisă povestea, dacă situaţia n-ar fi fost de asemenea natură încât îmi era inimii durere.

Deci, ca să încep cu începutul, Titi s-a întors marţi, răvăşit mental, de la un pseudo-seminar motivaţional de coaching, cu tema: „Ferestrele sufletului şi cum le deschidem fără să pierdem căldura sufletească din interior”. Dacă vă miraţi cumva cum a ajuns Titi să meargă la „de din astea”, aflaţi că într-o zi completase el un test pe Internet, din care i-a reieşit că e lipsit complet de inteligenţă emoţională. Şi oricât i-am spus eu că inteligenţa

emoţională e doar o modalitate de a-i menaja creştineşte pe oamenii care n-au inteligenţă normală, sincer, n-am avut cu cine să mă înţeleg. Şi am depus ceva efort să-l lămuresc, credeţi-mă! Că deşi n-am talent de pisăloagă şi, sincer, n-am fost pisăloagă în viaţa mea, ştiam foarte bine un lucru: dacă unui bărbat nu-i spui exact aceeaşi chestie, de zece ori la fiecare două minute, nu ţine minte nimic. Nu cumva să înţelegeţi de aici că sunt sexistă sau aşa ceva. Dimpotrivă, ca orice femeie care gândeşte am o părere foarte echilibrată în ceea ce priveşte sexul opus. Deci, cred sincer că majoritatea bărbaţilor frumoşi sunt proşti, dar şi aşa sunt de preferat bărbaţilor extrem de inteligenţi, dar care arată într-un fel de ar speria pe întuneric şi o ursoaică cu pui. Cât despre femei, pe cele frumoase le consider lipsite de inteligenţă şi pe cele inteligente, absolut insuportabile. Ca să fie clar că nu-s feministă, ci obiectivă.

Înţelegeţi? Ştiţi ce zic?

Whatever, ăia de la seminarul motivaţional reuşiseră nu numai să-i spele bine mintea lui Titi, dar i-o mai şi apretaseră şi călcaseră la sfârşit, aşa că l-am lăsat în pace, aşteptând să i se şifoneze creierul la loc, ca să am cu cine vorbi din nou.

Ca de obicei, mi-am început dimineaţa pe pagina de Facebook, cu nişte postări lejere de cafele cu modele de caimac, urmând ca abia pe la prânz să bag nişte pisici delicioase, pe funcţia de ridicătoare la like, cum s-ar spune la volei. Şi pe la două, după ce se terminau pozele cu mâncarea de prânz, să trec la chestii mai serioase, cum ar fi comentarii la fustele lui Carmen Iohannis, nevasta preşedintelui. Şi abia după aia, la ieşirea oamenilor cu serviciu de la slujbă, când se irita la greu toată lumea blocată în trafic prin oraşele mari, să dau drumul la artileria mai grea: o ştire falsă cum că zâna fără inimă, Andreea Marin a muşcat doi-trei căţei plăpânzi. Că atâta lucru am înţeles şi eu de la jurnaliştii americani: adevărată sau falsă, ştirea că au muşcat-o câinii pe Andreea Marin nu e ştire. Mai pe seară

urma să închei cu două-trei smetii politice în freza lui Alina Gorghiu şi câteva răutăţi perfect justificate despre Gabriela Firea Pandele. Deşi… sincer acum: dacă pe doamna primar general al Capitalei o cheamă Gabriela-Vrânceanu-Firea-Pandele, de ce alte răutăţi ar mai fi nevoie?

Ca o rezervă strategică, pregătisem pentru postat o rescriere a poveştii cu judecătoarea cu pantofi albaştri şi cu fetiţa cu părinţi divorţaţi, care mă adusese, emoţional vorbind, în poziţia psihologică „cu cracii minţii în sus".

În povestea rescrisă de mine fetiţa era băieţel, iar pe judecătoare o transformasem într-un procuror care o ancheta pe maică-sa pentru evaziune fiscală. Aflând că părinţii divorţează şi că tata n-o lasă pe mamă să vadă copilul i se face milă de poziţia copilului şi-l arestează preventiv pe taică-su. Pantofii albaştri, care erau cheia vizuală a povestirii îi înlocuisem cu nişte „Sneakers" roşu cu alb, că ăştia merg mai bine la targhetul meu de pe Facebook.

Deci tocmai postasem nişte poze noi cu genunchii doamnei Iohannis şi curgeau gârlă comentariile de la hateri, exact cum mă aşteptam, când mi-a trimis o prietenă din Galaţi un mesaj pe whatsapp, cu clipul cu Iohannis, stingher complet, la întâlnirea aia cu ceilalţi lideri europeni. Nu pot să-mi dau seama cum îmi scăpase până atunci. Că nu e stilul meu să mă ridic în slăvi, dar cam nu prea-mi scapă nimic, în general. Deci, sincer, m-a apucat o milă inexplicabilă pentru preşedinte şi o ciudă pe noi, alegătorii, că n-am avut cum altfel şi l-am trimis acolo. Că dacă aveam noroc, candida şi la noi unul tot incapabil, dar măcar simpatic şi care să se poată bate pe burtă oricând, cu toţi liderii europeni.

Şi-atunci mi-a venit ideea cine ar putea să fie următorul preşedinte al României: Ilie Năstase. Dacă-l calci pe coadă, îţi sare la gât ca Băsescu, tenis joacă mult mai bine decât Iohannis, se pricepe la politică cam ca Emil Constantinescu şi e miştocar ca Ponta. O să ziceţi că l-am uitat pe Iliescu şi că Ponta

n-a ajuns preşedinte. Corect, dar la ce ne-a folosit? Deci, despre ce vorbim aici?

Anyway, după asta n-am mai putut face nicio răutate pe Facebook în ziua aia. Bine, în afară să mai pun nişte poze cu Mihaela Rădulescu transpirată.

Sincer acum, oi fi eu creştină şi pe alocuri miloasă, dar nu într-atât încât să nu-i întorc cuiva o palmă, dacă ea îmi întoarce obrazul nemachiat… Ştiţi ce zic?

Zizi Smeureac – blogger

Batman versus Superman – Zorii dreptăţii

Eream buimac de cam o săptămână, de când mă întorsesem de la seminarul „Ferestrele sufletului. Cum le deschidem să aerisim, fără să pierdem căldura sufletească din interior”. Căzusem în patima meditaţiei transcedentale şi la fiecare două minute intram în transă metacognitivă holistică, ceea ce o scotea din sărite pe Zizi, care nu putea să aibă nicio conversaţie cu mine. Mai ales că Facebook-ul vuia de controverse vizavi de evenimente ca: unirea PMP cu UNPR sub tridentul lui Traian Băsescu, sau cazul de robie inversată de la Berevoieşti, în care ţiganii ajunseseră boieri şi-i ţineau pe români în lanţuri. Asta ca să nu mai vorbesc de utilizarea excesivă a sintagmei de circula intens pe Facebook: „csf-ncsf, la care îmi trebuiseră două zile de nelinişte ca să înţeleg că erea prescurtarea de la „ce să faci? n-ai ce să faci”.

Cu eul interior bine aerisit la seminar (fără să pierd căldura sufletească) simţeam că am început o altă viaţă, superioară gen. Că numai de mine, Titi Smeureac, şi de încrederea în forţele mele depindea să ajung student la Oxford, actor român la Hollywood, inginer la Porsche AG sau preşedinte executiv la Banca Agricolă a Chinei, gen. Parţial, cred că noile mele idei se datorau şi stării de abstinenţă post-ebrietativă, care survine, din câte am înţeles, la întreruperea bruscă a obiceiului de a bea între 200 şi 300 de miligrame de alcool de tip ţuică pe zi. În fine, aflându-mă eu în starea asta, mi-am umplut geanta frigorifică cu gheaţă şi sticluţe de sucuri naturale de fructe şi am plecat la plajă, ca să-mi încarc bateriile, cum spun prin interviuri toate vedetele TV. Care, cum se ştie, muncesc maxim patru-cinci luni pe an, dar au genul acela de baterii care se descarcă foarte repede.

Ca un noroc chior, primarul nou ales, Liţă Paraschiv, îşi îndeplinise prima promisiune electorală şi amenajase ştrand de balneoterapie la

Potroacele, lângă balta Nămoloasa. Nefiind amenajat pe bani europeni, ca plajele de la Mamaia, Liţă montase prin stufăriş nişte paturi şezlong gen, pe care lua cinci lei pe zi de la fiecare client şi cinci lei subvenţie de la Primărie, total zece lei. Pe care-i încasa el, pe firma nevesti-sii, ca să fie toată lumea mulţumită. În fine, ajung eu la ştrandul balneoclimateric, plătesc zece lei şezlongul şi, tocmai când să-mi scot un suc din gentuţa frigorifică, aud un zgomot. Zgomotul suna exact ca şi cum cineva ar încerca să pornească o motocicletă Harley Davidson cu amândouă ţevile de la eşapament băgate în mâlul din balta Nămoloasa. Dau la o parte stuful de lângă mine şi-l văd la doi metri mai încolo pe părintele Manole Doicaru, care tuşea ca trâmbiţa înfundată a Antihristului. Asta nu m-a mirat cine ştie ce, dar ce m-a lăsat cu gura căscată erea că părintele Manole avea pe el numai un costum de baie şi se ungea pe burtă cu ulei de plajă cu factorul de protecţie SPF 25. Şi când spun costum de baie nu mă refer la şorţul lung până sub genunchi, care-i aprobat pentru bărbaţi de Uniunea Europeană, ci la un slip tanga, care-l făcea pe părinte să arate din spate foarte asemănător cu copiii pe care-i băga în cristelniţă la biserică, numai că mult mai mare şi mai păros.

— Săru-mâna părinte! îngaim eu moale, întorcându-mi privirea într-o parte.

— Pace ţie, nea Titi! zice el. Bine că te-am întâlnit că n-aveam pe nimeni să mă deie cu Bronzol pe spate.

Că v-am mai spus că părintele îi puţin nostalgic şi foloseşte şi la crema de plajă vechea denumire de pe vremea comunismului. Deci, iau eu tubul de cremă solară SPF 25 şi încep să-l ung cu sfială pe spate, ţinându-mă la cât mai mare distanţă de el. Ca în caz de ne vede cineva, să nu creadă cine ştie ce altă blestemăţie.

— Dar ce faci, părinte, ai trecut la baptişti? Că în ţinuta asta te poţi autoboteza din greşeală în orice secundă, aicea în baltă.

— Nea Titi, mirosul de pucioasă care emană aici din baltă, îmi aduce aminte de lupta necurmată pe care trebuie s-o ducem noi cu Necuratul. De aceea vin aici şi stau despuiat, la fel ca Iov, în faţa lui Dumnezeu. Dar ca să nu mă insolez, trebuie să-mi iau şi măsuri omeneşti. Csf?

— Da' nu-i prea mic factorul ăsta de protecţie SPF 25 pentru ultraviolete, părinte?

— Este, fiule, dar tubul de cremă e binecuvântat şi sfinţit la Muntele Athos. Ai auzit pesemne de călugării de la Athos care l-au rugat pe înalt Preasfântul Mitroplit al Ardealului, Laurenţiu Streza, să binecuvânteze cartea lui Becali?

— Am auzit eu ceva.

— Ei bine, la schimb, ei ne-au binecuvântat cremele astea de plajă. Csf? Ncsf, Doamne iartă-mă şi păzeşte-mă!

În vreme ce mă tot miram eu ce la curent este părintele cu prescurtările de Messenger, termin să-l dau cu cremă pe spate şi mă trag repede doi metri mai înapoi, ca nu cumva să se întoarcă el brusc şi să ne ciocnim slipurile. Că orişâcât de sumar ar fi fost îmbrăcat părintele Manole, eu unul mă ţin de proverbul: „Preotul e preot şi-n curu' gol".

Mărturisesc cinstit că atunci când s-a întors părintele spre mine, mi-a căzut faţa a doua oară. Abdomenul părintelui Manole, erea numai pătrăţele. Dacă, din întâmplare îl vedeau producătorii de la emisiunea „Te cunosc de undeva" de la Antena 1 îl băgau în concurs în locul lu' Dorian Popa instantaneu. Văzând-mi uluiala, părintele Manole zice smerit:

— Sf. Mucenic Sebastian, pe care noi ortodocşii îl prăznuim pe 18 decembrie, avea asemenea musculatură, deci nu este nicio ruşine. În lupta cu divolul trebuie să folosim tot ce avem. Csf? Apropo, ai văzut filmul Batman versus Superman: The Dawn of Justice?

— Nu, părinte! Am văzut că are un metascor de numai 44 pe Metacritic şi…

— Nu te mai lua după Metacritic. Are nota 4,9 pe Rotten Tomatoes şi nota 7 pe IMDB, asta contează. Să te uiţi la filmul ăsta neapărat. Să vezi câte feţe poate lua Diavolul şi cum până la urmă, cu ajutorul lui Dumnezeu, Superman îl atrage pe Batman de partea lui şi-l înfrâng împreună pe Necurat.

Am scos o sticlă de suc din ladă şi-am îndoit-o cu ţuica pe care-o avea părintele în borsetă, pentru orice eventualitate. Că dacă torni suc în ţuică, obţii ţuică. Dar dacă torni ţuică în suc, obţii suc. Şi-am stat toată ziua amândoi la plajă, bând suc şi meditând. Eu, la autodevenirea prin voinţă şi părintele Manole la lupta lui necurmată cu Necuratul.

Vorba tineretului din ziua de azi: CSF? NCSF.

Zizi Smeureac mai rupe odată tăcerea

Vine un moment în viaţa oricărei femei măritate, în care i se apleacă să tot stea în spatele unui bărbat puternic, şi i-ar trage cu sete un şut în partea mai moale a spatelui ăla puternic, cu grijă totuşi, să nu treacă şutul în partea din faţă, că n-ar vrea să distrugă şi părţile sensibile care contează. Sau care fac diferenţa, cum se zice acum. Ştiţi ce zic? Pentru mine, Zizi Smeureac, momentul ăla fost în dimineaţa de miercuri, 19 iulie. Pe Facebook, lumea era deja frământată de discursul copiat de doamna Melanie Trump de la doamna Michelle Obama, care arătase că în spatele unui bărbat pe jumătate deştept stă o femeie pe trei sferturi proastă, de evenimentele din Turcia, care exemplificau că în spatele unui dictator puternic stă o lovitură de stat greşită şi de miştocărelile lui Victor Ponta, care arătau că în spatele frunţii unui fost premier nu stă nimic.

Anyway, cam astea erau datele problemei când am plecat marţi la culcare. Dar cum în noaptea aia a fost lună plină, la un moment dat, o rază de lumină a trecut prin jaluzele şi mi-a căzut exact pe cele trei fire de păr care-mi scăpaseră nu ştiu cum la epilat, de-am intrat în panică că o să mă fac vârcolacă. La asta a ajutat mult şi faptul că uitasem că-mi pusesem proteza pentru albitul dinţilor înainte de culcare şi când m-am uitat în oglindă pe semiîntuneric am văzut că aveam un bot cât al unui bull-terrier mijlociu, înţelegeţi ce spun?

Titi se insolase de cât tot umblase la plajă toată săptămâna, ba cu părintele Manole, ba cu pădurarul Pişta Katona, aşa că de dimineaţă iar trebuia să scriu eu ceva, în locul lui. Ca un fapt divers şi cam fără legătură: de când începuse nebunia cu jocul Pokemon Go, cei 14 locuitorii din Potroacele care aveau smartphone şi acces nelimitat la Internet umblau să-l prindă pe monstruleţul Pikachu. Nu-mi place să mă dau mare, dar cum ştiu „for a fact” că unii dintre voi habar n-au despre ce-i vorba, (spre

mirarea mea, vă daţi seama că da), una din esenţele iniţiale ale jocului Pokemon Go, este să-l prinzi pe Pikachu, care-i un caraghios şi umblă peste tot brambura prin tufişuri. Deci exact ca Titi, Pișta şi părintele Manole. De aici până să se ajungă la poreclele Pișstaciu pentru Pișta, Popaciu pentru părintele Manole şi Ticaciu pentru Titi, n-a fost decât un pas. Deci, cam asta ar fi gluma zilei la Potroacele. Nu zic că-i bună, dar are avantajul că e groasă, deci populară, şi orientată pe problema momentului. Şi mai e şi scrisă. Iar glumele scrise au avantajul că nu mai trebuie să cauţi altele mai bune, că le ai scrise deja pe alea proaste şi trebuie numai să convingi lumea că sunt bune. Asta a fost pentru iniţiaţii care ştiu ce zic. Whatever!

Deci m-am trezit de dimineaţă, mai obosită decât mă culcasem, şi-am plecat direct la cafeneaua Starbax, unde plănuisem să scriu o poveste ceva, pe care ar fi trebuit s-o scrie Titi, dacă n-ar fi fost insolat. Cafeneaua Starbax e o imitaţie stil Potroacele după stilul cafenelelor Starbucks din America. Dacă sunteţi familiarizaţi cu conceptul că Dumnezeu l-a făcut pe om după chipul şi asemănarea lui, atunci pot să vă spun că Starbax e o imitaţie la fel de slabă după Starbucks, numai că nu e făcută de Dumnezeu. E făcută de Jenny Miluţ, nevasta poliţaiului Miluţ, care e cam a doua în top investitoare de succes din Potroacele, după Rita Paraschiv, nevasta actualului primar şi înaintea Monei Corlăţeanu, nevasta fostului primar. Conceptul de business al lui Jenny pentru Starbax a fost că nu primeşte decât clienţi cu Iphone, Ipad, MacbookAir şi Iwatch, deci numai cu gadgeturi produse de Apple.

La început asta părea o prostie, din cauză că în afară de mine, care am un Ipad2, adus din Statele Unite de fiu-meu, Mimi, nimeni n-are Apple în Potroacele. Dar când Jenny a mai deschis, peste drum de cafenea, o dugheană de unde poţi închiria gadgeturi Apple pentru cinci lei minutul, nimănui nu i s-a mai părut o prostie. Bref, ca s-o mai dăm şi pe

francofonie, cam un două minute, cât să bea o cafea pe fugă cu Macbook-ul în faţă, îşi permitea acum orice potrocean. Deci, despre ce vorbim aici? Plus că Jenny a mai economisit şi banii de uşă, că la ce vânzoleală era acolo, cu oameni care tot intrau şi ieşeau la fiecare două minute, ar fi fost stupid să facă aşa ceva, ştiţi ce zic?

Anyway, pe la ora zece dimineaţa mă situam în spaţiul fizic real la a doua masă de lângă geam, în Starbax-ul lui Jenny, dar în spaţiul virtual mă aflam chiar în mijlocul unui Pokestop, care, pentru cine nu ştie, e un fel de magazin de unde poţi lua scule să prinzi pokemoni. Şi cum mă întindeam eu virtual să iau două ouă şi patru mingi, la care le spune Poke Balls, dau cap în cap cu factorul poştal Timotei Cismaru care intrase în viteză în cafenea:

— Săru-mâna, doamna Zizi, scuze că nu v-am văzut. Eram cu ochii în telefon, ca să nu-i pierd naibii pe dracii ăştia de pokemoni, zice el, asudat tot de nervi.

— Supertare! Ai căzut şi dumneata în patima jocului, domnu' Timotei?

— Doamne fereşte! zice el repede. I-am scos la plimbat pe ăia de i-a prins domnul Angus. Că dânsul e ocupat cu afacerile şi m-a pus pe mine.

— Păi dumneata ai timp să umbli cu pokemonii lui Angus, pe degeaba, gen?

— Doamne fereşte! Îmi dă 25 de lei pe ora de plimbare, gen, mai zice Timotei şi-l văd că o ia la fugă înapoi pe strada din faţa cafenelei, dând cu capul de toţi stâlpii care-i ieşeau în cale. Ce să zic? Am fost aşa de tulburată că până şi factorul poştal a găsit o idee de afacere înaintea mea, încât am acceptat trei propuneri de căsătorie de la nişte generali americani, care se tot înghesuiau de câteva zile la mine pe Facebook. Una peste alta, o zi mai proastă ca aia n-am avut demult. Ce m-a înveselit puţin, a fost că doi pokemoni au fost totuşi prinşi în Potroacele în ziua aceea. Unul virtual şi unul real. Primul a fost Bulbasaur, pe care l-a găsit doctorul Pandele, dormind în spatele cabinetului lui veterinar.

Pe al doilea l-a prins fostul primar Corlăţeanu cu nevastă-sa, Mona, în pat, când s-a întors pe neaşteptate acasă, urmărindu-l pe pokemonul Baltoy. Spre iritarea lui, deşi pe telefon apărea a fi pokemonul Baltoy, în pat era parapsihopatul Korceaghin. Vă daţi seama cum îi spune de atunci toată lumea din Potroacele nevesti-sii, Mona, nu? Aţi ghicit?! PokeMona! E glumă supertare sau despre ce vorbim?

Zizi Smeureac – blogger

Turma de oi şi câinele media

Una din marile agitaţii din Potroacele în săptămâna care a trecut a fost cine e mai bun de preşedinte în SUA, Donald Trump sau Hillary Clinton. Cei care ereau contra lui Donald Trump credeau că dacă ar ajunge el preşedintele Americii, ar fi un exemplu prost pentru România. În sensul că Trump fusese moderator de emisiune TV şi că s-ar crea astfel un precedent periculos, încât ar putea ajunge şi în România preşedinte Măruţă sau Mircea Badea, gen. Că la halul în care ne slugărnicim noi la americani, i-am imita precis şi la asta. Iar cei care ereau contra lui Hillary Clinton se temeau să nu se creeze precedentul cu preşedinte-nevastă de fost preşedinte şi să ne trezim peste câţiva ani că ne conduce ţara doamna Carmen Iohannis. E drept că domnu' Iohannis nu fumează trabuc şi nici nu dă iama prin secretare, din câte ştim noi, dar nu poţi fi niciodată prea prudent.

De politica internă, adică de mica parte din ea care nu depindea de americani, nu mai erea nimeni interesat. Oricât a mai încercat Zizi pe Facebook să agite spiritele cu retrasul doctoratului lui Victor Ponta, n-a mers nimic. În Potroacele, mai toţi locuitorii ereau de părere că nu merită să cauţi prin atâta amar de cărţi şi să copiezi sute de pagini numai ca să obţii un titlu care induce lumea în eroare. Singurul care a fost necăjit că i-a retras titlul de doctor lu' domnu' Ponta a fost celălalt frate Hogaş, care nu era Vespasian, adică Tit Liviu. Din câte am înţeles eu, Tit Liviu Hogaş erea convins că toţi politicienii care au titlul de doctor sunt medici urologi şi plănuia să meargă la ei pe rând şi să le dea aparatul lui urinar la consultat, gen. Mai exact, acea parte a aparatului urinar care se află la bărbaţi în exteriorul corpului.

Deci cam astea ereau premisele socio-politice în Potroacele miercuri seara, pe când mă aflam eu la

cafeneaua Starbax, de care v-a povestit Zizi săptămâna trecută, când cu nebunia cu pokemonii.

Nebunia se stabilizase, în sensul că lumea se împărţise în două: o parte care căuta mai departe pokemoni şi cealaltă parte care nu căuta şi care îi ura din tot sufletul pe cei care căutau.

În fine, şedeam eu cu Ipad-ul rezemat fain frumos pe masă şi băgasem un search pe Google să găsesc pe Internet o cazare la Buzău, că voiam să plec cu Zizi într-un city-break, cum se zice acuma. Pentru cine nu ştie, farmecul Buzăului nu stă nici în arhitectură, nici în istoria locului, nici în festivalurile de muzică electronică, ci în contraversa dacă oraşul este în Moldova sau în Muntenia. Şi de când la Berlin s-a dărâmat zidul, cam a rămas singurul oraş important din Europa de felul ăsta. Mă rog, aş fi putut să caut pe Internet şi acasă, dar la Starbax erea wi-fi gratis, adică singurul lucru gratis de pe raza comunei noastre, deci nu erea de scăpat ocazia. Ca o îmbunătăţire faţă de săptămâna trecută, când fusese Zizi aici, doamna Jenny Miluţ, patroana, introdusese şi un salon de stand-up comedy la subsol.

Conceptul de business a fost că să le ofere nişte „loisir" (cum îi spune ea la divertisment) celor care au vorbirea mai buruienoasă şi care-i deranjează cu măscările lor pe cei mai fandosiţi, care vin numai să bea o cafea şi să-i vadă lumea butonând la Ipad şi la Iphone. Mai greu a fost să găsească un comediant de stand-up, dar până la urmă s-a băgat pe felie artistul local, doctorul veterinar Pandele. Poate vă amintiţi că Pandele e singurul artist mai consacrat din Potroacele, din cauză că face karaoke la un club de manele din Buzău. Fiind luat cam din scurt, Pandele n-a avut timp să-şi facă un text comic şi a învăţat pe de rost două editoriale consecutive ale maestrului Ion Cristoiu, care se contrazic între ele, gen. Şi deşi pe oameni îi umflă râsul oricum la părerile maestrului, Pandele mai are şi obiceiul de a băga cuvinte buclucaşe înainte de numele de persoane publice, ca să se apropie cât mai tare de idealul de stand-up comedy. Singura problemă erea că standup-

ul se servea numai cu băutură scumpă şi oamenii cam nu prea se înghesuiau acolo.

În fine, tocmai îmi completam cafeaua cu un cincizeci de ţuică din perfuzia pe care-o ţineam ascunsă sub maieu, când îl văd în mijlocul cafenelei pe soţul patroanei, poliţaiul Rică Miluţ, cu o faţă de ziceai că-i poliţai alb la Baton Rouge, Louisiana şi noi suntem un grup de afro-americani suspecţi de port ilegal de armă.

— Atenţiunea la mine! S-a primit informaţia că există un terorist musulman printre noi. Toată lumea din cafenea este rugată să coboare la sala de stand-up, unde se va servi, rând pe rând băuturi alcoolice, până la depistarea musulmanului.

Poate că nu vă vine să credeţi, dar de frica terorismului toată lumea s-a conformat imediat şi a coborât la subsol. Singurul care a îndrăznit să întrebe ceva, mai mult de formă, ca să arate că el e mai autonom, a fost Pișta Katona, pădurarul:

— Domnu' poliţai, băuturile alcoolice sunt din partea casei?

— Din partea casei, dar contra-cost, a răspuns poliţaiul, vesel nevoie-mare.

Atunci am avut revelaţia că e adevărat ce zic analiştii politici: de teamă să nu ne atace teroriştii islamici, am început să ne comportăm şi noi europenii la fel ca o turmă de oi.

Ca o observaţie sociologică ciobănească, gen: turma de oi este cea mai idealistică formă de patriarhat nemeritocratic pe care o cunosc eu. Deşi berbecul este, cel mai adesea, mai prost bine ca oaia, fiind berbeci foarte puţini şi oi foarte multe, berbecii conduc turma. La fel şi cu politicienii: deşi majoritatea sunt mai proşti bine decât cel mai mediocru alegător, fiind mult mai puţini decât noi restul, îi alegem să ne conducă ei. La ambele turme rolul câinilor este de pază. Deosebirea este că la turma de oi sunt câini ciobăneşti, iar la turma de oameni sunt câinele media, care păzeşte democraţia şi organele abilitate ale statului, care păzesc restul.

Asemănarea este că orice fel de câine de pază lucrează numai la comandă.

August

Google Street View la Potroacele

Să zic aşa, eream cu turma de oi la Râpa Galbenă, o răscruce de drumuri chiar lângă Rezervaţia Naturală Biosferică Potroacele. Că un turist găsise în pădure o jumătate de schelet de dinozaur românesc pitic, din specia „Zalmoxes robustus", pe care pădurarul Pișta Katona îl supranumise la mişto „Iliescus imortalus". Sesizând oportunitatea de turism ştiinţific-fantastic, primarul Liţă Paraschiv declarase 40 de hectare de pădure rezervaţie naturală dinozaurico-Spielbergică, având în cap şi ideea să creeze un post de Guvernator al rezervaţiei pentru un văr de-al lui, care erea şomer de vreo doi ani, gen.

Ca o divagaţie interesantă: Râpa Galbenă nu erea nici râpă, nici galbenă, atâta că aşa îi pusese numele expertul cadastrist care o întabulase, în vederea unei escrocherii imobiliare cu o trecere de teren din extravilan în intravilan şi care expert erea ieşean. Şi ca o picanterie în interiorul divagaţiei, expertul ieşean erea un alcoolic şi îi pusese numele ăsta din cauza unor amintiri remanente despre beţiile pe care le făcuse el cu nişte colegi de ilegalităţi la Râpa Galbenă din laşi.

Pentru cine nu ştie ce este o amintire remanentă, dar măcar are o plasmă acasă: amintirea remanentă este ceva gen dârele care rămân pe ecran, dacă te uiţi tot timpul pe acelaşi post, de-un exemplu pe RomâniaTV, numai că dârele rămân pe creier. Iar cine nu ştie nici ce sunt amintirile remanente şi nu are nici plasmă, acela să se folosească de înţelepciunea poporului vizavi de bătrâni şi să-şi cumpere. În fine, eream eu la Râpa Galbenă din Potroacele şi executam o activitate de IT, gen.

Mai precis zis, împrumutasem o idee de la autorităţile din Insulele Feroe, insule despre care ştiam că ereau cam singura ţară din lume care avea o

echipă de fotbal, pe care o mai bătea Naţionala României.

Deci aceşti feroeji, că altfel nu ştiu cum să le spun, veniseră cu ideea să pună camere video pe oi, ca să poată accesa oamenii interesaţi modulul de Google Street View din Google Maps. Pentru cine nu ştie, Google Street View este o îndemânare facilitativă din Google Maps, în care dai clic cu mausul pe ceva şi-ţi apare imaginea la nivelul străzii.

Aşa se face că mă trezisem eu de dimineaţă, o rugasem pe Zizi să transmită şi din partea mea, pe Facebook, condoleanţe Casei Regale pentru decesul reginei Ana, dar cu grijă să nu încurce pozele ca dom Cătălin Predoiu şi plecasem în ţarcul oilor, gen. Şi după ce demontasem două din cele patru camere video wireless de supraveghere antifurt pe care le aveam în colţurile ţarcului, plecasem cu ele şi cu turma la Râpa Galbenă. Asta a fost cauzalitatea care explică de ce mă chinuiam eu acum să montez camere video wirelees pe două oi mai vioaie, ca să pot vedea pe un laptop ce văd ele pe teren. Că dacă îmi reuşea asta, nu mai trebuia decât să-i contactez pe oamenii de la Google să rezolve ei legătura cu serverele lor şi orice hipsterist cu tabletă, care scociorăşte Google Maps căutând casa lu' prinţul Charles sau castelul lui Dracula, putea să vadă Rezervaţia Naturală Biosferică Potroacele ca şi cum ar fi fost acolo, gen.

Tocmai stabilisem conexiunea între camerele video şi laptop, când aud în spatele meu tusea părintelui Manole, care e singura tuse din lume pe care aş recunoaşte-o instantaneu, chiar şi în mijlocul unui spital de tuberculoşi cu 500 de paturi. Nu ştiu dacă v-am mai spus, dar felul părintelui Doicaru de a se strecura în spatele tău ca să tuşească de la un metru, mă scoate din minţi. E posibil să fie şi la el o remanenţă de pe timpurile vechii Securităţi. Care poate cei mai tineri nu ştiu, dar erea SRI-ul de pe vremea comunismului.

— Săru-mâna, părinte! zic eu cuviincios şi mă întind după sticluţa de ţuică pe care o aveam ascunsă

strategic în husa de la laptop.

— Pace ţie, nea Titi, fiule! zice el agitat, îmi smulge sticluţa din mână şi trage o duşcă mare, pe nerăsuflate. Să zic aşa, părintele Manole erea într-o stare de dezvirginozitate febrilă, care este o stare particulară de nervozitate, similară cu cea care survine în momentul în care eşti supus unei situaţii de pierdere a vreunei forme de virginitate.

— Dar ce s-a mai întâmplat, părinte?

— S-a întâmplat că Elena Udrea ţine postul Sfintei Marii pe Facebook, asta s-a întâmplat! Ai să zici că e dusă Udrea şi că râde toată lumea de ea.

— Păi, nu râde? Râde!

— Păi aşa a fost şi cu sfinţii vechi, nea Titi. La început filistenii râdeau de ei şi acum se calcă în picioare la biserică să le pupe icoanele. Să dea Dumnezeu să nu-mi tihnească gura asta de ţuică, dacă nu ajunge Udrea sfântă peste 50 de ani. Gura de ţuică i-a tihnit, deci am dedus că şi Dumnezeu i-a dat dreptate.

În momentul ăla nu ştiu ce ne-a venit, că ne-am uitat la laptop. Una din oile cu cameră wireless plecase uşurel de lângă noi, intrase la păscut în Rezervaţia Biosferică Potroacele şi transmitea acum video dintr-o poiană. Şi când am văzut pe laptop ce se întâmpla în poiană, am rămas amândoi cu gurile căscate. Dar ca să nu stăm cu ele căscate de pomană, am picurat câte un douăzeci de mililitri de ţuică pe ambele limbi. Deci, care erea faza, pe care am şi înregistrat-o pe laptop, s-o avem acolo, la un caz de ceva:

Vespasian, unul din fraţii Hogaş, care erea omul de încredere al lui Angus MacDonald, mogulul din Potroacele, îi dădea o şpagă primarului Liţă Paraschiv. Până aici, nimic neobişnuit. Dar dacă vă mai spun că din conversaţia lor a reieşit că şpaga este pentru a-l pune pe jurnalistul Liviu Mihaiu guvernator al Rezervaţiei Naturale Biosferice Potroacele, vă las şi pe voi cu gura căscată. Şi deşi eream sută la sută convins că e numai o înscenare a lui Vespasian şi Liţă ca să-l stoarcă de bani pe

Angus, primul gând care mi-a trecut prin cap a fost că, dac-o ţine tot aşa, Liviu Mihaiu o să ajungă şi guvernator al Californiei, ca Schwarzenegger.

— Ce facem acum, părinte? Că am intrat în posesia unei informaţii esenţiale şi primul meu impuls ar fi să-i dau în gât, gen.

— Fiule, creştineşte ar fi să aşteptăm. Am părerea că dacă am aştepta un opt ani acolo, ar fi mai bine. Uită-te la precedentul care s-a creat cu cazul Sorin Ovidiu Vântu – Bogdan Olteanu. Opt ani e optim! Cu asta am fost de acord, aşa că am mai picurat nişte ţuică pe limbă şi-am schimbat vorba:

— Dar de cum merge Google Street View montat pe oi, ce zici?

— Am părerea că dacă nu se bagă Google la finanţare, se bagă sigur SRl-ul.

O fi părintele Manole comunistoid şi prăpăstios, dar eu zic că în materie de servicii secrete le cam are.

Falşii traficanţi de arme

Tocmai o coteam pe uliţa din capătul satului, pe după „Buricul Şeherezadei”, care este clubul de striptiz cu specific musulman din Potroacele, poreclit de doctorul veterinar Pandele „Măciuca lui Erdogan”, din cauza efectului pe care-l au preţurile de acolo asupra clienţilor. Ideea, mai mult decât inovatoare, de striptiz musulman o avusese patroana, Jenny, de care v-am spus că e şi patroana de la Starbax. Care Jenny, fiind şi nevasta poliţaiului Rică Miluţ, asigura şi aspectul de legalitate al stabilimentului, atât de greu de realizat în zilele noastre, mai ales la afacerile ilegale, gen. În esenţă, striptizul musulman este la fel ca striptizul clasic, numai că stripteuzele dansatoare sunt îmbrăcate cu burkha şi au două rânduri de şalvari, plus niqab, aşa că până ajungi să vezi prima bucăţică de piele a dansatoarei durează ceva. De senzaţie este bikinul burka, care în spate este o imitaţie de centură cu explozibil, iar în faţă o plasă măruntă prin care nu se vede nimic.

Un striptiz complet durează cam la trei-patru ore, timp în care clienţii beau minimum 10 beri de căciulă la 20 de lei bucata, aşa că faceţi voi aritmetica. Plus că n-ai nevoie să angajezi mai mult de două stripteuze pe seară, aşa că, financiar vorbind, doamna Jenny rulzz, cum se zice acuma.

Deci, ies eu din sat şi încep să mă uit unde mi-o fi turma de oi, pe care i-o dădusem unui om de-al meu, Petrică Cimpoi, s-o scoată el la păscut. Că mă învăţase contabilul să separ activităţile profitabile de cele neprofitabile în două: una erea turma, care erea pe pierdere şi una agenţia de management şi consulting, care erea pe câştig impozitat în offshore. Cum ar veni, eu veneam în consulting la turmă, stăteam acolo o oră, apoi tăiam o factură şi mă întorceam la alte treburi. Tocmai zărisem turma cam la 800 de metri de mine, când mă întâlnesc cu dascălul Gorobeţiu, care îi venea părintelui Manole

un fel de asistant manager, ca să înţeleagă şi corporatiştii ce vorbesc eu acilea.

Ca o explicaţie pentru numele ciudat de Gorobeţiu al dascălului: În mediul rural moldovinesc, care-i foarte prezent în România chiar şi în centrul Bucureştiului, pentru beţiv se foloseşte termenul „beţiu", care face la declinarea a II-a „un beţiu, doi beţii", cu accentul pe silaba a doua. Cred că nu trebuie să vă spun mai multe despre ce anumită dependenţă se transmitea în familia Gorobeţiu, din tată-n fiu.

— Hai să trăieşti, nea Titi!

— Hai noroc, nea dascăle! Dar ce ai de te văd aşa supărat, gen?

— Nea Titi, am citit la ziar că dascălii sunt chemaţi la luptă sindicală pentru mărirea salariilor şi nu-ş ce naiba să fac. Aş ieşi la luptă, dar mi-e că se enervează părintele Manole şi mă dă afară din biserică!

Ca să vedeţi ce confuzii pot apărea în mintea oamenilor, din cauză că liderii de opinie şi ziariştii le tot spun profesorilor dascăli, ca să se dea ei mari că au limbajul mai colorat decât restul lumii.

În timp ce-i explic eu dascălului care-i confuzia şi-i dau să tragă şi o duşcă de ţuică ca să i se mai ascută mintea, îi vedem venind în fugă pe drum pe parapsihopatul Korceaghin şi pe dealerul de maşini Saleen Koenigsegg Vâjâilă, de ziceai că-i sfârşitul lumii.

— Hai noroc, nea Titi! zice Korceaghin. Să trăieşti, nea Gorobeţiule, bine că v-am găsit pe amândoi, că am nevoie de patru oameni.

— Pentru ce? întreb eu, să mă aflu în treabă.

— Vor unii să facem o filmare-bombă pentru televiziunea Russia Today. Ceva de să rămână tot globul pământesc cu gura căscată.

— Păi şi de ce vor ruşii să ne filmeze? se bagă în vorbă şi dascălul Gorobeţiu.

— Vor să facă faza cu reportajul inventat, gen Sky News! răspunde vioi Korceaghin. Tot cu traficul de arme, dar pe invers. Traficanţii de armament nu aduc

armamentul din Ucraina, ci îl bagă acolo. Şi armele nu-s de la ruşi, sunt de la americani. Numai traficanţii rămân la fel, adică bandiţi români.

Asta părea să aibă sens. Că se ştie de când lumea că orice face Occidentul vrea imediat să facă şi Rusia, numai că pe invers. Iar constanta este că trebuie să reiasă că de vină sunt românii. Nu vă spun că, în timp ce vorbeam noi, două plutoane ruseşti de televiziune au şi instalat camerele de filmat de jur-împrejur, trei caporali-machieuze au început să ne dea cu pudră pe faţă şi un colonel-regizor să ne explice scena, gen.

— Deci, traficanţii care este ei, adică voi trei, se mişcă la repezeală ascunşi printre oile, care este ele, ne zice regizorul pe nerăsuflate. Deci s-a înţeles de toată lumea care este la filmarea care este?

Sincer, eu am rămas cu gura căscată auzind ce accent perfect avea colonelul rus, în timp ce Korceaghin îmi şoptea în ureche:

— A învăţat româneşte după nişte filmări cu Vanghelie, fă-te că nu observi.

Deci eu mă fac că nu observ şi colonelul-regizor continuă:

— La finalul care este, americanul, care nu este, însă e jucat pă persoană fizică de domnu Vâjâilă, vă dă banii şi voi fugiţi.

— Dar nu-i un clişeu cam rasist ăsta? mă trezesc eu vorbind. Adică, singurul american e tocmai cel mai negru dintre noi?

— La ruşi nu este problemă rasismul, zice Korceaghin şi-mi arată o gentuţă cu patru mii de dolari. Iar banii rămân la noi, ăsta-i clenciul.

Să zic aşa, mi-a plăcut că filmarea a fost dinamică şi-am mulţumit în gând lui Dumnezeu că nu erea regizor Corneliu Porumboiu, că altfel dura o săptămână. Regizorul a avut mână bună şi cu Vâjâilă pe rol de american, care a zis continuu, cât a durat filmarea: „Fuck you, fucking motherfucker fuck!” pe stil Samuel L. Jackson. În fine, terminăm noi de filmat, scot ruşii paisprezece sticle de votcă pe care le bem cu toţii în juma de oră, după care toată

compania rusă de televiziune se urcă în două autobuze blindate şi pleacă. Bomba zilei a fost alta: în vreme ce ne certam noi cum să împărţim banii şi dacă a fost bine că i-am ajutat pe ruşi să-i facă pe români de cacao, Vâjâilă a scos din buzunare zece carduri de memorie pe care le şterpelise din camerele de filmat ale ruşilor şi-a zis:

— Nu puteam să-i las să plece cu materialele alea defăimătoare. Am furat pentru ţară, nu pentru mine!

În concluzie, ca să-l mai parafrazăm şi pe John F. Kennedy, care nu prea a fost parafrazat de români de mult: „Nu te întreba ce poate fura ţara pentru tine, întreabă-te ce poţi fura tu pentru ţară”.

Igor Korceaghin şi crezul lui artistic

Cam pe la mijlocul lunii august, în fiecare an, imediat ce nevastă-mea Zizi se apucă să facă bagajele să plecăm în concediu la mare, mă apucă un fel de stare depresivă. Ideea că o să stau la soare la Mamaia, printre vedetele din şoubiz care-şi tot încarcă acolo bateriile, de parc-ar fi panouri fotovoltaice, nu fiinţe umane, mă umple de nelinişte. Ciobăneşte vorbind, mă simt ca oaia din Mioriţa la care „de trei zile-ncoace, gura nu-i mai tace, iarba nu-i mai place", atâta că mie iarba nu-mi place tot anul. Se pare că starea asta se numeşte depresie compulsivă cu deficit de atenţie, pe fond de sindrom monomaniacal.

N-aş fi ştiut că e o stare depresivă şi nici cum se numeşte, dacă nu s-ar fi întâmplat ca o verişoară de-a lui Zizi, care îşi rupsese o mână căzând dintr-un cireş, să fie internată din prostia şoferului de pe Ambulanţă la Spitalul de Psihiatrie, de unde doctorii n-au mai vrut să-i dea drumul până nu le-a spus ce simptome are. Şi cum, afară de durerile de la mâna ruptă, ea n-avea nici de unele, le-a spus simptomele mele. Ca să vedeţi cum deficienţele grave din sistemul sanitar românesc pot conduce la stabilirea unui dignostic exact, gen.

Starea depresivă mi-erea accentuată şi de enervarea că se dăduse zi de doliu naţional când murise regina Ana, ceea ce erea corect, dar nu se dăduse nimic că luase bătaie Steaua de la Manchester cu 5–0, aşa că noi, steliştii, trebuia să ţinem doliul numai în suflet.

Deci cam asta erea situaţia mea, în momentul în care am intrat în podul grajdului lui Liţă Paraschiv, unde v-am mai spus că-şi amenajase un cabinet paramedical Igor Korceaghin, parapsihologul rus. Că-mi venise ideea că poate îmi face el o medicină alternativă de-a lui şi scap de depresie, gen. De cum am intrat, am rămas cu gura căscată când am văzut câte tablouri pictase parapsihopatul numai într-o

singură săptămână, de când se apucase de artă plastică.

Ca o paranteză spus, Igor avusese o revelaţie artistică la festivalul muzical Untold de la Cluj. Acolo el văzuse mari celebrităţi muzicale, DJ-ei şi VJ-ei, care nu cântau ei în sine, ci mixau muzică scrisă de alţii. Deci ideea originală a lui Korceaghin erea să copieze mai multe porţiuni mici din picturi de Odilon Redon, Ingres, Van Gogh şi Caravaggio şi să le mixeze el alandala, pe o singură pânză, rezultând pentru privitor o pictură complet nouă. Cum ar veni, ca artist, Korceaghin erea, prin analogie cu DJ-ul, PJ, adică Pictor Jockey.

Pentru o secundă m-a străfulgerat ideea că aşa ar putea scăpa şi generalul Oprea de problema cu plagiatul, să-l declare operă literar-artistică de mixaj, în loc de operă ştiinţifică de doctorat şi gata.

În fine, îmi dezlipesc eu cu greu privirea de la mixaje, scot sticla de ţuică din rucsac şi zic:

— Hai să trăieşti, nea Igore şi să-ţi dea Dumnezeu sănătate, că minte văd că nu ţi-a dat!

— Ari să-mi deie el, dacă ari şi vreie! zice Korceaghin, îmi ia sticla de ţuică din mână şi trage o duşcă bună. Da' ci pârdalnică di vântoasî ti aduci pi la mini, nea Titi?

Trebuie să vă spun că, alături de pârleaz şi pidosnic, pârdalnic îmi pare unul din cele mai ciudate cuvinte din limba strămoşilor noştri, dar ce putem face? Trebuie să le folosim pe cât posibil, ca să nu se piardă. Aşa că trag şi eu o gură de ţuică şi-i întind parapsihopatului biletul de externare din spital cu diagnosticul de dereglat mintal al verişoarei lui Zizi, care erea de fapt diagnosticul meu.

Korceaghin ia hârtia şi-o citeşte preţ de-un sfert de oră, timp în care sticla mea de ţuică ajunge la jumătate, prin folosire repetată de către amândoi. O explicaţie psihanalitică pentru viteza mică de citire a lui Korceaghin ar fi că el fusese abuzat vizual toată copilăria cu alfabetul rus, încât alfabetul latin îi dădea o mare satisfacţie, pe care încerca s-o

prelungească pe cât posibil. În fine, termină el de citit şi-mi spune rar şi apăsat:

— Depresia compulsivî cu deficit de atenţie pi fond de sindrom monomaniacal eşti o afecţiuni fireascî vara. Ştiinţific vorbind, lichideli dintri membranele di la creieri s-încălziesc di la soari, deci creşti rezistenţa electricî cu creşterea temperaturii. Iar biocurenţii care îmblă prin encefal întâmpină o rezistenţă mai mare, deci şi disipă din puterea creierului tot pi creier.

— Şi ce-ar fi de făcut, dom' doctor? îl întreb eu.

Că aşa de pătruns de respect am fost când l-am auzit cum explică, că titlul de doctor mi-a venit de la sine pe buze.

— Trebui numaidecât şi răcim forţat creieru' printr-o descărcări emoţionalî puternicî di tip orgasmatic!

— Adicătelea sex? am întrebat eu speriat, că mă umplusem de fiori reci numai cât mă gândisem o secundă cum ar fi să-i fac o asemenea propunere lui Zizi, chiar în timp ce ea e ocupată până peste cap cu bagajele pentru concediu.

— Merge şi cu terapie prin râs, dar trebuie să fie de şoc, zice el. Şi niciuna, nici două, îl văd pe parapsihopat cum caută pe Youtube până dă de un episod din sitcomul românesc Atletico Textila. M-am uitat la el ca cioroiul din nuc, căci serialul erea renumit peste tot mai ales pentru că n-ai ce râde la el niciodată. Găselniţa lui Korceaghin erea că găsise el o variantă la care vorbele ereau dublate în limba slovacă. Iar vorbele din Atletico Textila, în limba slovacă, sunau într-un fel de m-a apucat un râs imposibil de controlat. Am părerea că dacă Seinfeld avea cea mai mică idee de cum sună serialul lui în slovacă, nu mai pierdea aiurea timpul să născocească atâtea glume în engleză. Aşa că m-am trezit vindecat complet de depresie în nici cinci minute. Din sticla de ţuică mai ereau două degete, aşa că m-am uitat la picturile de pe pereţi şi-am dat discuţiei o turnură mai intelectuală pentru ultima duşcă:

— Care-i crezul tău ca artist mixator, nea Igore?

— Pentru mine, nea Titi, ca artist, să fii cinstit e lucrul esenţial pe lumea asta. Pentru cine nu e tocmai familiarizat cu graiul moldovenesc, trebuie o precizare: în Republica Moldova, cuvântul „cinstit” are rareori sensul de onest şi mult mai des cel de beat-cleşte, de la câtă cinste i s-a făcut la cârciumă.

Nea Titi la mare şi la munte.

Unde marea e Egeea şi muntele e Athos

Deci mă aflam cu nevastă-mea, Zizi, în vacanţă în Grecia, mai exact în Halkidiki, Grecia. Geografic vorbind, ne aflam cam pe dreapta cum te uiţi pe hărţile de la navigatorul GPS, în capătul de sud-est al peninsulei Sithonia, fix vizavi peste golf de muntele Athos.

Ca stare fizică de moment, eream culcat, adică în poziţia non-bipedă, pe-un şezlong de pe plaja Klimataria, cu o cafea frapeu în mână.

Ca stare chimică eream foarte asemănător cu rezultatul combinaţiei dintre acidul clorhidric şi argint, adică un precipitat alb-brânzos.

Ca stare psihică, fiind peste golf de Athos, care este Mecca ortodoxului, eream cuprins de un misticism reculegios, ceea ce ar veni ca un mizgril de reculegere şi religie, gen. Că tocmai citisem pe tabletă despre ultima victorie a creştinismului ortodox românesc împotriva papistaşilor şi protestanţilor scandinavici, mai exact faptul că familia de penticostali Bodnariu se hotărâse să se întoarcă în România. Unde, să zic aşa, puteai să-ţi mai urecheşti copiii la o adică, iar ei îţi puteau întoarce fundul creştineşte şi pentru curea, fără atâtea primejdii ca în Norvegia.

Dacă vă număraţi printre cititorii care caută nod în papură la tot pasul, cum cam vă bănuiesc eu, înseamnă că acum deja vă ard degetele să mă PeLeMuiţi pe Facebook că am zis că plec la Mamaia şi acum vă povestesc din Halkidiki. În paranteză spus, verbul „a pelemui” a fost inventat de Zizi şi exprimă acţiunea de a trânti în scris abrevierea „plm” sau „te-n plm” pe Facebook, ca reacţie la ceva care te scoate din ţâţâni cu asupra de măsură, gen.

Nu că mă laud cu nevastă-mea că-i deşteaptă, dar faptele vorbesc: nu-i zi lăsată de la Dumnezeu să nu primească şapte-opt propuneri neruşinate pe

Facebook, deşi şi-a pus la profil o poză de acum cinci ani, nu una de acum 15, cum fac cam jumătate din doamnele care au trecut de 35 de ani, gen.

Deci, chestia a fost aşa: Eu rabatam scaunele din spate de la Cadillacul Escalade ca să încapă bagajele pe care Zizi tocmai terminase de făcut şi care-i ieşiseră numai de patru metri cubi data asta, când am auzit în poartă scrâşnetul cârligului de la monster truck-ul primarului Liţă Paraschiv, care se întorcea de la Mamaia. Dacă nu ştiaţi, în Potroacele este obiceiul ca pe ultimii doi kilometri când te întorci de undeva să mergi cu spatele în marşarier, ca să înţeleagă toţi oamenii din comună că te întorci, nu că pleci.

Din vorbă în vorbă, ca să le zicem aşa la obscenităţi, am înţeles că fugise cu nevastă-sa de la mare de frica unei bacterii la care el îi zicea E. Coli şi care stătea la pândă în apă să sară la gâtul omului.

Şi că terminase în două zile ţuica cu care plecase de acasă, folosind-o numai pentru uz extern, la dezinfectarea pielii şi spălatul mâinilor, gen. Aşa că eu şi Zizi ne-am răzgândit brusc cu mersul la Mamaia şi ne-am mai gândit puţin dacă să mergem în Turcia sau Grecia în loc. Dar cum Turcia, cum ar zice Bendeac, o cam dăduse pe erdogăneală, aşa cum le place lor şi devenise indezirabilă pentru prăduitorul român, am plecat în Grecia.

Cum ar veni, asta ar fi sinergia faptică că am ajuns noi pe plaja Klimataria din Halkidiki, în loc de Mamaia. Deci puteţi să vă luaţi înapoi de pe Facebook PeLeMeurile şi să le treceţi în dreptul lui Victor Ponta, că am văzut că deja s-a făcut un trend în sensul ăsta şi a început să-i cam placă şi lui. În fine, ieşisem din mare, trecând printre grupurile de români care beau şpriţ în apă până la genunchi şi grupurile de macedoneni care înotau în apă până la glezne şi mă lungisem pe şezlong. Pentru cine nu ştie, gen, macedonenii sunt poporul dintr-o ţară cu numele ciudat de FYROM, adică Fosta Republică Iugoslavă a Macedoniei, care nume este echivalentul în engleză a ceea ce în româneşte s-ar numi FRRIM,

adică Fosta Republică Rusească Independentă a Moldovei. Orele ereau cam opt jumate dimineaţa, aşa că lingăream încet frappeul, ca nu cumva să-l termin şi să vină careva de la tavernă să-mi ceară să mai cumpăr unul. Că obiceiul la greci e că poţi sta pe şezloangele tavernei câtă vreme ai ceva de băut în mână, ca să nu mai plăteşti umbrela. Deci, aşteptam cu calm să se facă ora nouă ca să-mi iau de băut ceva cât de cât mai alcoolic, dar fără să stric impresia pozitivă pe care o au grecii faţă de români. Oricum la greci orice impresie pozitivă durează numai atât cât cumperi ceva de la ei. Şi cum stăteam eu aşa, trăgând cu ochiul la două rusoaice care intraseră în mare şi dislocau un volum de apă suficient cât să facă să plutească cu legea lui Arhimede o sută de metri liniari de borduri de-ale lui Videanu, simt cum cineva mă bate uşor pe spinarea insolată cu o tavă de inox, rece ca gheaţa, gen.

Mă întorc cu grijă să nu rup şezlongul şi văd o chelneriţă cam unisex ca aspect, despre care am ştiut din prima secundă că e bulgăroaică, după forma de castravete pe care o aveau toate extremităţile corpului ei.

— Vat cud ai bring iu, săr, for drink? Deci, cum ar veni, pentru cine nu şi-a bătut capul cu engleza la şcoală, ce să-mi aducă ea de băut mie.

— Vat du iu hev? îi copiez şi eu pronunţăiala în engleză, ca să mă dau prietenos.

— Gric Bir, Amstel Bir iend frape, ofcors, zice ea, aşteptând răbdurie.

După ce m-am prefăcut că mă gândesc un trei secunde, gen, i-am spus:

— Atunci… Giv mi beter uan handred grams de Uzo, darling!

— Now I know from vhere I remember you! zice ea. Adicătele cumva şi-a dat ea seama de unde mă cunoaşte.

— No shit! îi răspund eu, dar pe asta nu v-o mai traduc, c-o ştiţi din filme.

— Corfu Island, 2009! zice ea şi prinde a râde.

Vă spun drept, am rămas cu gura căscată, aşa că am tras repede o gură de frapeu ca s-o închid cumva.

— Dar cum de că îţi aduci aminte de mine de acu' şapte ani?

Nu v-am mai dat asta în engleză, că nu-mi mai aduc nicicum aminte cum se spune la „cum de că" în engleză, deşi atunci am avut inspiraţia de am ştiut.

— Păi eşti singurul om care mi-a comandat vreodată o sută de grame de Uzo la ora nouă dimineaţa!

Ca să vedeţi cum lucrează memoria omului, de poate să te ţină minte cineva atâţia ani de zile pe un singur motiv. Sau cum ar zice Zizi: „Dacă vezi de prea multe ori partea plină a paharului nu înseamnă că eşti optimist, înseamnă că eşti beţiv". Plm, gen.

Septembrie

Desluşelile părintelui Manole privitor la democraţie

Două lucruri frământau sătenii din Potroacele la momentul când m-am întors eu cu Zizi din vacanţa din Grecia. Unu': dacă într-adevăr camera duală cu care venea echipat noul model de Iphone7, pe care urma să-l lanseze patroana Jenny Miluţ la cafeneaua Starbax, face selfiuri stereo şi doi, ce anumea trebuie să facă un om ca să poată să ajungă cercetător ştiinţific, gen. Că apăruse zvonul că Guvernul urma să-i scutească de impozite pe cercetătorii ştiinţifici. Se făceau îndată 27 de ani de la lovitura de stat revoluţionară din 1989 şi erea prima oară când mai apărea o altă clasă socială scutită de impozite, afară de revoluţionari.

Sincer, nu-mi dădeam seama dacă la supa primordială de la începuturile vieţii pe Pământ, când primul coacervat se făcuse amoebă sau parameci galben sau Euglena viridis sau gen, celelalte adunături de aminoacizi gură-cască avuseseră o curiozitate mai mică. Nu că potrocenii ar fi avut obiceiul să plătească impozite, dar erau interesaţi cum să intre şi ei în legalitate fără să-i coste nimic, gen. Din păcate, pe pagina de Facebook a preşedintelui Iohannis nu apărea nicio lămurire în niciuna din cele două chestiuni, deci toată lumea a fost de acord că, mai mult ca sigur, erea plecat din nou prin străinătate, altfel precis ar fi avut el vreo luare de poziţie acolea.

În fine, la momentul T zero, cum se spune la fizică, eram la servisul auto al lui Gică Hariton, zis şi Diazepam, iar nea Gică tocmai îmi monta filtrul de particule Diesel la un scuter Aprilia 850 SRV, pe care îl primisem cadou de la un dezvoltator imobiliar, ca bonus că-mi cumpărasem un apartament la Bucureşti.

Pentru cine nu ştie ce-i aia dezvoltator imobiliar din România, poate să afle de la mine că dezvoltatorul imobiliar e acel investitor care, pe un teren unde un om normal de-abia ar reuşi să ia autorizaţie de construcţie pentru o casă cu două etaje, el reuşeşte să construiască două blocuri cu patru etaje şi fără autorizaţie. Ca o paranteză: mulţi consăteni credeau că porecla de Diazepam a lui Gică venea din cauză că până-ţi schimba el o plăcuţă de frână te apuca somnul, dar adevărul erea altul. Gică avea porecla Diazepam din cauză că de la primul pahar de ţuică se prăbuşea în somn sub masă şi restul de patru-cinci pahare, până când se îmbăta complet, le bea dormind. Celor mai atenţi dintre voi, care au sărit de fund în sus că ce să caute un filtru de particule Diesel la un motor pe benzină vă pot spune că erea un caz cu totul particular şi existent numai în Potroacele. Un băiat de la benzinăria Lukoil de la ieşirea din Potroacele spre Buzău scăpase preţ de cinci minute furtunul de la cisterna cu motorină fix în rezervorul mare cu benzină al staţiei. Aşa că soluţia găsită de şeful benzinăriei a fost să ne dea la toţi care alimentasem autovehiculele în ziua aceea câte un filtru suplimentar de particule Diesel pe gratis, cu montajul plătit la servisul lui Diazepam, gen.

Carevasăzică eream eu bucuros că nu apărea momentul T unu în care să se întâmple vreun eveniment nasol ca la ora de fizică şi să trebuiască să calculez ceva pentru Δt egal cu t1-t0, când aud un fâşâit de roţi de maşină cu motor hibrid, care merge uşurel pe asfalt, numai cu motorul electric cuplat. Şi peste fâsâit, aud suprapusă în audio tusea părintelui Manole.

— Pacea fie cu voi, fiilor! Binecuvântează Doamne acest servis auto şi ajută-l pe patron să plătească TVA-ul, CASS-ul, CAS-ul, impozitul pe profit, pe teren, pe construcţie şi taxa de stâlp şi toate cele cuvenite statului, amin.

— Săru-mâna părinte, aşa să-i ajute Dumnezeu şi Maica Domnului, după câte dări le plătesc eu lor!

zice Diazepam.

— Săru-mâna, părinte, gen! zic şi eu de colea, răsucindu-mă pe călcâie şi cât pe ce să mă răstorn peste botul rânjit al unui SUV Lexus RX 450, aproape nou. E-haa! Să-ţi trăiască hibridul şi să te bucuri de el, preasfinte!

— Nu-i al meu, e-al Bisericii! zice smerit părintele Manole şi-mi face cucernic cu ochiul. Donaţie de la o bătrânică drept-credincioasă din Germania, care şi-a cumpărat un BMW X6 nou şi nu mai avea ce face cu ăsta.

— Dacă n-ar fi acilea Diazepam, ţi-aş zice că trebuie să-l uzi, să nu ruginească. Dar ştii cum face el la băutură, aşa că mai bine o lăsăm pe altădată.

— Că bine zici, nea Titi. Face părintele Manole şi mă trage pe partea ailaltă a SUV-ului, să nu ne vadă Diazepam. Deschide el portiera şi scoate din frapiera încorporată în torpedou o sticlă de şampanie Veuve Cliquot, pe care o desface fulgerător şi umple două pahare de plastic. Nu m-am mirat că Lexus-ul avea frapieră, dar m-am uluit complet că părintele avea şampanie, că îl ştiam fan de alcoale tari, gen.

— Şampania a venit cu maşina. Mi-a răspuns părintele Manole la uluială. Păi, dacă nu avea bătrânica din Germania păcatele ei, o mai dona ea la biserică?

Am dat repede două pahare peste cap şi părintele le-a umplut din nou. Am zis în sinea mea să facem şi nişte conversaţie, să nu bem „Veuve Cliquot" ca ţăranii.

— Ce părere ai de situaţia cu românul care are îndemnizaţie de creşterea copilului de 35 000 de euro pe lună, părinte? Că tocmai îmi spusese Zizi că fusese o uşoară agitaţie pe Facebook pe chestia asta.

— O mizerie capitalist-sionistă, zice el, plimbând şampania prin gură. Nea Titi, mă ştii că am concepţii de dreapta ca şi mata, dar asta e o aberaţie socialistă, gen.

— Păi dacă a plătit taxele din câştigul pe munca lui? Nu e concepţie de dreapta să se bucure omul de roadele muncii lui?

— Munca nu este de concept de dreapta, nea Titi. Munca e de stânga. Câştigul este de dreapta, atât. Dacă îmbini munca de stânga cu câştigul de dreapta te-ai ars la pălărie! Uită-te la săracul Diazepam.

Am sorbit şi eu şampania din pahar şi-am privit cum meşterea nea Gică la filtrul de particule Diesel.

— Diazepam este în acelaşi timp patron, deci ar trebui să se bucure de profit, dar e şi angajat la servisul auto, deci ar trebui să muncească supărat pe patron, cum fac toţi angajaţii pe lumea asta. Dar fiind doi în unul, ca şamponul cu fixativul de păr, munceşte prost ca angajat şi câştigă mai nimic ca patron.

Am fluierat a pagubă, jumate din cauza concluziei părintelui şi jumate din cauză că se terminase sticla de şampanie. Părintele Doicaru a urcat în SUV şi a pornit motorul să plece.

— Deci, cum ar veni, nici în democraţie nu e dreptate, părinte?

Părintele Manole s-a uitat cu milă la mine.

— Nea Titi, democraţia este un concept mincinos inventat în Grecia antică, care erea un stat sclavagist. Democratic, dar trei sferturi din poporul oraşului Atena erau sclavii. Diferenţa e că, în sclavagism, sclavii trebuiau săltaţi cu forţa în războaie, iar acum vin şi se roagă de tine să-i angajezi la stăpân.

Şi zicând asta părintele a plecat lin cum venise, numai cu motorul electric cuplat, de nu se auzeau decât cauciucurile fâşâind pe asfalt. M-am uitat înspre uşa service-ului şi-am văzut că nea Gică descoperise deja sticluţa de ţuică de 200 de mililitri pe care-o aveam ascunsă sub rezervorul scuterului. Aşa că am băut împreună cu Diazepam toată sticluţa, eu treaz şi el dormind. Ca în Sparta antică: eu pe scuter şi el sub scuter.

Nea Titi are un vis eretic

Cam la o săptămână de când aflasem de la părintele Manole cam care ar fi paradoxurile democraţiei, mă aflam pe la miezul nopţii într-o stare meditativ-ebrietativă pe canapeaua din bucătăria de vară de la stână, care venea imediat în prelungirea bucătăriei de primăvară, că bucătăria de toamnă nu mai apucasem s-o construiesc. Aveam şi un fel de preocupare metafizică, care se generase singură din secunda în care găsisem uşa de la dormitor încuiată, că Zizi se enervase că n-am sunat-o s-o anunţ că vin acasă târziu şi sub influenţa alcoolului. Deci cam acestea ereau condiţiile iniţiale ale problemei, în momentul în care am adormit şi am avut următorul vis:

„Se făcea că era un continuum de molecule divine numărabile la infinit, care erau în acelaşi timp consecutive şi în contact unele faţă de celelalte, de parcă ar fi fost raiul matematic constructivist al lui Nicuşor Dan. Dar circulau şi autobuze gratuite printre râurile de lapte şi miere, de parcă era raiul Gabrielei Vrânceanu-Firea. Urcatul în autobuze era gratuit, coborâtul era gratuit, ba chiar şi statul pe scaun era gratuit, ca o culme trinitară a gratuităţii, ca şi cum ar fi fost raiul ortodox la bucureştenilor. Culmea extazului, într-un sector, o parte din sufletele care mergeau gratuit şi fără ţintă cu autobuzele vorbeau o franceză curată, de parcă era concomitent-parţial şi raiul lui Clothilde Armand. Aşa de perfect era totul.

Eu mă aflam sub formă de suflet la poarta raiului şi cumva sufletul meu ostenit de drumul lung îşi trăgea şi el un pic sufletul, cum se spune în popor pe lumea aslalată.

Drumul fusese îngrozitor, că erea pavat numai cu intenţii bune, în loc să fie asfaltat cumsecade. Din câte am înţeles mai târziu de la Sfântul Petru, la începutul veşniciei raiului, numai drumul spre iad

fusese pavat cu intenţii bune. Dar cum drumarii cereşti ar fi dat faliment, ca şi drumarii de pe Pământ, dacă n-ar mai fi avut ce pava, Dumnezeu, în bunătatea Lui infinită, le dăduse comandă să paveze şi drumul către rai. Din păcate, tot cu intenţii bune, că alte materiale nu erau încă omologate, pe motiv că veşnicia oferea un orizont de timp suficient şi deci nu era nicio grabă. Zornăindu-şi cheile, Sfântul Petru se uita la sufletul meu cu răbdare, aşteptându-l să-şi aducă aminte toate păcatele, atât pe cele de voie, cât şi pe cele de nevoie.

— Câte din cele zece porunci ai călcat, dom inginer? părea că zice Sfântul Petru, deşi nu se auzea absolut nimic.

Cuvântul era la Dumnezeu şi Dumnezeu era Cuvântul, aşa că deşi înţelesesem cuvânt cu cuvânt vorbele Sfântului, la poarta raiului era o linişte de-ţi ţiuiau urechile. Când am auzit cum părea să mi adreseze mie Sfântul Petru, mi-a venit să rămân cu gura căscată, dar n-aveam cum, că eream doar un suflet, nu carne şi oase. Se părea că pe undeva fusesem promovat inginer după moarte, cum pe colonei îi urcă la grad de general la trecerea în rezervă. Deci aici la poartă erea linişte, dar dincolo, peste gard auzeai slab motoarele Diesel ale autobuzelor gratuite, care pârâiau din pistoanele lor nesegmentate. „Mi se pare normal” gândi sufletul meu. „Mai mult ca sigur că mecanicii auto sunt toţi în iad, aşa că n-are cine să facă reviziile pe aici”. După asta, sufletul meu păcătos se concentrează puţin şi răspunde:

— Porunca Şapte, aia cu preacurvitul, de mai multe ori, mi s-a părut că mă aud răspunzând la întrebarea Sfântului. Şi porunca Zece, aia cu râvnitul la lucrul aproapelui tău tot timpul. Am fost invidios. Sfinte Petre, trag nădejde că atunci când Dumnezeu m-a făcut după chipul şi asemănarea Lui a greşit ceva, că altfel am dat de dra… scuze, Preasfinte Apostol.

— Aici n-avem nevoie de scuze, Dumnezeu ne iubeşte pe toţi, spuse Sfântul Petru, binevoitor. Şi cu

porunca a Opta cum stai? Să nu furi?

— În România e mai mult o indicaţie generală de conduită decât o poruncă, Sfinte Petre. Să nu-mi spui că nu se ştie asta pe-aici, că înseamnă că aveţi o problemă de comunicare, cum se spune la corporaţiile multinaţionale.

— Aţi trecut şi voi la capitalism de 26 de ani şi îi daţi mereu din gură cu corporatismul, păru a zice batjocoritor Sfântul Petru. Aşa de sfântă erea batjocura, că o simţeai mai mult ca o încurajare.

Însă de auzit, nu se auzea în continuare niciun cuvânt. Îl văd pe Sfântul Petru cum bagă toate cheile în broaştele Porţii Raiului, le roteşte complet de trei ori, după care poarta se deschide sub un unghi mare beta şi sufletul meu de inginer, promovat de la maistru, via cioban freelancer se strecoară înăuntru sub un unghi foarte mic alfa, al cărui sinus era atât de mic, încât se puteau aproxima foarte uşor unul cu altul. De cum am trecut de Poarta Raiului, văd venind aleator deasupra mea, sub un unghi diedru divin, un nor dumnezeiesc de particule elementare, a căror poziţie individuală nu putea fi stabilită nici măcar teoretic, cu ecuaţia lui Dirac. Sfântul Petru se închină la nor, ceea mă face să-mi dau seama că norul era însuşi Dumnezeu, sub o formă duală de corpuscul şi undă. Din câte-mi puteam da eu seama (aproximând inginereşte, adică foarte grosier) Corpul lui Dumnezeu era alcătuit numai din bosoni Higgs. Nimic surprinzător aici, că orice om de ştiinţă (care la un nivel de cunoştinţe suficient de mic poate fi aproximat şi cu un inginer) ştie că Higgs e unicul furnizor de particule ale lui Dumnezeu acceptat. Sfântul Petru se mai închină odată şi zice:

— Doamne Dumnezeule Savaot, dar ştiu că tare-ţi mai place să alimentezi concepţiile materialiste ale nenorociţilor ăstora de păcătoşi tehnocraţi.

Cuvântul fiind la Dumnezeu, am auzit acum foarte clar şi fără nicio umbră de îndoială şi ce spunea Sfântul Petru şi vocea Domnului:

— Ia zi, Nea Titi! Mascaragiosul acela de Tetelu mai ia numele Meu în deşert?

— Da, Doamne, am zis eu, speriat. Mă rog, din ce-am văzut eu pe site la Gândul.ro aşa pare.

— E pus de Toni Grecu şi Adrian Sârbu sau face el de capul lui?

— Nu ştiu, Doamne! Adevărul e că habar n-aveam că doar nu încercam să-l aburesc eu pe Domnul.

— Daţi-i în pluă de păcătoşi, cum zice mascaragiosul, interveni Sfântul Petru, amuzat. Nu-ş dacă ştii, Doamne, la ce anume îi zice mascaragiosul acela pluă?

Atunci norul de particule se cutremură puţin şi un hohot divin de râs se rostogoli peste păşunile Raiului.

— Sfinte Petre, mă faci să zic ca Bobonete la stand-up: cum mă-ta-n cur să nu ştiu Eu ce-i plua? Păi nu v-am făcut Eu pe toţi? După chipul şi asemănarea Mea?”

Aici undele beta din creierul meu (care determină starea conştientă de veghe) depăşiră în amplitudine undele alfa (care determină starea onirică) şi m-au făcut să mă trezesc din vis şi să sar agitat din pat.

Că în loc de un vis erotic avusesem un vis eretic, mă enerva prea puţin.

Asta pentru că, din ce ştiam eu, Sigmund Freud spusese odată că visele sunt împlinirea dorinţelor de peste zi. Deci singura concluzie erea că eu aveam dorinţa secretă să ajung inginer. După ce am băut nişte apă, că ţuică nu beau când mă trezesc din somn, m-a trăsnit în cap idea că singura dorinţă împlinită de-o văzusem în vis erea existenţa autobuzelor gratuite ale Gabrielei Firea Pandele, primăriţa generală de la Bucureşti.

În concluzie logică, visul nici nu erea al meu, erea al Gabrielei Firea. Imediat ce mi-am dat seama că erea mai mult decât prostesc să mă trezesc eu din somn, din cauza dorinţelor tâmpite din capul altora, am adormit la loc şi n-am mai visat nimic. Ca să vedeţi că, aplicată corect, e bună şi psihologia la ceva.

Ambasadorul american şi triunghiul echilateral

Poate că vă mai aduceţi aminte că în capătul satului Potroacele este situat localul de striptiz cu specific musulman al lui Jenny Miluţ, nevasta poliţaiului. Care club are numele oficial „Buricul Şeherezadei”, deşi toată lumea îi spune „Măciuca lui Erdogan”, după porecla născocită de doctorul veterinar Pandele. Că doctorul Pandele avea el talentul ăsta să dea plasticitate animalică la porecle: ca de-un exemplu pe sexul faţă-spate el îl denumea „a- i trage un câine la doamna”, iar la rafinamente le spunea „a mânca îngheţata veveriţei”, sau „a lua mielul la trântă”. În mod curios, „Măciuca lui Erdogan” nu voia să sugereze vreun metaforism asupra capacităţii corpilor cavernoşi ai preşedintelui Turciei în a se umple cu sânge deviat de la creier, ci doar efectul preţurilor la băuturile alcoolice servite la barul de striptiz asupra clienţilor.

Ca geometrie euclidiană clasică pitagoreică, barul de striptiz erea fix în vârful unui triunghi echilateral imaginar pe Google Maps, în ale cărui celelalte două vârfuri se aflau Şcoala generală din Potroacele şi biserica ortodoxă cu hramul Sfânta Marie mijlocie. Care hram Sfânta Marie mijlocie, erea inventat de părintele paroh Buţincu ca un compromis acceptabil între hramul Sfânta Marie Mare (adică Adormirea Maicii Domnului) şi hramul Sfânta Marie mică (adică Naşterea Maicii Domnului), în ideea de a rezolva controversele că dacă e bine să se ureze „La mulţi ani!” la femeile cu numele Maria la naşterea patroanei sau la moartea ei.

Ca o curiozitate sociologico-matematică, triunghiul echilateral erea, ca figură geometrică, triunghiul favorit al populaţiei din orice sat românesc care votează PSD peste 50 la sută, gen.

Personal, ca cioban-trestie gânditoare, am părerea că asta-i o chestie psihologică nostalgică. Din cauză că la triunghiul echilateral, atât laturile cât şi

unghiurile, deci cam tot ce are figura geometrică în plan, sunt egale între ele, oricum o întorci. Adicătele fix la fel cum credeau oamenii că sunt egali în orânduiala socialistă echilateral dezvoltată, oricum îi întorceai.

În fine, eream cu prietenul meu, pădurarul Pișta Katona, la o masă de lângă ringul de dans la bară şi stăteam de vorbă despre greva transportatorilor, oprindu-ne din când în când din discuţie ca să râdem prosteşte. Pentru cine s-a ofuscat deja că ce e de râs la greva transportatorilor, fac precizarea că râsul prostesc erea din cu totul alt motiv. Opinia publică locală, alcătuită în general din neveste, considera că niciun bărbat serios din Potroacele nu ar intra vreodată într-un bar de striptiz. Prin urmare, se crease acest obicei ciudat de a râde prosteşte, ca să ne subliniem şi mai tare neseriozitatea, în caz de ne vedea cineva acolo. La bară tocmai evolua Guzel Ahmetova, o dansatoare exotică venită din Bosnia, care avea singurul stand-up comedy de striptiz pe care l-am văzut eu în viaţa mea.

Să zic aşa, Guzel intra în scenă pe muzica de la „Da, mamă sunt beată" a cântăreţei pop Delia, rata bara la primele patru încercări din cauza stării de ebrietate, îşi scotea şalvarii numai din mişcări ombilicale pe muzică din filmul Bahar-Viaţă furată, şi când ajungea desfăcutul sutienului deja muzica erea schimbată pe „Dead Man Walking" a lui Smiley. Finalul erea de infarct, muzica se oprea, ea se aşeza la microfon în poziţia de stand-up comedy inversat, adică cu picioarele în sus şi-şi scotea bikinii pe o înregistrare de glume ale lui Bobonete, gen. Chiar şi cel mai zgârcit om din sală, care de obicei erea primarul Liţă Paraschiv, tot arunca un cinci lei de hârtie pe scenă.

Guzel erea cu dansul cam la a doua ratare de bară, iar eu mă aplecasem sub masă ca să iau sticluţa de ţuică să mai pun câte o sută de grame de alcool în coctailurile Manhattan pe care ni le adusese chelneriţa, când simt cum Pișta îmi face un semn cu cotul în cap.

Mă ridic buimac de sub masă şi-l văd intrând în local pe ambasadorul Statelor Unite, domnul Hans Klemm, cu două matahale, pe care le-am recunoscut imediat de badigarzi, pentru că vorbeau numai în body language, gen. În treacăt spus, am apreciat mereu delicateţea preşedintelui Obama că a trimis un ambasador cu nume nemţesc în România, unde preşedintele ales erea Klaus Iohannis. Ca şi cum Statele Unite se puneau pe aceeaşi poziţie de egalitate cu noi, românii. Şi cum noi nu găsisem în România un preşedinte mai bun decât un neamţ, nici ei nu descoperiseră un ambasador mai potrivit în toată America decât tot un neamţ. Gen! De când se pozase din greşeală cu steagul secuiesc la primăria din Sfântu Gheorghe, judeţul Covasna, ambasadorul american erea pentru Pișta un fel de Ludovic Kossuth cu puterile lui Batman şi scutul lui Captain America. Aşa că nu m-am mirat deloc când l-am văzut cum se duce clătinat la ambasador şi, după ce schimbă cu el câteva politeţuri în engleză, îl roagă să facă împreună o poză de amintire.

Ca o întâmplare nefericită, Pișta Katona şi domnul ambasador s-au aşezat pentru poză cu spatele la bara de striptiz, exact în momentul în care Guzel Ahmetova îşi dădea jos bikinii în poziţia stând pe mâini. Aşa că poza a ieşit ca un fel de triunghi echilateral în care vârfurile de la bază erau capetele lui Pișta Katona şi Hans Klemm, iar vârful de sus erea partea de la stripteuză care rămăsese descoperită după ce îi căzuseră bikinii. Ca o particularitate uimitoare, acea parte fusese epilată de curând tot sub forma unui triunchi echilateral, aşa că iubitorii de geometrie care au văzut poza pe Facebook au avut o dublă satisfacţie. Am părerea că, dacă s-ar preda geometria la şcoală cu poze de felul ăsta, elevii (mai ales băieţii) s-ar dedica studiului mult mai mult decât până acum. După scandalul care a urmat postării pozei pe Facebook asupra vârfurilor triunghiului echilateral s-au luat următoarele măsuri:

1. Guzel Ahmetova a fost amendată cu 2000 de lei pentru

expunere geometrică indecentă.

2. Pișta Katona a fost reţinut 24 de ore de poliţaiul Rică Miluţ, sub acuzaţia de incitare la expunere indecentă şi conspiraţie la subminarea puterii de stat a Statelor Unite şi României, după care a fost eliberat la intervenţia lui Donald Trump şi amendat cu 200 de lei. Pe care i-a plătit tot domnu' Trump, că tocmai îşi calculase taxele de le avea de dat la statul American şi îi ieşiseră 200 de lei de plătit la o cifră de afaceri de 20 de miliarde de dolari.

3. Domnul ambasador Klemm a trimis următorul comunicat:

„Ca parte a eforturilor de a cunoaşte România, unde sunt amabasador al USA, călătoresc prin întreaga ţară. Aşa cum astăzi mă aflu la Buzău, ieri am fost în comuna Potroacele, iar luni merg la Găgeşti, judeţul Vrancea, să văd unde s-a născut maestrul Cristoiu. Iar unii dintre liderii locali cu care m-am întâlnit ieri, în Potroacele, mi-au cerut să fac fotografie împreună cu ei. Am acceptat din politeţe."

Concluzia pe care am tras-o eu după întâmplarea asta a fost: Cu cât e mai echilateral dezvoltată o societate, cu atât mai important este să te aşezi într-unul dintre vârfuri. Dacă nu vrei s-o iei în freză de la laturi, din toate unghiurile posibile. Gen.

Bretoane de septembrie

Eream pe scaun la frizeria „Cartagina” din Potroacele, în ideea să-mi tund părul cu breton „Cioloş”, frizură care constă în aceea că o şuviţă de păr atârnă totdeauna fix pe mijlocul frunţii, exact cum are primul ministru Dacian Cioloş. Că se zvonise că premierul tehnocrat are să intre cu succes în politică şi cum toate alea pe care le zvoneau ziariştii mai acoperiţi se împlineau mai devreme sau mai târziu, nu strica nicicum să fiu şi eu în pas cu vremurile. În frizerie, mai ereau în aşteptare Liţă Paraschiv, primarul din Potroacele, care îşi făcea o mustaţă „Dragnea” şi secretarul de la primărie, Flavius Corlăţeanu, care juca la două capete şi venise să se tundă cu breton „Ponta”, la care avea de gând să-şi asorteze mustaţa gen „Dragnea”. Ca să înţelegeţi mai bine contextul, trebuie să vă fac o introducere mai pe stil Balzac, gen.

La frizeria Cartagina, patron erea Hamilcar Bidirel, care avea doi băieţi hairstilişti, pe care-i botezase Hannibal şi Hasdrubal, din cauza pasiunii pentru istoria războaielor punice a tatălui lui, Minodor Bidirel. Pentru cine nu ştie sau pentru cine crede că dacii au inventat războaiele cu romanii, războaiele punice au fost trei, s-au purtat între romani şi cartaginezi (la care romanii le spuneau puni) şi ultimul a fost cu minim 247 de ani înainte de cele daco-romane. Ca să nu mai vorbim de primul, care a fost cu 365 de ani mai devreme. Plus că cel mai scurt război punic a durat de trei ori mai mult ca oricare din cele daco-romane şi cel mai lung a durat de 25 de ori mai mult. Ca o curiozitate algebrică, ca să afli de câte ori orice război de pe lumea asta a durat mai mult decât un război daco-roman, se foloseşte următoarea ecuaţie: x=y/t, unde y este numărul de ani cât a durat alt război şi t este egal cu unul. Unde postulatul istoric este că dacii au fost înfrânţi întotdeauna de romani în maxim un an. Unde anul este fie 101–102, fie 105–106. Părerea mea că

numele de tragico-geţi ar fi fost mult mai potrivit pentru daci, decât geto-dacii, care sună naşpa, ca şi cum cea mai bună prietenă a lui Geta ar face-o atentă că vin dacii. Adică: – Getooo! Dacii, fă! cum ar veni, pentru acei la care nu le-a căzut fisa. Care este o expresie vetustă, inspirată din desenele animate de pe vremea telefonelor publice cu monedă, şi care sugerează că te-ai prins de chestie sau de glumă.

Deci eream eu cu ochii în patru, să nu mă greşească Hasdrubal la freză, din cauza simplă că el învăţase hairstilismul de la taică-su, în sistem home schooling. Care şi el, adică Hamilcar, îl învăţase tot în home schooling de la taică-su, Minodor Bidirel, care Minodor îl învăţase singur, în sistem home alone autodidact. Mai pe scurt, jale la meserie pe tot arborele genealogic, gen.

De altfel, sistemul de home schooling erea subiectul zilei în toată ţara, de când doi artişti celebri, Dragoş Bucur şi Dana Nălbaru, se hotărâseră, în loc să divorţeze ca Brad Pitt şi Angelina Jolie, să-şi retragă copii de la şcoală şi să-i înveţe ei acasă karate, scenaristică şi semiotică, materii care nu se predau la şcoala românească pe motivul stupid că nu folosesc la nimic.

Ca şi cum Călin Popescu Tăriceanu ar fi ajuns prim ministru şi preşedintele Senatului din cauză că ştie soluţiile la ecuaţia de gradul doi sau Ion Ţiriac a ajuns miliardar pentru că ştie diferenţa dintre cazul genitiv şi modul gerunziu.

În fine, pe moment, conversaţia erea canalizată în stil Apa Nova, adică defectuos şi cu costuri mari, între două subiecte: unu', dacă decizia Senatului de a împiedica anchetarea generalului Gabriel Oprea erea o ruşine naţională sau una europeană, luând în considerare că România e membră UE şi doi, dacă anchetarea la DNA a fetei mai mari a lui Traian Băsescu e o răzbunare a procurorului general, Laura Codruţa Kovesi sau praf în ochi, ca să nu zică poporul că nu e urmărit penal tot spectrul politic, gen.

Tocmai mă pregăteam să dau o turnură mai sexistă discuţiei politice, aducând în discuţie poza cu Elena Udrea şi ciobănaşul erectil, când uşa batantă a frizeriei s-a dat uşor de perete şi înăuntru a intrat tiptil poliţaiul Rică Miluţ, saltâdu-i cu respect prefăcut pe Liţă Paraschiv şi pe Flavius Corlăţeanu, în calitatea lor de primar, respectiv, fost primar.

— Să trăiţi, domnii primari! Raportez că datorită măsurilor luate la sugestia organelor competente, în comuna Potroacele nu se înregistrează niciun caz de rujeolă. După care a scos cheile de la Volkswagenul lui Flavius Corlăţeanu şi le-a pus pe măsuţa din frizerie, lângă chiuvetă. Că aşa cum se ştie orice român din cazul Vasile Blaga, printre atribuţiunile şefului de poliţie intră şi verificarea periodică a stării de funcţionare a automobilului şefului pe linie de partid.

După cum v-am mai spus, linia de partid din Potroacele erea un pic mai sinuoasă şi trecea tot timpul de la Putere la Opoziţie şi invers. Am scos de sub şervetul pe care mi-l legase la gât Hasdrubal, sticluţa de ţuică şi i-am întins-o lui Miluţ.

— Trage o duşcă, dom poliţai, c-oi fi obosit şi matale de când te lupţi cu concepţiile naturistice ale doamnei Olivia Steer, gen.

Deşi, ca s-o spun pe aia dreaptă, orice potrocean ştia că toate cazurile de autism din Potroacele ereau numai temporare şi numai din cauza efectelor secundare ale consumului de băutură alcoolică şi nicidecum de vaccinuri, cum zicea doamna Olivia. Poliţaiul ia o gură mică de ţuică şi zice:

— Să-ţi dea Dumnezeu sănătate, nea Titi! Dacă ai nevoie vreodată de o coloană oficială când te întorci de la striptiz, să-mi spui, că se rezolvă. Că doar n-o să distrugem o tradiţie de când Poliţia Română numai pentru că un iresponsabil ca Oprea a aplicat-o greşit!

Şi cum stăteam noi aşa relaxaţi, numai ce-l vedem că năvăleşte în frizerie pe parapsihopatul Korceaghin, cu faţa plină de pete roşii, răcnind cât îl ţineau bojocii:

— Am rujeolă, oameni buni, am rujeolă! Feriiiţi, am rujeolă! Feriţi linia unu! Feriţi linia unu!

Ca o explicaţie în legătură cu linia unu': Korceaghin erea aşa de pasionat de limba română încât atunci când învăţase expresia „a face ca trenul" el o luase la modul literal. Aşa că, ori de câte ori răcnea o propoziţie (cum ar veni, făcea ca trenul) adăuga după ea şi expresia favorită a impiegaţilor din gări „Feriţi linia unu', feriţi linia unu'!"

Pentru câteva secunde mi-am întors privirile spre el şi când m-am uitat din nou în oglindă, să văd cum îmi făcea Hasdrubal bretonul „Cioloş", mi-a îngheţat sângele în vine. Din cauza că Hasdrubal îşi întorsese şi el privirile la Korceaghin, mâinile îi alunecaseră, cu foarfecă cu tot, spre creştetul capului şi mă tunsese cu breton „Băsescu", gen. Breton care diferea fundamental de bretonul „Cioloş", căci la bretonul „Băsescu" şuviţa erea pe mijlocul capului, în loc de pe mijlocul frunţii. Cât despre Korceaghin, s-a dovedit că n-avea nicio rujeolă. Îl rugase o vecină să-i taie o găină şi lovind pieziş gâtul găinii cu toporul, se împroşcase pe faţă cu sânge.

Un lucru nu mi-a ieşit din cap după întâmplarea asta cu bretoanele: cumva ăsta erea un semn că în loc de Cioloş, la anul are să vină premier Băsescu?

Şi apropo de lucrurile care nu-ţi ies din cap: oricât a vrut să-şi scoată din cap cascheta la frizerie, Rică Miluţ n-a reuşit. Aşa că Hasdrubal a fost nevoit să i-o tundă pierdut la spate, odată cu părul.

Octombrie

Cum a venit Dionysos în Potroacele la Ziua recoltei

În prima săptămână din octombrie, cam sosise momentul în care, cu durere prefăcută în suflet, urma să ne luăm rămas bun de la stâna din Potroacele şi să ne întorcem la Smeureac Residence din Făurei, unde urma să facem ce face în fiecare an poporul român şi anume să încercăm cumva şi să trecem iarna.

Primarul Liţă Paraschiv se hotărâse să organizeze „Ziua Recoltei" în prima duminică din octombrie, deşi cam nu erea niciun motiv electoral, că în Potroacele ori câştiga puterea alegerile, ori le câştiga opoziţia, erea fix aceeaşi chestie, gen. Nici recolte nu ereau, că la ce secetă fusese, recoltele din Potroacele se puteau compara maxim cu cele din Angola, unde, după cum vorbeşte lumea, ultima recoltă agricolă cumsecade de a fost înainte de ultima glaciaţiune. Cu ocazia asta fusese stabilită şi o ceremonie de decernare a titlului de cetăţean de onoare al comunei Potroacele pentru scoţianul Angus MacDonald, care urma să fie nu numai primul scoţian, dar şi prima fiinţă umană care primeşte acest titlu. La banii lui nu mai erea necesar să i se înmâneze cheile comunei, că le avea oricum de mult. Că în termeni de poliţie rutieră, pe care toată lumea îi înţelege, în nici şase luni de când venise în Potroacele, Angus MacDonald s-a autodepăşit pe linie continuă şi fără să se asigure, aşa încât cumpărase tot ce erea teren de vânzare prin împrejurimi. Oricum, după ce Marea Britanie dăduse cu Brexitul, Angus lucra acum la planul B, cum le place la anglosaxoni să spună şi se hotărâse să rămână de unul singur în UE, dacă nu se putuse să rămână şi Regatul Unit.

Vespasian, cel mai mic dintre fraţii Boţoiu şi care erea şi cel mai mare absorbitor de bani europeni din conturile lui Angus, lansase zvonul că „Ziua

Recoltei” din anul ăsta o să fie prima sărbătoare pe stil dionisiac din Potroacele, dacă nu cumva şi din ţară.

La început, oamenii au fost cam pleoştiţi, crezând că numele dionisiac vine de la Sfântul mucenic Dionisie Areopagitul pe care-l dădea mereu părintele Buţincu de exemplu duminica în predica de la biserică. Dar după ce Zizi postase pe Facebook un link la pagina de Wikipedia cu zeul grec Dionysos, patronul viţei de vie şi al vinului, plus nişte poze cu Elena Udrea călcând struguri cu tălpile goale, majoritatea sătenilor se relaxase că o să fie o beţie nemaivăzută. Din câte s-a văzut mai târziu, părintele Buţincu se cam supărase că nu i se solicitase acordul, dar nu pentru că ar fi fost împotriva beţiei, deşi e drept că el nu prea bea, ci pentru că ar fi vrut ca duminica sătenii să vină întâi la biserică şi după aia să se întindă la băutură.

Oricum, pe la zece dimineaţa lumea erea adunată în bună parte la ştrandul de balneoterapie al lui Liţă Paraschiv, unde Primăria amenajase o scenă sub forma peşterii în care l-a întâlnit Dionysos pe Zamolxis, care-l chemase în Tracia să-l înveţe şi pe el cum să reziste mai bine la băutură. În dreapta şi în stânga scenei, Gică Muhăian, patronul de la cârciuma vegană „La Tata tofu”, amenajase două tarabe de aruncat la ţintă cu brânză tofu. Ideea erea că la patru bucăţi de brânză de aruncat se dădea gratis o bere şi doi mici. Care bere şi mici costau în mod normal, cam jumătate din cât costa brânza, dar oamenii ereau fericiţi că-şi pot bate joc de vegăneală. Distracţia erea în toi, mai ales că profesorul de desen, Nicuşor Cleju, dintr-un spirit de bravadă şi ca să facă impresie la femei, se oferise să fie ţintă, contra sumei de 10 lei aruncarea. Fostul primar, Flavius Corlăţeanu, care avea el un dinte contra profesorului, din cauză că-l văzuse pe Nicuşor sărind pe geam exact în momentul în care el intra din greşeală în dormitorul nevesti-sii, Mona Corlăţeanu şi care nevastă tocmai ieşea din cameră să facă un duş, venise cu ştirea că pe Cleju îl mai cheamă şi

Dan. Cum ar veni, pentru zece lei puteai să arunci cu tofu în Nicuşor Dan!

Şi la ce simpatie are preşedintele USR în mediul sătesc, gen, după niciun sfert de oră Muhăian a trebuit să trimită camioneta să aducă mai multă brânză tofu.

În timpul pauzei în care a lipsit brânza tofu primarul Paraschiv a mulţumit asistenţei şi l-a declarat pe Angus MacDonald, cetăţean de onoare al comunei Potroacele, în grad de cavaler. Asta cu gradul de cavaler n-a priceput-o nimeni, dar poliţaiul Rică Miluţ, singurul care mai ştie câte ceva din ce spune legea, a zis că e formularea oficială. Ca de-un exemplu şi atunci când decorează preşedintele, indiferent cine a fost el, Băsescu, Iliescu, Constantinescu sau Iohannis se pune şi un grad în coadă, de orice eventualitate. Ceremonia solemnă s-a încheiat cu un concert Anna Lesko, care nu avea vocea la ea că erea răcită, gen, dar a avut trei dansatoare şi o coregrafie dezmăţată mai mult decât dionisiacă. Aşa că poliţaiul Miluţ a trebuit să tragă foc de avertisment în plan vertical la terminarea concertului ca să poată ajunge vedeta împreună cu dansatoarele şi cu CD-ul de playback de pe scenă, până la microbuz, fără să fie abuzată de beţivii care îi cereau autografe.

După aia au fost premierile pen' cei mai buni agricultori din sat, care au fost fraţii Hogaş la prune de ţuică, pădurarul Pișta Katona la hribi de pădure şi trufe găsite cu porcul. La trufe găsite cu câinele, a luat locul întâi Angus MacDonald, al cărui câine găsise două trufe albe de jumătate de kil, în timp ce scurma prin pământ după mâncare.

Să zic aşa, când am trecut pe zona animalieră am avut ceva speranţe la premiu cu berbecul Rodney, dar n-a fost să fie, că l-a descalificat juriul, pe motiv erea născut în Australia, gen.

Senzaţia premierii a fost doctorul veterinar Pandele, care a prezentat în premieră pentru Potroacele, la secţia pentru bubaline, un exemplar din bivoliţa cu picioare scurte, pe care el a numit-o

ştiinţific „bubalus pedes breves”. Ce erea de-a dreptul senzaţional la bivoliţa asta erea că putea fi crescută şi în cuşca câinelui, dădea lapte ca o bivoliţă normală şi putea fi mânată de câini în turme la fel ca oile. Singura problemă erea că, având ea picioarele aşa de scurte, nu încăpea nici mulgătoarea electrică sub ea, aşa că trebuia s-o răstorni pe o parte ca s-o poţi mulge.

În fine, de la atâtea premieri, combinate cu consumul necontenit de bere cumpărată şi ţuică adusă de acasă, spiritele începuseră să se înfierbânte. Ca o paranteză spus, n-am înţeles niciodată de ce atunci când două sau mai multe persoane sunt gata-gata să se ia la bătaie se spune că s-au înfierbântat spiritele, dar are şi poporul înţelepciunea lui şi trebuie să i-o respectăm, chiar şi când pare cam prostească treaba.

Sesizând înfierbântarea spiritelor, primarul Paraschiv a dat semnalul pentru defilarea carului dionisiac alegoric, care trebuia să fie punctul culminant al zilei Recoltei. Într-un fel a şi fost, că toată lumea a rămas cu gura căscată când l-a văzut pe Igor Korceaghin, în chip de Dionysos, într-o stare de ebrietate vecină cu extazul mistic, cu picioarele bălăngănindu-se peste oblonul unei remorci tractată de un ATV-eu, pe care-l conducea Koenigsegg Saleen Vâjâilă, dealerul de maşini second-hand, pe post de satirul Silenus.

Remorca erea plină cu struguri, pe care vreo şase majorete din Bârlad pe post de bacante, deci un fel de însoţitoare dezmăţate ale lui Dionysos, îi zdrobeau cu tălpile goale şi aruncau cu căni de must proaspăt în capul privitorilor. Toate ar mai fi fost cum ar fi fost, dacă spectacolul n-ar fi fost conceput de un regizor de la Teatrul Municipal din Focşani, care ţinuse morţiş ca Dionysos să fie îmbrăcat la fel ca statuile antice, în numele libertăţii de expresie artistice universale şi neîngrădite. Aşa că Igor nu-şi bălăngănea numai picioarele peste oblonul remorcii, după cum au remarcat repejor mai toate doamnele

din asistenţă şi care au început pe loc să chicotească, acoperind în grabă ochii copilaşilor prezenţi.

Să zic aşa, spiritele ereau înfierbântate cât pe ce să dea în clocot, unii se umflau de râs, iar alţii înjurau de mama focului, când din partea opusă a apărut carul alegoric al părintelui Buţincu, cu baba Helisafta Şuhan pe post de Jeanne d'Arc ortodoxă, în fruntea plutonului de purtătoare de prapuri, aruncând în mulţime cu ouă rămase de la Paşti, ţinute special pentru asemenea ocazii. Oastea Domnului s-a ciocnit cu alaiul lui Dionysos, rezultând o încăierare corp la corp, din care majoretele din Bârlad au dat primele bir cu fugiţii, pipăite din alergare de beţivii din imediata lor apropiere. Vâjâilă-Silenus a căzut în genunchi rugându-se la Dumnezeu pentru iertare şi a fost lăsat în pace de plutonul de babe, dar numai după ce i-au acoperit costumul de satir cu scuipat, din coarne până la coadă. Numai Korceaghin-Dionysos a încercat, în pielea goală, să ţină piept bărbăteşte puhoiului de babe, până când a încasat una peste ochi de la părintele Buţincu.

Mânat de puterea credinţei, părintele l-a lovit la marele fix între sprâncene cu o copie de lemn a mâinii Sfântului Buta, păstrată în paraclisul Bisericii în lădiţa cu moaşte a sfântului şi scoasă afară numai la momente de mare cumpănă.

Încăierarea a durat până pe înserat şi la ea a participat fiecare om prezent, până când Muhăian a terminat brânza tofu şi n-au mai fost proiectile pentru aruncat la ţintă. Într-un sfârşit, toată lumea care a fost de faţă a fost de acord că Ziua Recoltei, sărbătorită pe stil dionisiac, a fost cea mai tare chestie care s-a petrecut vreodată la Potroacele.

Au rămas în urmă trei întrebări fără răspuns, care vor fi mai mult ca sigur cunoscute în istorie ca Misterele dionisiace de la Potroacele:

— Ce-l apucase pe părintele Buţincu să organizeze o contramanifestaţie, el fiind un om blând de felul lui şi cu o

mare smerenie în faţa lui Dumnezeu?

— Korceaghin îşi făcuse mărire de penis sau aşa fusese el de mic?

— Câţi bani publici cheltuise Primăria pentru a organiza o asemenea distracţie diavolească?

Al doilea vis eretic al lui Smeureac

La nicio săptămână de la fabulistica întâmplare de la dionisiaca zi a recoltei de la Potroacele, eream transhumant, să zic aşa, înapoi la Făurei şi tocmai mă întorsesem de la Administraţia financiară la Smeureac Residence într-o stare de nervi pe care n-o puteam descrie în cuvinte şi mă chinuiam s-o descriu cumva în relaţii aritmetice. Descrierea mi-a ieşit aşa: veniturile erau cu minus, taxele erau pe plus, grijile înmulţite şi responsabilitatea autorităţilor împărţită. Deci zic că se poate descrie şi aritmetic destul de bine, la o nevoie. În fine, efortul ăsta m-a obosit aşa de tare, că am adormit ziua în amiaza-mare şi am avut următorul vis:

„Se făcea că mergeam prin Rai, la doi paşi în spatele Sfântului Petru, cu o viteză v mic, egală vectorial cu viteza Sfântului Petru. Totuşi, din cauza uriaşei diferenţe de rang ceresc dintre noi doi, viteza Sfântului Petru era notată cu V mare. Altfel spus, amândoi ne aflam în prezenţa paradoxul V=v, adică în cuvinte, ve mare este egal cu ve mic.

Ceea ce pentru mine, ca dreptcredincios cugetător erea perfect explicabil, având în vedere zicerea evanghelică „Fericiţi cei săraci cu duhul, că a lor va fi împărăţia cerurilor” (Matei, 5.3). Unde prin (Matei, 5.3) orice om normal la cap înţelege Evanghelia după Matei, paragraful 5.3 şi nu valoarea unei funcţii de x şi y în punctul determinat de abscisa Matei şi ordonata 5,3 (cum ar fi înţeles cel puţin jumătate dintre elevii români la examenul de capacitate din 2016). În faţa noastră se vedea un nor de particule, deplasându-se cu o acceleraţie variabilă, ceea ce făcea imposibilă calcularea vitezei într-un sistem de referinţă inerţial chiar şi dacă ai fi ştiut cum. Să zic aşa am admis ipoteza că acela era Dumnezeu, pe baza dovezii oferite de o relatare anterioară din Biblie (capitolul 13 din Exodul, Vechiul Testament):

„21. Iar Domnul mergea înaintea lor: ziua în stâlp de nor, arătându-le calea, iar noaptea în stâlp de foc, luminându-le, ca să poată merge şi ziua şi noaptea.”

Deci se făcea că mergeam prin Rai toţi Trei (unde T mare semnifică faptul că grupul îl includea oarecum şi pe Dumnezeu) pe malul unui râu prin care curgea lapte şi miere, două alimente care mă dezgustau total, mie plăcându-mi (dintre lichidele comestibile) numai ţuica şi moarea de varză. Autobuzele gratuite ale primăriţei Firea, atât de prezente în primul vis eretic al inginerului, lipseau acum cu desăvârşire. Să fiu sincer acuma, chiar nu m-am mirat deloc. Fiind în Rai, unde totul era desăvârşit, era logic că dacă lipsea ceva, atunci lipsea cu desăvârşire. Cum logic era şi că tot ce era prezent, era prezent cu desăvârşire.

Pentru moment acesta era un dezavantaj uriaş pentru mine, erea că aveam o indigestie teribilă – recte desăvârşită, conform logicii prezentate deja. Chinuindu-mă să-mi ţin cât de cât gazele în interior, m-am încârjoiat spre Sfântul Apostol şi i-am zis:

— Sfinte Petre, poţi să-mi explici şi mie care-i treaba cu iertarea? Cum devine păcătosul din nou inocent? Dar mai pe inginereşte, aşa, să pricep şi eu. Că aşa mă prinsese chestia că Sf. Petru mă considera inginer că începuse să-mi placă ideea.

Sfântul Petru se concentră câteva clipe, aparent fără niciun efort şi spuse:

— Iertarea, dom’ inginer, este procesul tainic-creştinesc prin care iertantul (adică cel îndrituit să ierte) îl resetează pe iertând (adică acela care aspiră la iertare) aducându-l la o stare anterioară păcatului. Dar cum momentele de timp diferă, iar timpul este ireversibil, el nu mai este un inocent, ci devine altceva – un iertat. Mulţumit?

— Eşti supertare, Sfinte Petre!

— Nu-i prea rău pentru un fost pescar de suflete, nu? făcu Sfântul Petru, încântat de compliment. Pe malul râului, un bătrân îmbrăcat sărăcăcios, ridică degetul mijlociu înspre ei.

— Nu-l băga în seamă, e Sfântul Francisc, protectorul sărăntocilor – mormăi enervat Sfântul Petru. E iritat şi dacă folosim o vorbire bogată în metafore. Ăstuia şi bogăţia spirituală i se pare contra învăţăturilor creştineşti. Un distrus, uită-l!

Am mai mers câţiva paşi şi uitându-mă cam cu teamă la stâlpul de nor din faţă, am zis şovăitor:

— Atotputernicul nu e, de felul Lui, prea comunicativ, nu-i aşa?

— E de înţeles, pe undeva, spuse Sfântul Petru grăbit. După ce că ştie totul încă de la Facerea Lumii, mai şi stă de vreo treişpe miliarde de ani pe-aici. De la Big Bang, îţi dai seama? 13 miliarde de ani!

— Ai dreptate, Sfinte Petre. Eu unul cred că m-aş plictisi după prima sută de milioane de ani, bag eu acolo. Şi pentru că mi se părea că e posibil să fii sublicitat am adăugat repejor:

— Ce zic eu o sută? Şi după zece milioane de ani.

— Îţi dai seama că da! Făcu Sfântul Petru, înţelegător.

Presiunea din interiorul abdomen mi-a crescut brusc, dar ca un noroc, a fost cumva contracarată imediat de o contracţie mai puternică a sfincterului anal.

La o aruncătură de băţ celest mai încolo, Mădălina Manole cânta printre îngeri. Uitându-mă, să zic aşa, mai atent, am văzut că biata Mădălina nu era singura care făcea ceva printre îngeri. Sabin Bălaşa picta printre îngeri, Adrian Păunescu îşi recita propriile poezii printre îngeri, iar Radu Beligan juca o piesă de teatru printre îngeri. „Mă întreb ce-o să facă Sorin Ovidiu Vântu, când va pleca şi el printre îngeri”, mă gândii eu olteneşte, tam-nesam.

„Va fura, fireşte. Când pleacă la îngeri, fiecare face ce ştie cel mai bine” îmi răspunse Sfântul Petru, dar tot în gând.

Pe neaşteptate, stâlpul de nor se opri brusc şi începu să se deplaseze cu viteză mare înapoi, către noi. Având atenţia direcţionată numai spre mişcările Atotputernicului, simpaticul sistemului meu nervos a

scăpat din vedere parasimpaticul, care a scăpat din vedere sfincterele, care se relaxară brusc. Imediat, gazele din interior se decomprimară în exterior după Legea lui Boyle, adică p1V1=p2V2. O flatulenţă desăvârşită se răspândi cu zgomot pe păşunile Raiului.

Stâlpul de nor se cutremură de râs, iar vocea profundă a Făcătorului Cerului şi Pământului acoperi până şi vocea lui Adrian Păunescu, care recita cu 135 de decibeli strofa a doua din „Rugă pentru părinţi”.

— Pe asta n-aş fi văzut-o venind nici într-un milion de ani! răsunară vorbele Atoateştiutorului, după care El dispăru înapoi râzând, în stâlpul de nor.

Să-mi sară ochii sufletului meu din cap, dacă nu m-am uitat în secunda aia spre Sfântul Francisc, care avea acum degetele mijlocii de la ambele mâini ridicate în sus.

„Abia aştept să văd ce-o să zică psihiatrul despre visul ăsta” m-am gândit eu în sinea sufletului meu din vis şi m-am trezit. Ca să vezi chestie ciudată! Flatulenţa din vis lipsea cu desăvârşire din realitate. Cum ar veni, după teoria lu’ doctorul Sigmund Freud, asta ar însemna că eu, umblând toată dimineaţa pe la autorităţile locale ale statului, mi-am dorit să trag o băşină şi mi-am împlinit dorinţa asta în vis. Ca să vedeţi ce poveste complicată a putut să creeze subconştientul, numai ca să refuleze o biată flatulenţă.

Sictira şi muifletul

Pe la sfârşitul lunii octombrie, cheful de scris îmi tot scăzuse proporţional cu scăderea zilei şi tindea la zero. Sincer vorbind, toată controversa care se făcuse în presă cu plagiatul procuroarei generale Kovesi, începuse să mă pună pe gânduri. Mai ales de când auzisem că dacă scrii a doua oară o idee pe care ai mai scris-o odată în altă parte se cheamă că te autoplagiezi. Zizi îmi găsise online un fel de program software, cu care mi-a verificat ea originalitatea la ce scrisesem până atunci, şi-mi ieşise plagiat 12,43 la sută, gen. Cât cumpăneam eu dacă asta înseamnă că e mult sau puţin plagiat în ce-am scris, numai ce aud o bătaie în uşă şi când mă duc să deschid îl văd pe un vecin al meu, Csaba Ferenez, cum se muta de pe un picior pe altul.

— Hai noroc, Csaba Baci! îi zic eu prietenos.

— Să trăieşti nea Titi! zice el. Ai timp să mergi cu mine până la Ţăndărei? Că am o treabă preelectorală de făcut acolea. Trebuie să înfiinţez o filială pentru UDMR.

Ca să înţelegeţi cât de cât care e treaba cu Csaba Ferenez, trebuie să fac o paranteză şi să vă povestesc nişte elemente de biografie ale lui.

De fapt, Csaba fusese născut în familia Băcilă şi botezat cu numele mic de Vasile, însă, pe când avea el opt ani, colegii de clasă l-au poreclit Csaba Ferenez şi a rămas aşa, Csaba Ferenez. Că v-am explicat că poporul pune numele aşa cum vrea el şi n-ai ce-i face, că nu te poţi pune cu poporul.

Din secunda în care a devenit, prin poreclire, Csaba Ferenez, Vasile Băcilă a fost singurul copil ungur din Şcoala Generală nr. 1 din Făurei. Ceilalţi copii n-au mai vrut să vorbească româneşte cu el, pe motiv că dacă-i ungur, n-are cum să înţeleagă româna şi nici n-are cum să-i placă s-o vorbească. Că aşa ştiau ei de acasă de la părinţii lor că sunt ungurii. Cum ar veni, săracul Băcilă a fost forţat să ajungă ungur şi să înveţe singur limba maghiară ca

limbă maternă, ceea ce a scos-o din sărite pe maică-sa, care votase totdeauna cu PSD-ul şi care nu mai avea cum să fie mândră că e româncă, odată ce avea un copil cu limba maternă maghiara. Nu vă mai spun că cine nu vorbeşte maghiara nativ, adică de la naştere, ştie cât de greu este de învăţat.

După o vreme, Vasile Băcilă s-a obişnuit aşa de tare cu numele Csaba Ferenez că imediat ce-a făcut 18 ani şi l-a schimbat aşa şi în acte. Din cauza numelui n-a vrut nimeni să-l primească la PSD sau la PNL, ş-atunci s-a scris la UDMR, că ei erau obligaţi să-l primească. Sau cum zice acum Csaba: „A politikusok kurvák". Eu zic că nu trebuie să ai maghiara de limbă maternă ca să pricepi cum devine treaba cu politica.

În fine, tot n-aveam niciun chef să mă perpelesc cu autoplagiatul meu, aşa că am luat cheile de la Duster, ne-am urcat amândoi în maşină şi am plecat la Ţăndărei.

Ajungem noi în centul oraşului, că altfel nu ştiu cum să-i spun şi Csaba pleacă la întâlnirea lui informală, ca să înfiinţeze o filială pentru UDMR. De fapt, în ultima clipă, mi-a spus că dacă are timp o să înfiinţeze şi o filială pentru ALDE, că-l rugase un fost cumnat de-al lui Călin Popescu Tăriceanu să-i ajute şi pe ei, dacă tot bate drumul până acolo, gen.

Ca o paranteză suplimentară: Csaba n-a putut să înfiinţeze nicio filială UDMR, din cauză că toţi ungurii declaraţi din Ţăndărei care-au venit la întâlnire n-aveau nici nume ungureşti, nici nu vorbeau ungureşte. Nu c-ar fi fost rău să fie şi membri din ăştia în UDMR, dar problema era că toţi bodogăneau că să alipească Ungaria la Ardeal şi nu invers, ceea ce arată că nici măcar nu citiseră statutul şi programul partidului. Dar s-a dovedit că nu bătuse drumul chiar degeaba, fiindcă le-a propus să-i înscrie în ALDE. Şi după ce le-a explicat că ALDE e un partid nou, dar că s-ar putea să-l voteze un şase la sută dintre români, s-au înscris toţi, că ei de ani de zile voiau să facă ceva pentru ţară şi nu ştiau ce.

În fine, mă întorc eu de la Bufetul gării, unde fusesem să verific dacă nu erea cumva prezent un prieten de-al meu de pe Facebook, pe care-l puteai găsi la bere în cele mai variate locuri şi văd adunată în jurul Duster-ului meu o mulţime de cetăţeni care vociferau furioşi şi voiau să-l încingă pe Csaba cu bătaia, gen.

Ce se întâmplase? După ce terminase de înfiinţat filiala pentru Tăriceanu, Csaba s-a gândit el să îmbine puţin inutilul cu plăcutul şi s-a apucat să subtitreze în limba maghiară toate tablele indicatoare din Ţăndărei, ca să mai dea un imbold bilimbismului. Şi cum subtitra el aşa de zor, l-a prins un grup de cetăţeni, care s-au recomandat ca fiind „Patrula lui Vlad Ţepeş", braţul cetăţenesc al Partidului România Unită. Care grup l-a dus pe sus până unde parcasem eu Duster-ul, în ideea să-l evacueze forţat din Ţăndărei. Dar lucrurile nu s-au terminat aici, că Csaba s-a enervat foarte tare, a scos o foaie de hârtie din buzunar şi a început să le citească o sictiră.

Atunci am aflat şi eu că Csaba inventase o nouă formă de satiră, căreia el îi pusese numele sictiră. Sictira erea fundamental tot o satiră, dar avea formă fixă, ca rondelul şi începea obligatoriu cu „Sictir!" imediat sub titlu. A doua regulă a sictirei era că avea două părţi aproximativ egale şi între ele şi exact la mijlocul ei, trebuia neapărat să fie scris „Sictir! Sictir!" Cred că acum aţi început să vedeţi tiparul aşa că v-aţi prins că a treia regulă obligatorie a sictirei erea că se termina cu „Sictir! Sictir! Sictir!" la final. El fusese inspirat de o întâmplare de la Iaşi în care fusese jucată în piaţa centrală o piesă de teatru care se numea „Huoooo!" şi la care la final, unul din actori, enervat de cum merge treaba în România îi cheamă la un sex oral forţat pe toţi politicienii din ţară, gen.

Sictira i-a enervat şi mai tare pe cei prezenţi, care s-au hotărât brusc că în adaos la bătaia pe care urmau să i-o tragă lui Csaba să răstoarnă şi Duster-ul meu, ca o mică compensaţie la insultele aduse.

Ş-atunci Csaba Ferenez a avut o străfulgerare de geniu, a scos lista cu adeziuni de la ALDE şi le-a zis: „Fraţi români, nu vreţi mai bine să vă înscrieţi la ALDE?” S-au oprit toţi şi ăl mai mare în grad din Patrula „Vlad Ţepeş” i-a zis: „Păi, tu nu eşti de la UDMR?” Ş-aici Csaba a avut a doua străfulgerare de geniu şi-a zis: „ALDE sau UDMR, ce mai contează? Gândiţi-vă la asta ca la o diversiune”. Cum au auzit cuvântul diversiune, cu care erau ei obişnuiţi, ziceai că-s câinii lui Pavlov când au auzit clopoţelul. Au sărit cu pixurile şi în două minute au semnat adeziunea toţi. Singura condiţie pe care i-au pus-o, ca să ne lase să plecăm de acolo, a fost să-şi schimbe Băcilă numele a doua oară, din Csaba Ferenez în Klaus Fernhardt. Csaba zice că nu-i problemă, unde a învăţat el maghiara ca limbă maternă, merge şi germana. Singura grijă a lui erea numai ce-o să spună maică-sa că acum a ajuns biata de ea şi etnic german.

Pe tot drumul de întoarcere la Făurei m-am gândit numai ce genială este sictira ca formă de poem dramatic în literatură. Şi deodată m-a străfulgerat ideea că ar mai fi posibilă o nouă specie literară şi anume muifletul. Muifletul ar fi în esenţă un fel de pamflet, dar care are o formă fixă, la fel ca rondelul şi sictira. Atâta că, spre deosebire de sictiră, în loc de cuvântul sictir se foloseşte cuvântul muie.

Ca să vedeţi la ce emulaţie poate duce în rândul scriitorilor faptul că Bob Dylan a luat premiul Nobel pentru literatură, pentru că „a creat noi mijloace poetice în tradiţia muzicală americană”.

Cuvânt înapoi

Vine o vreme în viaţa unui scriitor, fie el George RR Martin, Ioan Groşan, Philip Roth, Patrick Rothfuss sau Titi Smeureac, în care el, scriitorul, trebuie să se oprească temporar din scris, oricâte alte idei interesante ar mai avea. Ca să nu mai vorbim că atunci când nu mai are niciuna, trebuie să se oprească cu orice preţ.

De aia m-am hotărât să mă opresc şi eu aici cu scrisul, pe motiv că tot s-a terminat rotund. Am plecat cu povestea de la Făurei şi m-am întors la Făurei, deci mi-a ieşit şi o construcţie transhumantică, cum ar veni.

Mulţumesc părintelui Manole Doicaru, care m-a încurajat să scriu poveştile şi întâmplările astea. Când m-am dus să-l întreb dacă are vreun rost, mi-a zis aşa:

„Nea Titi, am să-ţi spun ceea ce mi-a spus şi mie rezidentul meu de la Securitate, căpitanul Bolcuţă, pe vremea când ajutam după slabele mele puteri Instituţia: „Scrieţi, băieţi, orice, numai scrieţi!” Că el avea nevoie de mai multe note informative, decât ce reuşeam să adunăm noi la spovedanie. Mai târziu am aflat că pe asta căpitanul o plagiase după Ion Heliade Rădulescu, dar uite c-a rămas la mine în cap.”

Sunt sigur că o să fie unul şi altul care-o să spună că poveştile sunt plagiate sau că nu-i nimic original în ele. Zic asta pentru că, ori la Făurei, ori la Potroacele, pe unde m-am tot transhumat eu, am observat că oricâte diferenţe sunt între sat şi oraş, snobăiala nu este una dintre ele. Nu vreau să pară că sunt vreun bătător de şei, dar prefer să bat şaua, decât să-i dau iepei cu toporul în cap, cum se obişnuieşte mai des în zilele noastre.

Aşa că mă aştept de la persoanele îndrituite (frumos cuvânt, cinste cui l-a născocit) la nişte luări de atitudine sau cum le spune, conform principiului omenesc că la orice întâmplare, cât de neînsemnată

ar fi, trebuie să ia cineva o poziţie, fie şi dac-o ia şi pe Facebook.

Din ce ştiu eu, la români sunt două poziţii preferate de atitudine şi în fiecare din ele mâinile joacă un rol esenţial, funcţie de loc şi număr:

1. Poziţia plurală, în care se stă cu mâinile în şold.
2. Poziţia singulară, în care se stă cu mâna în cur.

Să-mi fie iertat reflexivul impersonal şi dacă am greşit, atunci să mă judece colegii mei, scriitorii, gen.

Ca o observaţie minoră principală: statul cu mâinile în şold, deşi are exact acelaşi rezultat ca statul cu mâna în cur, diferă de acesta din urmă prin aceea că este o atitudine de superioritate, în care cel care nu face nimic îi comandă şi pe ceilalţi să nu facă la fel.

Ca o observaţie minoră secundară: O complicaţie logică apare în vorbirea figurată, unde jurnaliştii folosesc adesea expresia metaforică de „mâna destinului”.

Să stai cu mâna destinului în cur nu-i de colea, părerea mea. Mă rog, ar mai fi şi o variantă cu mâna justiţiei, dar cu asta ştie oricine că e periculos să stai în cur, pentru că are obiceiul să cotrobăie şi să dea sentinţe.

Văd acum, când nu mai am niciun chef de scris, că am uitat mai multe întâmplări hazlii, cum ar fi: „Dumnezeiasca minune cu întinerirea babei Helisafta”, „Cele patru păcate ale scoţianului Angus MacDonald”, „Cum a ajuns nea Titi cioban corporatist”, sau „Insaţiabila sete de absolut a parapsihopatului Korceaghin”.

Dar toate astea, într-o altă carte. Citiţi-o întâi pe asta, gen. Că dacă n-o citiţi, n-o să înţelegeţi mai nimic din ce o să scriu în următoarea. Gen.

Cu stimă,
Titi Smeureac Cioban freelancer

Despre Black Friday, gen
Poveste bonus (în aceeaşi bani)

După cum deja ştiţi cu toţii de la televizor, de mai mulţi ani de zile am început să sărbătorim şi noi, românii pe lângă Sfântul Valentin şi Sfântul Halloween, Sfânta zi de Black Friday. Îi zic sfântă pentru că, la cum îl ştie toată lumea de orientat pe Preafericitul Daniel, Patriarhul României, la un moment dat o s-o bage el şi în Calendarul Ortodox. Ca să facă lichidare de stoc la lumânările de vară, înainte de vânzările de Crăciun, gen.

Pentru cei care regretă vremurile comunismului şi care, în general, cam nu le au cu engleza, black înseamnă negru. Orice fel de negru, cum ar veni, dar nu om. Dacă negrul e om, îi spunem acum afro-american, ca să nu-l jignim. Atât că se zice afro-american numai dacă omul e din Statele Unite ale Americii. Dacă-i din România, nu ştim exact cum îi spune pe nou, aşa că îi zicem tot pe vechi.

Al doilea cuvânt din Black Friday e Friday, care înseamnă Vineri. Nu vă mai zic că Vineri e fix numele băiatului negru cu care stătea Robinson Crusoe pe insulă, că vă zăpăcesc de-a binelea. Deci Black Friday e o zi de Vineri despre care nu ştim de ce e neagră, pentru că aparent e bună pentru oameni, deoarece magazinele fac reduceri de până la 90 la sută. Nu de personal, ci de preţ, deci e şi mai bine.

Aşaaa… Deci de Black Friday, în magazine se fac reduceri aşa de mari, încât orice român, care se plânge tot anul că n-are 50 de lei să le ia caiete la copii la şcoală, cum vine Black Friday, simte aşa… o nevoie… să-şi ia şi el ceva scump. Ce zic scump, indecent de scump.

De exemplu: o plasmă 3D mare cât uşa de la grajd, un frigider cu patru uşi pe care îl bagi în bucătărie pe bucăţi, un laptop cu 3 procesoare, la care nu ştii nici cum să-i deschizi capacul. Sper că alegătorii din cimitire, care trebuie să iasă o dată la

patru ani să voteze să nu considere chestia asta cu capacul o aluzie nepotrivită.

Asta am spus-o ca să fac o glumă din mers. Nu contează că obiectele pe care le luaţi de Black Friday, chiar şi cu preţul redus 90 la sută, costă mai mult decât salariul vostru pe un an, e Black Friday, deci trebuie să le cumperi.

Şi acum să bag aşa, o consideraţie personală. În opinia mea, Black Friday e ca ziua de votare: alegi produsul care-ţi face paguba cea mai mică la buzunar şi plăteşti după aia ani de zile, întrebându-te dacă nu ţi-ar fi fost mai bine fără el.

Hai să vă povestesc o întâmplare de anul trecut, că ştiţi teoria mea că dacă nu poţi să explici să priceapă tot prostul, atunci cel mai simplu e să dai un exemplu. Deci eream anul trecut, cam la un 18 noiembrie la Smeureac Residence în Făurei, pregătiţi de Black Friday. Care trebuia să înceapă pe cinstitelea abia pe 25, dar eream sigur că mai toţi o să fure startul, că aşa-i românul, dornic de muncă. Zizi voia să-şi cumpere o brăţară de aur cu smaralde, nu c-ar fi avut nevoie, dar rămăsese cu nostalgia asta de când lucrase în administraţia publică la un program PHARE şi acolo fusese singura dintre dintre toate colegele ei care nu avea aşa ceva. De ce? Din cauza unei educaţii greşite din copilărie, în care taică-su o învăţase că luatul de şpagă e tot una cu furtul. Plus că, retrograd fiind, taică-su mai şi credea că şi furtul de la stat e ceva incorect.

Mă rog, erea, să zic aşa, un patru jumate dimineaţa, eu şi cu Zizi tocmai ne treziserăm, eu pornisem calculatorul, să fie încălzit, şi beam cafelele. Că ne aşternuserăm la somn încă de la opt seara, să fim odihniţi la Black Friday, să nu facem vreo prostie. Şi cum stăteam aşa, uitându-mă eu la secvenţa de iniţializare, care se ştie că la windows durează ceva, aud soneria de la intrarea în Smeureac Residence. Mă duc la uşă, întrebându-mă cine naiba poate suna la patru jumate dimineaţa, o deschid şi-l văd pe unchiu' Romică în prag. Care unchi Romică

are 83 de ani, dar nu-i dai nici 76 şi e frate vitreg cu un cumnat al unei mătuşi de-a lui Zizi.

Cum bine ştiţi, asta la români se consideră rudă, cu condiţia să nu-ţi ceară nimic niciodată, gen.

— Noroc, nepoate. Sper că nu deranjez! zice unchiu' Romică vesel şi mă dă la o parte ca să intre în casă şi s-o salute şi pe Zizi.

— Să trăieşti, unchiu' Romică! zic eu, cam fără entuziasm. Dar ce vânt te aduce pe la noi, aşa de dimineaţă?

Nu termin bine de pus întrebarea că şi simt în nas vântul. Nu numai că erea vântul care-l adusese pe unchiu' Romică, dar tot el îl şi trăsese, ca să zic aşa. Ţin minte că mi-au venit în cap versurile lui Bob Dylan „The answer, my friend, is blowin' in the wind", ca o prevestire ciudată că peste un an artistul urma să ia premiul Nobel.

— Măi copii, zice unchiu' Romică, după ce termină el cu complimentele pentru Zizi, treabă care i-a luat cam zece secunde. Ajutaţi-mă şi pe mine, să-mi iau un Ipad din ăla, de pe Internet, că am auzit că e reducere azi. Am bani, dar nu ştiu cum să-l cumpăr.

În prima secundă am crezut că moşul a sărit de pe fix, dar imediat mi-am adus aminte care erea problema cu el. Pe vremea când lucra pe şantier, de la o joacă cu pistolul de bolţuri, un coleg de muncă mai glumeţ, i-a tras un bolţ în cap. Ideea a fost să testeze casca de protecţie să vadă dacă rezistă la bolţul tras cu pistolul, dar niciunul nu s-a gândit că poate ar fi fost mai prudent s-o scoată din cap înainte.

Din ce zice el, unchiu' Romică s-a simţit foarte bine cu bolţul acolo, ani de zile. Numai că, de când blocul în care stă s-a umplut de reţele Wi-Fi, metalul ăla din cap le prinde pe toate. Să zic aşa, capul moşului e ca un modem, numai că n-are LED-uri şi trebuie să clipească continuu dintr-un ochi. Aşa că erea logic, dacă tot prinde gratis orice Wi-Fi din Bucureşti, ca unchiu' Romică să vrea şi o tabletă, să vadă şi el pe Internet ce se mai întâmplă prin lume.

Deci, ca să reiau firul principal al povestirii, la ora cinci fără cinci eream toţi trei la calculator, calculatorul conectat prin cablu la router şi unchiu' Romică conectat wireless cu bolţul din cap. Zizi deschisese pe ecranul de la computer trei ferestre (sau windows pentru cunoscători) încă de când ne treziserăm. Una cu site-ul de bijuterii, una cu site-ul de tablete şi una în Excel, ca să facem repede calculele, să ne prindem care obiect e mai ieftin.

Reţineţi imaginea: Zizi era cu mâinile la tastatură, eu ţineam în mâna dreaptă mouse-ul şi în stânga cardul de credit. Cardul familiei îl ţin eu, că de câte ori i-l scap lui Zizi mai mult de trei secunde, nu-ş cum dracu face că-l goleşte. Unde ţinea unchiu' Romică mâinile nu ştiu, că mi-a fost frică să mă întorc să mă uit. Că de la întâmplarea cu bolţul are mai multe obiceiuri ciudate.

Se face cinci fix, se dă drumul la Black Friday. Cât dau eu două click-uri, unul pe site-ul de brăţări şi unul pe ăla de tablete, Zizi sună de pe două telefoane la amândouă site-urile ca să nu ne-o ia înainte vreun şmecher pe direcţia cu comanda telefonică.

Bag eu brăţara şi tableta în coşul de produse, dau „next", şi-l văs că zice: „Introduceţi codul de trei cifre de pe spate cardului", he, he, i-am avut la faza asta, că l-am scris cu markerul pe faţa de masă de aseară, îl introduc, dau „yes" şi… şii… şiii… restartează Windowsul, oameni buni! Că îi dădusem „yes", din viteză, fix la update-ul de la un plug-in de la Java.

— De câte ori ţi-am spus, măi Titi, să ne punem şi noi Ubuntu pe computer? zice nevastă-mea, turbată de nervi, cu amândouă telefoanele la urechi. Cred că suntem ultimii oameni din Făurei care mai avem Windows.

Asta erea o exagerare, normal, că majoritatea oamenilor cu computer din Făurei habar n-au ce sistem de operare au la computer. Dar, să zic aşa, o înghit şi pe asta şi mă înfig mai bine în scaun, tot apăsând pe tasta escape, doar-doar intru înapoi în aplicaţie. În fine, se face update-ul, deschid iar

ferestrele cu site-uri, dau click, bag produsele în coşuri, dau next, introduc cifrele de pe dosul cardului, dau „yes”… şi… şii… şiii… „Stoc epuizat!” Mai rămânea o speranţă, telefonul. Zizi prinsese în laţ doi operatori de la call center, îmi dă mie un telefon şi vorbeşte ea pe celălalt… îmi dau numele şi adresa, uraaa, victorie, mâine primim tableta şi brăţara cu reducere de 50 la sută pentru fiecare.

— Na, c-a murit, zice nevastă-mea, uitându-se peste umărul meu, cu telefonul la ureche.

— Cum dracu’ a murit? Că abia acu’ o oră l-am scos de la încărcător.

— Nu mobilul, tâmpitule. Unchiu’ Romică!

Oameni buni, unchiu’ Romică căzuse peste tastatură, să înţepenesc eu, că el era deja ţeapăn. Ştiţi cum mi-am dat seama că e viu totuşi? Îi mergea wireless-ul, clipea într-un fel din ochi de ziceai că uploada 10 mega pe secundă pe torente, gen. Deci, per ansamblu de Black Friday, am economisit 1000 de lei la reduceri şi-am pierdut 2000 la Spital cu unchiu’ Romică. Aşa am descoperit că au dreptate americanii în filme: Black Friday e mişto, dar familia e mai importantă. A, şi-am mai descoperit ceva de Black Friday! E adevărat că vineri sunt trei ceasuri rele. Le-am cumpărat noi pe toate trei, de pe un site de ceasuri. L-a deschis din greşeală unchiu’ Romică, când a căzut cu capul pe mouse şi până a venit Salvarea să-l ducă la spital, a dat exact clic-urile care trebuiau. Al dracu’ site, la ăsta nu s-a blocat nimic.

Titi Smeureac
Cioban freelancer

Table of Contents

Cuvânt înainte
Cum a ajuns Titi Smeureac „ciobanul cu Cadillac”
Parlamentarii români și numărul de câini la stână
Nicoleta Danileț salvează Boboteaza
Cum l-a dezamăgit Aurel Butuman pe Clint Eastwood
Februarie
Fumatul, clipul viral și nevăstuica
Defăimările lui Aurel Butuman
Părintele Doicaru și libertatea de expresie
Zizi Smeureac și scrisoarea deschisă
Martie
Premiile Oscar și monoxidul de carbon
Părintele Doicaru, mucenicii și Mugur Isărescu
Pișta Katona și brânza tofu
Titi Smeureac protestează hipsteric
Titi Smeureac urmează sfaturile de pe Internet
Părintele Manole și moscheea
Aprilie
Veterinarul, poștașul și agenții Mossad
Scoțianul Angus și drepturile litigioase
Liță Paraschiv și agenția neoficială de știri
Titi Smeureac verifică indicele Dow Jones la bursa de miei de Paști
Mai
Oaia furată
Nea Titi descoperă forța poeziei

Nea Titi descoperă forţa prozei universale
Iunie
Heterosexisme şi reconstituiri
Pişta Katona, garantul alegerilor corecte
Post coitum electionem, animal triste
Despre abuzul în serviciu
Marea vânătoare de dihori
Esenţa revelată a Brexitului
Iulie
Zizi rupe tăcerea în scris
Batman versus Superman - Zorii dreptăţii
Zizi Smeureac mai rupe odată tăcerea
Turma de oi şi câinele media
August
Google Street View la Potroacele
Falşii traficanţi de arme
Igor Korceaghin şi crezul lui artistic
Nea Titi la mare şi la munte.
Septembrie
Desluşelile părintelui Manole privitor la democraţie
Nea Titi are un vis eretic
Ambasadorul american şi triunghiul echilateral
Bretoane de septembrie
Octombrie
Cum a venit Dionysos în Potroacele la Ziua recoltei
Al doilea vis eretic al lui Smeureac
Sictira şi muifletul
Cuvânt înapoi
Despre Black Friday, gen
Poveste bonus (în aceeaşi bani)

Table of Contents

Cuvânt înainte
Cum a ajuns Titi Smeureac „ciobanul cu Cadillac”
Parlamentarii români şi numărul de câini la stână
Nicoleta Danileț salvează Boboteaza
Cum l-a dezamăgit Aurel Butuman pe Clint Eastwood
Februarie
- Fumatul, clipul viral şi nevăstuica
- Defăimările lui Aurel Butuman
- Părintele Doicaru şi libertatea de expresie
- Zizi Smeureac şi scrisoarea deschisă

Martie
- Premiile Oscar şi monoxidul de carbon
- Părintele Doicaru, mucenicii şi Mugur Isărescu
- Pișta Katona şi brânza tofu
- Titi Smeureac protestează hipsteric
- Titi Smeureac urmează sfaturile de pe Internet
- Părintele Manole şi moscheea

Aprilie
- Veterinarul, poştaşul şi agenţii Mossad
- Scoţianul Angus şi drepturile litigioase
- Liță Paraschiv şi agenția neoficială de ştiri
- Titi Smeureac verifică indicele Dow Jones la bursa de miei de Paşti

Mai
- Oaia furată
- Nea Titi descoperă forţa poeziei
- Nea Titi descoperă forţa prozei universale

Iunie
- Heterosexisme şi reconstituiri
- Pișta Katona, garantul alegerilor corecte
- Post coitum electionem, animal triste
- Despre abuzul în serviciu
- Marea vânătoare de dihori
- Esența revelată a Brexitului

Iulie

Zizi rupe tăcerea în scris
Batman versus Superman - Zorii dreptății
Zizi Smeureac mai rupe odată tăcerea
Turma de oi și câinele media
August
Google Street View la Potroacele
Falșii traficanți de arme
Igor Korceaghin și crezul lui artistic
Nea Titi la mare și la munte.
Septembrie
Desluşelile părintelui Manole privitor la democrație
Nea Titi are un vis eretic
Ambasadorul american și triunghiul echilateral
Bretoane de septembrie
Octombrie
Cum a venit Dionysos în Potroacele la Ziua recoltei
Al doilea vis eretic al lui Smeureac
Sictira și muifletul
Cuvânt înapoi
Despre Black Friday, gen
Poveste bonus (în aceeași bani)

Table of Contents

Cuvânt înainte 7
Cum a ajuns Titi Smeureac „ciobanul cu Cadillac” 10
Parlamentarii români şi numărul de câini la stână 18
Nicoleta Danileț salvează Bobotеaza 22
Cum l-a dezamăgit Aurel Butuman pe Clint Eastwood 27
Februarie 34
Fumatul, clipul viral şi nevăstuica 34
Defăimările lui Aurel Butuman 38
Părintele Doicaru şi libertatea de expresie 43
Zizi Smeureac şi scrisoarea deschisă 47
Martie 51
Premiile Oscar şi monoxidul de carbon 51
Părintele Doicaru, mucenicii şi Mugur Isărescu 55
Pișta Katona şi brânza tofu 59
Titi Smeureac protestează hipsteric 63
Titi Smeureac urmează sfaturile de pe Internet 67
Părintele Manole şi moscheea 71
Aprilie 75
Veterinarul, poştaşul şi agenţii Mossad 75
Scoţianul Angus şi drepturile litigioase 79
Liță Paraschiv şi agenţia neoficială de știri 83
Titi Smeureac verifică indicele Dow Jones la bursa de miei de Paşti 87
Mai 91
Oaia furată 91
Nea Titi descoperă forţa poeziei 95
Nea Titi descoperă forţa prozei universale 99
Iunie 103
Heterosexisme şi reconstituiri 103
Pișta Katona, garantul alegerilor corecte 107

Post coitum electionem, animal triste 111
Despre abuzul în serviciu 115
Marea vânătoare de dihori 119
Esenţa revelată a Brexitului 123
Iulie 127
Zizi rupe tăcerea în scris 127
Batman versus Superman - Zorii dreptăţii 131
Zizi Smeureac mai rupe odată tăcerea 135
Turma de oi şi câinele media 139
August 143
Google Street View la Potroacele 143
Falşii traficanţi de arme 147
Igor Korceaghin şi crezul lui artistic 151
Nea Titi la mare şi la munte. 155
Septembrie 159
Desluşelile părintelui Manole privitor la democraţie 159
Nea Titi are un vis eretic 163
Ambasadorul american şi triunghiul echilateral 167
Bretoane de septembrie 171
Octombrie 175
Cum a venit Dionysos în Potroacele la Ziua recoltei 175
Al doilea vis eretic al lui Smeureac 181
Sictira şi muifletul 185
Cuvânt înapoi 189
Despre Black Friday, gen 191
Poveste bonus (în aceeaşi bani) 191